

Nhà Có Tiểu Ngốc - Gia Hữu Tiểu Ngốc

Contents

Nhà Có Tiểu Ngốc - Gia Hữu Tiểu Ngốc	1
1. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 1: Kẻ Theo Dối Mặc Đồ Đen	2
2. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 2: Tề Phát Phát	6
3. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 3: Hay Là Yêu Mất Rồi	8
4. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 4: Phương Pháp Trị Liệu Chứng Mù Mất	12
5. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 5: Bảng Điều Tra	17
6. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 6: Linh Vật	21
7. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 7: Cuộc Hẹn Hò Ở Trung Tâm Thành Phố	25
8. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 8: Người Tốt Người Xấu Thường Thường Chỉ Ở Một Ý Niệm	30
9. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 9: Ấm Áp Đã Lâu	33
10. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 10: Người Tới Chơi	36
11. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 11: Một Ít Chuyện Cũ	41
12. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 12: Chính Là Ngồi Nhầm Trạm Rồi	44
13. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 13: Một Chút Đau Lòng	47
14. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 14: An Ủi Người Là Kỹ Năng Sống	51
15. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 15: Ủy Khuất Nho Nhỏ	55
16. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 16: Thấy Gì Học Nấy	58
17. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 17: Hôn Trộm	61
18. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 18: Làm Cún Canh Cửa Cho Người Ta	64
19. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 19: Bạn Trai	67
20. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 20: Chân Tướng Rõ Ràng	70
21. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 21: Đêm Say Rượu	74
22. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 22: Sinh Nhật Muộn	77
23. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 23: Chia Tay	80
24. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 24: Có Kinh Cũng Có Hỉ	83
25. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 25: Quà Tặng Đặc Biệt	86
26. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 26: Vĩ Thanh	89

Nhà Có Tiểu Ngốc - Gia Hữu Tiểu Ngốc

Giới thiệu

Edit + Beta: An Nguyệt Nhã
Thể loại: Đam mỹ hiện đại vườn trường, bốn bốn góc thụ x yêu nghiệt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-co-tieu-ngoc-gia-huu-tieu-ngoc>

1. Gia Hữu Tiểu Ngọc - Chương 1: Kể Theo Dõi Mặc Đồ Đen

Mau sử dụng song tiết côn ha hu ha hư.

Mau sử dụng song tiết côn ha hu ha hư.

...

Tiểu Ngọc từ trong túi quần lấy điện thoại cầm tay ra.

[A lô ——]

[Xin hỏi cậu là Lương Tiểu Hạ sao?]

[Ân.]

[Tôi xem đến tin tức cậu tuyên bố tại diễn đàn.]

[Di?]

[Có thể đi ra gặp mặt một lần sao?]

[A!]

[Đêm nay chín giờ chúng ta tại cửa khách sạn quốc tế trong trung tâm thành phố gặp mặt, không gặp không về.]

[Ách!!]

[Mỗi người cầm một bông hồng trên tay.]

[Nga...]

[Tốt lắm, liền định như vậy đi, buổi tối gặp!]

[Hẹn gặp lại hẹn gặp lại, bye bye.]

—

Mau sử dụng song tiết côn ha hu ha hư.

Di động lần thứ hai vang lên, Tiểu Ngọc nhấn nút nhận cuộc gọi.

[Alo ——]

[Cậu là Lương Tiểu Hạ phải không? Tôi đã xem qua bài post, nếu như ngoại hình cậu thực giống như trong bài post nói đáng yêu như vậy, tôi nguyện ý đi ra cùng cậu gặp mặt. Được rồi, tôi năm nay 24 tuổi, không hói đầu cũng không bụng bia, mọi người đều nói tôi rất dễ nhìn, hẳn là phù hợp với yêu cầu của cậu.]

[Aha?!]

[Cậu muốn gặp mặt ở đâu? Hẹn một nơi đi.]

[A a a!!!]

[A cái gì a? Cậu có bệnh à!]

[...]

[Kỳ thật cậu đang trêu người phải không? Tung tin giả lừa phí điện thoại hử?]

[...]

[Vương bát đản, đi tìm chết đi!]

—
Mau sử dụng song tiết còn ha hu ha hử.

Tiểu Ngốc chỉ ngây ngốc nhìn di động, nghĩ thầm tiếp hay không tiếp a.

Nếu như lần này là ma ma đánh tới thì làm sao bây giờ?

Ai, chính tiếp ba.

[Alo ——]

[Lương Tiểu Hạ, anh muốn bao dưỡng em, làm tình nhân của anh nha!]

... Tiểu Ngốc kinh ra một thân mồ hôi lạnh, nhanh cắt điện thoại.

Màn hình di động chớp chớp, nường theo rung động câu “Mau sử dụng song tiết còn ha hu ha hử ” lại vang lên.

Tiểu Ngốc lúc này mới nhớ di động còn có công năng hiển thị, nhìn một chút dãy số xa lạ, cậu quả quyết nhấn nút tắt.

Có hiển thị cuộc gọi xem các người thế nào làm phiền ta!! (^o^)/

~Tiểu Tiện thấy Tiểu Ngốc ngây người cười ngu nửa ngày không khỏi cảm thấy kỳ quái.

“Tiểu Hạ, cậu cười cái gì? Vừa rồi ai gọi tới vậy?”

“Mình không biết”

Tiểu Ngốc gãi đầu nói: “Gần đây mình gặp rất nhiều chuyện lạ!!”

“Chuyện lạ gì?”

“Toàn nhận được điện thoại của người lạ gọi tới quấy rối!”

“A! Không thể nào? Quấy rối cậu ra sao?”

“Có gọi hẹn ra ngoài gặp mặt, có hẹn đi thuê phòng, còn có nói muốn bao dưỡng mình!”

“Mấy người đó sao lại gọi cho cậu? Bọn họ sao biết số di động của cậu a?”

“Mình không biết, bọn họ nói mình ở trên diễn đàn đăng bài post, có thể là từ đó mới biết số di động của mình.”

“Bài post gì? Diễn đàn nào?”

“Không biết.....”

Tiểu Tiện im lặng, đưa ngốc này có phải là đặc tội ai đúng không?!

“Ai, cậu mau đổi số thôi.”

Tiểu Ngốc gật đầu, chạy tới trước mặt Tiểu Tiện, vẻ mặt thần bí hề hề.

“Thảm Dịch, mình còn một chuyện lạ nữa!”

“Chuyện gì?”

“Gần đây mình luôn có cảm giác có người theo dõi mình!”

“A?!”

“Thật, có một người đội mũ đen, đeo kính râm, khẩu trang đen, găng tay màu đen cứ theo mình!”

“Trời ạ!! Cậu rốt cuộc làm cái gì? Có phải chọc tói xã hội đen không!!!”

“Mình cũng không biết....”

“Cậu sao lại không biết, thực sự ngốc chết được! Xã hội đen rất đáng sợ đó! Bọn họ đều là ác ma giết người không chớp mắt!”

Tiểu Ngốc bị dọa, mạnh sững sờ tại chỗ.

Bởi cậu đột ngột dừng bước mà khiến người đi phía sau va vào người cậu.

Tiểu Tiệp cùng Tiểu Ngốc đồng loạt quay đầu, không khỏi tròng lòn hai mắt, kinh kêu một tiếng rồi chạy trốn chết.

Cái tên theo dõi đội mũ đen, đeo kính râm, khẩu trang đen, găng tay màu đen hướng về bóng lưng hai người trốn trắng mắt.

Hai nhóc con ngu ngốc, ta đều theo sau hai đứa cả 20’ rồi bây giờ mới phát hiện?! Thật đủ ngốc!

Tề Huy đi tới sân bóng rổ, bỏ mũ, kính mắt, khẩu trang, găng tay.

Mái tóc dài rối tung trên vai, hần đặc biệt phiền toái lắc đầu, bước đến chỗ cậu nhóc đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, gờ chân, đập, té lắn cả thước.

“Người rốt cuộc làm chuyện tốt gì?! Thế nào có nhiều người lạ gọi điện cho nhóc con kia như vậy?”

Cậu nhóc kia nhanh đứng dậy, hướng hần cười nịnh nọt, “Tề thiếu, anh không phải muốn em chỉnh cậu ta sao? Em thật vất mới tra được số di động của cậu ta, sau đó lấy danh nghĩa cậu ta đăng bài tìm bạn trên diễn đàn. Nói là tìm bạn không bằng nói tìm người chơi một đêm tình. Thế nào, em làm không tồi chứ?”

“Chó má cái không tồi! Hạ lưu!” tề Huy một cước đá qua, “Mau xóa bài post đó đi!”

Cậu nhóc liên tục gật đầu giống như gà con mổ thóc: “Vâng, vâng, em lập tức xóa.”

Tề Huy lại phân phó: “Chờ một lát, đem số điện thoại nhóc con kia cho ta.”

Cậu nhóc báo ra một chuỗi số liền chuỗi mất.

Tề Huy lưu dãy số trong di động, thoáng cái nhin không được gọi đi.

Điện thoại mới vang vài tiếng đã bị cắt đứt, Tề Huy tức giận đến vẹo mũi, nhóc con ngu ngốc kia dám không tiếp điện thoại của ta?!

Gọi lại, lại tắt. Gọi lại nhiều lần, đối phương thẳng thừng tắt máy.

Tề Huy thật muốn ném nát di động, hần cúi người nhặt trái bóng rổ dưới chân nhắm ngay rổ mà hung hăng ném qua, bóng rổ lắn nửa vòng trên khuôn mặt mới rơi xuống.

Hần hừ lạnh một tiếng, nhấc chân đi ra sân bóng rổ.

oOo

Tiểu Ngốc cùng Tiểu Tiệp một hơi chạy đến căn tin, nhìn bên trong ngồi đầy người, lúc này mới có một điểm cảm giác an toàn.

Hai người lấy cơm, thẳng đến khi ngồi xuống vẫn còn đang thở hổn hển.

Tiểu Tiện uống một ngụm nước, vuốt ngực: “Tiểu Hạ, cậu tử mĩ nghĩ lại coi, cậu có phải đắc tội với ai không?”

Tiểu Ngốc nhìn như tại làm bộ đau khổ suy nghĩ, kỳ thực đại não trống rỗng. Trí nhớ cậu vốn không tốt, nếu như thực sự đắc tội ai cậu cũng không nhớ.

Tiểu Tiện chỉ biết chắc chắn không moi ra nguyên nhân gì từ trong miệng cậu không khỏi thở dài: “Quên đi quên đi, ăn cơm trước đi. Ăn xong rồi mình cùng cậu đi mua sim điện thoại.”

Tiểu Ngốc ửng tiếng, vùi đầu ăn.

Chính ở phía sau, Đỗ Hàng cùng Tề Huy cùng nhau bước vào căn tin.

Tiểu Tiện mắt sắc, hướng phía Đỗ hàng vẫy tay, la lớn: “Học trưởng, nơi này không có người, anh lấy cơm mau tới đây nha.”

Đỗ Hàng cười cười, mua xong cơm liền bưng tới.

Lúc ngồi vào chỗ của mình, Tiểu Tiện liền gào to: “Học trưởng, chúng em gặp phải người xấu!!”

Đỗ Hàng thiêu mi: “Nga? Cái gì người xấu?”

Nhớ lại chuyện vừa nãy Tiểu Tiện bị dọa một thân mồ hôi lạnh, “Có một quái nhân toàn thân đồ đen theo dõi bọn em! Người nọ quả thực trang bị đầy đủ, đem chính mình bọc như cái bánh chưng, gã có phải xã hội đen hay không? Có thể giết bọn em hay không?”

Đỗ Hàng liếc mắt nhìn một thân đen sì Tề Huy, cười nói: “Một tên điên mà thôi, không có gì phải sợ hết. Hằng năm đến thời gian này gã lại đến trường phát điên, mấy đứa là tân sinh tự nhiên không biết. Gã không có ác ý đâu, sau này thấy gã đi đường vòng là được.”

Nghe xong lời nói đó Tiểu Tiện mới yên lòng, vỗ vỗ vai Tiểu Ngốc nói: “Có nghe không, người nọ không phải xã hội đen, cũng không cố ý theo dõi người, sau này đừng suy nghĩ lung tung.”

Tiểu Ngốc cười ngu, tiếp tục bới cơm.

Ăn ăn, cậu cảm giác có đường nhìn chăm chăm vào mình, nghi hoặc ngẩng đầu, chống lại một đôi con ngươi màu lam thâm thúy như biển sâu.

Cậu thẳng ngoắc ngoắc nhìn đối phương, hoàn toàn ngây dại. (triệu chứng đầu tiên của bệnh mê giai đẹp =))))))

Tề Huy cong miệng cười khiến đường viền khuôn mặt càng thêm rực rỡ, hắn chỉ biết không ai có thể miễn dịch với mỹ lực của hắn.

Hắn vươn một ngón tay chọc chọc khuôn mặt Tiểu Ngốc, đùa giỡn nói: “Ta lớn lên rất đẹp phải không? Người xem đến độ mau rút nước miếng kìa.”

Tiểu Ngốc lau miệng, cấp tốc cúi đầu, nhỏ giọng nói thầm: “Còn giống như có thể đi, nhưng ta không thích con gái.”

Ông đây chỗ nào giống nữ nhân?! Tề Huy tức giận tưởng lật bàn. Hắn thoáng cái đã cởi áo thun, vỗ vỗ bộ ngực ‘đường sân bay’, rống to: “Thấy rõ rồi chứ! Ông đây là nam! Là nam!!”

Chủ đề bát quái mới nhất trong trường đã ra lò rồi!

Tề thiếu bị động kinh! Để chứng minh một thân nam nhi hàng thật giá thật, hắn dĩ nhiên vứt bỏ liêm sỉ ở trước mặt mọi người cởi áo tháo quần. Còn có, câu ‘Ông đây là nam!’ mà hắn dất giọng thét lên như ma âm xuyên nhĩ, thật sâu mà chấn động linh hồn mỗi người ở đây.

Những người đó sau này nhớ lại, đều rơi lệ.

Thượng đế quả nhiên công bằng, Tề thiếu mặc dù có tiền, lớn lên lại đẹp, nhưng trên người hắn cũng có chỗ thiếu hụt.

Trước ngực hẳn có một vết sẹo dài giống như con rết, từ xương quai xanh đến rốn, thẳng tắp kéo xuống, giống như vết khâu sau khi bị mổ bụng để lại, màu sắc thâm sâu.

Vết sẹo dữ tợn đó làm cho người ta xem xong đều nhin không được đáy lòng phát lạnh.

2. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 2: Tề Phát Phát

Tiểu Ngốc không riêng trí nhớ không tốt, cậu còn có tật mù mắt.

Cậu không thấy rõ mặt người khác, mới vừa gặp xong một người, quay đầu cái là có thể quên sạch đối phương.

Tại trường học, cậu chỉ nhớ rõ mặt Tiểu Tiệp, đó cũng là bởi vì hai người mỗi ngày sinh hoạt cùng nhau, nhìn nhiều, cậu mới có ấn tượng.

Còn lại tất cả mọi người trong mắt cậu đều cùng một dạng. Cậu chỉ có thể nhờ vào một số chi tiết đặc biệt để nhận dạng đối phương. Tỷ như, ai da đen nhất, ai có tóc quăn, ai trên mặt có nốt ruồi. Nhưng cậu lại dễ lẫn tên mọi người, cho nên nhận sai người với cậu là chuyện bình thường.

Sau, cậu lại sợ lần hai lại nhận sai người liền thẳng thắn ít giao lưu với họ, thỉnh thoảng có bạn học cùng cậu chào hỏi, cậu chỉ lễ phép cười với đối phương, tuyệt không nói nhiều một câu.

Lâu dần mọi người bắt đầu xa cách cậu, tổng nghĩ cậu rất cao ngạo, quá lạnh lùng, là một người không tốt ở chung.

Tiểu Tiệp biết cậu có tật mù mắt, cho nên bắt mẫn với mọi người, vốn định bệnh vực cho cậu, thế nhưng cậu lại nói: Thẩm Dịch, kỳ thực ngay chính bản thân mình cũng không phân rõ lắm, cho nên không trách người khác được.

Tiểu Ngốc mỗi ngày trước khi đi học đều đứng trước gương làm mặt quỷ, sau đó bảo trì hình dạng ngốc ngốc đó đi học, như vậy cậu có thể nhận rõ mặt mình là như thế nào.

(Tiểu Ngốc đáng thương.... khi đọc Tiểu Tiệp ta cứ nghĩ cậu ngốc là do trời sinh tính cách như vậy, ngốc ngốc đáng yêu, ai ngờ)

Hôm nay Tề Huy giả làm ngẫu nhiên tại đường nhỏ trong trường đụng phải Tiểu Ngốc.

Tề Huy biểu hiện rất kinh ngạc, vô cùng kinh ngạc, khoa trương kêu lên: “Yêu!! Sao lại là ngươi?!”

Tiểu Ngốc đối hắn cười, nói câu: “Xin chào.”

Tề Huy lại bảo: “Chào cái đầu người! Ngươi đụng phải ta sao không nói câu xin lỗi?”

Tiểu Ngốc vừa vỗ tay vừa cúi người, chân thành nói: “Xin lỗi xin lỗi!!”

Tề Huy đột nhiên nghĩ khi dễ một đứa ngốc đặc biệt không có cảm giác thành tựu, khoát tay nói: “Quên đi quên đi, sau này đi đường cẩn thận chút, đụng người ta nhiều không tốt a! Hoàn hảo ta rộng lượng, không cùng ngươi tính toán, đổi thành người khác ngươi phải bồi thường tiền thuốc men rồi!”

Tiểu Ngốc cảm động đến hai mắt đầm lệ, “Cảm tạ, người tốt a, người thực sự là một người tốt!”

Tề Huy trở mình trắng mắt làm trạng thái chẳng đáng: nhóc con này thực ngu ngốc!

Tiểu Ngốc cẩn cẩn dục dục hỏi: “Xin hỏi, tôi có thể đi sao?”

“Đi đi.”

Vừa dứt lời Tiểu Ngốc giống như thỏ con lẫn mất.

Tề Huy rất mất hứng, y liền như thế không muốn cùng ta ngốc một chỗ?!

Tề Huy nhắc chân đuổi theo, một nhát túm lấy tay Tiểu Ngốc, nói câu mà chính mình cũng vắn phần kinh ngạc.

“Người có phải theo ta chơi trò lật mềm buộc chặt? Loại kỹ thuật này đã quá hạn rồi! Nói cho người, mặc kệ người làm chuyện gì, đùa giỡn thủ đoạn gì, ta cũng không thích người!”

Tiểu Ngốc kỳ quái nhìn hắn nửa ngày, mới hỏi: “Xin hỏi người là bạn học của ta sao? Ta hình như không nhận ra người.....”

Tề Huy mạnh ngậy ngăn cả người, thẳng đến Tiểu Ngốc đi rồi hắn mới hồi phục tinh thần lại.

Kể lật mềm buộc chặt này chơi thật đúng tiêu chuẩn a! Người tặng ta bao cổ tay, hướng ta kỳ ái, hiện lại nói không nhận ra ta?!! Được a, người giỏi! Cứ nhiên đùa bỡn ta?! Xem ta không đùa chết người!!

o0o

Tề Huy điên cuồng rồi, hắn mỗi ngày không làm chuyện gì, một lòng một dạ nghĩ thế nào trêu chọc Tiểu Ngốc.

Mấy ngày nay Tiểu Ngốc mặc kệ là tới chỗ nào cũng gặp tên biến thái đội mũ đen, đeo khẩu trang, mắt kính, găng tay kia.

Đối phương sẽ đột nhiên nhảy đến trước mặt cậu, âm hiểm cười vài tiếng, sau đó giang tay làm bộ muốn ôm cậu.

Cậu mỗi lần đều bị dọa đến kêu sợ liên tục, ôm đầu chạy loạn.

Nhìn bộ dáng chạy trốn chết của cậu, Tề Huy vui vẻ thẳng dậm chân, càng ngày càng nghĩ đây là chuyện thú vị.

Chỉ bất quá Tề Huy cũng có lúc tính sai, ngày đó hắn lần thứ hai hắn giả người điên trêu đùa Tiểu Ngốc, mấy người bảo vệ đột nhiên xông ra, bắt lấy tay hắn đem hắn ném vào phòng an ninh.

Những người đó không để cho hắn có cơ hội nói, vờ vập thuyết giáo, nói hắn nhiễu loạn trật tự trường học, còn nói muốn đem hắn lên đồn uống trà.

Tề Huy cởi sạch ‘trang bị’ trên người, lộ ra khuôn mặt vì phẫn nộ mà vắn vẹo, hướng mọi người rống lớn: “Kháo! Các người trước nhìn rõ ông đây là ai rồi mới quyết định tiễn ta lên đồn!”

Trong trường học, cái tên Tề thiếu tuyệt đối là sét đánh bên tai! Ai lại không nhận ra hắn?!

Bảo vệ rất sợ đắc tội hắn, bắt người hóa thân chân chó, thí điên thí điên tiễn hắn ra khỏi phòng an ninh.

Ngày thứ hai, Tề Huy giả người điên dọa người rất nhanh nổ ra.

Lúc này tất cả mọi người vô lực ới mưa, rất có ăn ý gọi hắn “Tề phát phát”.

Bởi hắn ba ngày phát trận nhỏ, năm ngày phát trận lớn, mỗi cách vài ngày lại phát điên một lần.

Để cười nhạo hắn, mọi người gặp mặt tổng muốn hỏi một câu, “Ngày hôm nay người phát chưa?”

Sau khi thân phận bị phơi bày dưới ánh sáng, Tề Huy vắt hết óc nghĩ ra cái mới để trêu chọc Tiểu Ngốc.

Hắn gọi thủ hạ chính là Tiểu đệ tra được số di động mới của Tiểu Ngốc, mỗi ngày hừng đông 3h gọi điện kêu đối phương rời giường đi tiểu.

Lần đầu tiên gọi điện, Tiểu Ngốc vừa lúc ‘mót’, vui tươi hơn hờ cảm ơn hắn.

Lần thứ hai gọi qua thật lâu mới bắt máy, Tiểu Ngốc tựa hồ còn chưa tỉnh, huên thuyên nói một đồng lớn mê sảng, cuối cùng ôm đi động ngủ mất.

Lần thứ ba gọi qua di động trực tiếp tắt máy. Tề Huy tức giận tới mức đập tường, kết quả Đỗ Hàng bị đánh thức.

Đỗ Hàng phiền táo muốn chết, tiện tay nắm đồng hồ báo thức đặt bên gối đầu ném qua.

Tề Huy kêu thảm một tiếng, ôm đầu lăn lộn. =))))))

Tiếng kêu kia quá mức thê thảm, khiến hơn một nửa KTX nửa đêm nghe thấy tiếng giết heo kinh rợn, nghĩ lại mà vẫn sờn tóc gáy.

Mọi người tỉnh tể hồi tưởng tiếng heo kêu đó, đều làm trạng thái ‘quả nhiên’.

Ai, ngủ đi ngủ đi, không có gì đâu, cùng lắm sợ là Tề phát phát lại lên cơn! ()

Tề Huy là cái loại đã ăn đòn còn không nhớ đau.

Hắn mỗi đêm theo lẽ thường ‘quấy rối’ Tiểu Ngốc, chỉ bắt quá không dùng di động mà dùng điện thoại trong phòng ngủ.

Hắn chính theo bình thường gọi Tiểu Ngốc rời giường đi tiểu, chỉ bắt quá cả đêm muốn gọi 5 lần, từ 1h tới 5h sáng, mỗi tiếng gọi một lần.

Hắn sợ chính mình ngủ quên liền đặt báo thức.

Cứ như vậy, không riêng hắn cùng Tiểu Ngốc ngủ không ngon, mà Tiểu Tiệp cùng Đỗ Hàng cũng bị liên lụy.

Mỗi sáng, mọi người chỉ cần hơi để ý sẽ phát hiện có bốn ‘quốc bảo’ chậm rãi phiêu du lướt lờ vào lớp học.

Tiểu Tiệp phát điên rồi, cậu mỗi ngày ngoại trừ học còn muốn làm rất nhiều chuyện, tỷ như giúp Đỗ Hàng giặt đồ nấu cơm. Nếu không nghỉ ngơi tốt, cậu căn bản không có tinh lực làm cái gì.

Cậu lôi kéo tay Tiểu Ngốc phi thường chuyên chú nghiêm túc nói: “Tiểu Hạ, cậu cùng Tề Huy có thâm cừu đại hận gì a? nếu như cậu thực sự đắc tội hắn nhanh đi xin lỗi một câu! Mình sắp bị hắn biến điên rồi! Cậu nhìn vành mắt mình đen như trét than lên, đi ở trên đường sẽ bị người ta coi là gấu trúc bắt lại mất!!”

Tiểu Ngốc nhìn mặt cậu tỉ mỉ xem xét một hồi, sau đó cười ha ha, “Thẩm Dịch, cậu da trắng, thực sự nhìn giống gấu mèo nha!!”

“Cười cái gì mà cười?!” Tiểu Tiệp giận méo miệng, một chưởng tát vào đầu cậu, “Mình đang nói chuyện nghiêm túc! Cậu đúng là đắc tội Tề Huy phải không?”

Tiểu Ngốc vẽ mặt mờ mịt: “Ai..... Ai là Tề Huy?”

-_-||| nghe câu đó sau, Tiểu Tiệp trực tiếp té xỉu!

3. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 3: Hay Là Yêu Mất Rồi

Tiểu Tiệp vốn thông minh, 16 tuổi học đại học, Tiểu Ngốc vẫn đem cậu làm thần tượng.

Tiểu Ngốc khi còn bé phát sốt đem đầu óc cháy hổng rồi nên mới có chút bồn bồn ngây ngốc, cậu phải mất thật nhiều công sức mới vào đại học. Khi đó mẹ cậu đưa cậu tới phòng ngủ, đầu tiên nhìn thấy Tiểu Tiệp liền nghĩ đứa nhỏ này trên trán khắc rõ hai chữ ‘thông minh’. Mẹ cậu mới nói, Hạ Hạ a, con nhất định phải cùng bạn cùng phòng làm tốt quan hệ, sau đó người khác làm gì con liền làm theo, không có chủ kiến không phải chuyện xấu, cùng người thông minh cùng một chỗ con sẽ trở nên thông minh, con chỉ cần nhớ kỹ điểm này là được.

Tiểu Ngốc thận trọng gật đầu, đem giáo huấn của mẹ khắc sâu vào tâm khảm, đồng thời áp dụng học tập. Cậu không có lúc nào là không mô phỏng theo Tiểu Tiệp.

Thanh âm Tiểu Tiệp có chút ẻo lả nhẹ nhàng, cậu liền nắm cổ họng học theo, làm cho nghe xong da gà da vịt rủ nhau xuống đồng; chiêu bài của Tiểu Tiệp là che mặt, vui vẻ che, xấu hổ che, thương tâm cũng che, cậu đem chiêu bài của Tiểu Tiệp mô phỏng theo giống như đúc, cũng không có việc gì liền che mặt, làm cho nhìn còn tưởng bệnh thần kinh.

Lần trước Tiểu Tiệp vì Đỗ Hàng làm đôi bao cổ tay, cậu cũng học làm đôi bao cổ tay, chỉ bất quá cậu đã quên của mình đã đưa cho Tề Huy, cho nên mới tạo thành hiểu lầm lớn như vậy.

Lần này Tiểu Tiệp lại làm cái băng rôn tới sân bóng rổ cổ vũ cho Đỗ Hàng, cậu cũng làm cái băng rôn cùn cụt theo sau.

Hai người tới sân bóng rổ, trận đấu đã gần bắt đầu, song phương đội viên đều lên sân làm nóng người.

Tiểu Tiệp chụm tay làm loa hướng Đỗ Hàng la lớn: “Đỗ học trưởng, fighting!”

Tiểu Ngốc cũng học Tiểu Tiệp bắt tay hô to: “Đỗ học trưởng, fighting!”

Nghe được tiếng gào, Đỗ Hàng xoay người hướng bọn họ phát tay, nhếch miệng lộ ra hàm răng PS, cười so với mặt trời còn chói mắt.

“Nhóc con đó vì sao cổ vũ cho người?”

Lúc này bên tai truyền đến thanh âm thở hổn hển.

Đỗ Hàng nghiêng qua liền thấy Tề Huy mặt xị dài như mặt ngựa, thoát nhìn hình như có chút tức giận.

Đỗ Hàng nghĩ không ra, nhún vai nói: “Nhóc con đó vốn nên tới cổ vũ cho ta.”

Tề Huy bị cái bộ dạng lễ thẳng khí hùng đó làm ghen không ra lời.

Hắn lần đầu tiên nghĩ bạn thân kiêm bạn cùng phòng của mình cư nhiên có thể ghé tởm đến vậy!

Rất hiển nhiên, ‘nhóc con’ trong miệng hai người căn bản đều không phải là một người. ()

Trước khi trận đấu bắt đầu, Tề Huy gọi Tiểu đệ tỉ mỉ lưu ý nhất cử nhất động của Tiểu Ngốc, chờ trận đấu kết thúc đến báo cáo cho hắn biết.

Tiểu đệ này chính là người đem quãng số di động của Tiểu ngốc lên diễn đàn. Tề Huy bình thường không gọi tên cậu ta, luôn luôn một câu Tiểu đệ, hai câu Tiểu đệ, mà cậu ta cũng không ngại, còn vui tươi hơn hờ đáp ứng. Bởi Tề Huy từng có ân với cậu ta, cho nên cậu ta luôn đem lời Tề Huy trở thành thánh chỉ. Thánh chỉ ban ra, lập tức thi hành, không được vi phạm.

Cậu ta cầm bút đến gần bên người Tiểu Ngốc cùng Tiểu Tiệp, bắt đầu ghi chép.

Theo một tiếng còi tuýt, bóng rổ bị trọng tài thẳng tắp ném lên cao, trận đấu chính thức bắt đầu.

Tiểu Tiệp giờ cao băng rôn tình yêu hưng phấn hét chói tai: “Đỗ Hàng ~ Đỗ Hàng ~ Đỗ Hàng ~”

Tiểu Ngốc nhìn xung quanh, chính là không thể tìm ra trong đám người thân ảnh của Đỗ Hàng, không khỏi có chút bối rối. Cậu giờ băng rôn, hữu khí vô lực hô: “Đỗ Hàng Đỗ Hàng Đỗ Hàng” Thanh âm càng hô càng nhỏ.

Tiểu đệ một ngụm cắn nắp bút, cúi đầu múa bút thành văn, trong miệng còn nói thầm: “Hô to tên Đỗ Hàng 18, nga, sai, 19 lần, lại hô một lần, 20 lần”

Biểu hiện của ba người rơi vào trong mắt mọi người liền tạo thành một cảnh tượng như thế này:

Một nam sinh vóc dáng nhỏ nhắn xinh đẹp, khuôn mặt đỏ bừng chạy tới chạy lui, trong miệng hô tên Đỗ Hàng. Theo phía sau cậu ta là một nam sinh mặt to, cúi đầu chạy tới chạy lui, trong miệng cũng hô tên Đỗ Hàng. Còn có một nam sinh có khuôn mặt thanh tú đi theo sát mặt to, chạy hai bước lại dừng lại viết cái gì đó, tiếp lại chạy theo, trong miệng còn nói lẩm bẩm.

Mọi người đều suy đoán, bọn họ đây là tại diễn cái gì?

Nghĩ tới nghĩ lui, cho ra kết luận. Nguyên lai đây là một hồi hành động truy ái oanh oanh liệt liệt.

Namsinh vóc dáng nhỏ nhắn kia có can đảm phá tan ràng buộc của quan niệm thế tục trước mặt mọi người hướng đồng tính thổ lộ tình yêu. Mà nam sinh mặt to kia hẳn là vợ nhỏ Đỗ Hàng dưỡng, nhưng lại là một bà vợ nhỏ không được sủng ái, cùng vợ lớn ở nhà chạy tới cổ vũ cho chồng. Về phần cái nam sinh thanh tú kia rất cuộc sấm vai gì, mọi người không biết, có thể là vợ nhỏ, cũng có thể chỉ là một hầu gái, mặc kệ thế nào, hẳn khẳng định có ý với nam sinh mặt to, bởi vì từ khi trận đấu bắt đầu đến giờ, đã qua hơn 20’,

đường nhìn của hần thủy chung không rời mắt to. (=))) quả nhiên YY là vô biên, fisty chỉ đáng xách dép mà thôi =)))

Quan hệ rắc rối đa phương phức tạp đó khiến mọi người ở đây cực đại hứng thú.

Mọi người nghĩ xem bọn họ ba người biểu diễn so với xem bóng rổ còn thú vị hơn!

Một phút trước khi trận đấu kết thúc, Tiểu đệ nhìn bản ghi chép trong tay về mặt hắc tuyến, một loại cảm giác không rõ bỗng nhảy lên trong lòng, trên trán dĩ nhiên toát mồ hôi lạnh.

Bản ghi chép ghi lại: gọi tên Đỗ Hàng tổng cộng 1824 lần.

Cậu ta do dự không biết có nên nói thật cho Tề Huy hay không. Nếu như nói, có thể nghĩ Tề Huy khẳng định sẽ bị tức chết, kết quả là chính mình sẽ không may, tuyệt đối sẽ bị Tề Huy băm thành thịt vụn! Nếu không nói, tạm thời thoát kiếp thịt vụn, nhưng giấy không gói được lửa, sau khi Tề Huy biết chân tướng, mình sẽ thảm hại hơn!

Nói lại, dù sao cũng chết, chẳng bằng kéo thêm đệm lưng chết cùng!

Cậu linh cơ khê động, tiến đến bên Tiểu Ngốc, cười hì hì chào hỏi, “Hi, xin chào.”

Tiểu Ngốc nghi hoặc nhìn: “Vâng, xin chào.”

Cậu trưng ra một bộ thiên chân thơ đại, cười đến cả người lẫn vật đều ngây thơ: “Cậu có thể giúp tôi một chút không?”

Tiểu Ngốc gật đầu: “Có thể có thể.”

Cậu đem sổ nhét vào tay Tiểu Ngốc, “Cậu có thể đem cái này giao cho đội trưởng đội bóng rổ không?”

Tiểu Ngốc gật đầu, “Không thành vấn đề.”

“Thực sự là cảm ơn cậu rất nhiều!”

“Đừng khách khí!”

“Còn có chuyện quên nói với cậu.”

“Chuyện gì?”

“Đội lát nữa mặc kệ hần có hỏi cái gì, cậu cứ nói ‘Không biết’ là được.”

“Nga, ta đã biết.”

“Lần thứ hai cảm ơn cậu!!”

“Không cần cảm tạ không cần cảm tạ!!”

Tiểu đệ đi rồi, Tiểu Ngốc gãi gãi đầu, lộ ra một bộ ngốc ngốc, “Ai là đội trưởng đội bóng rổ a”

o0o

Tề Huy sải bước uy phong từ đoàn người bước ra, trực tiếp đến trước mặt Tiểu Ngốc, vươn tay búng một cái trên trán cậu, “Người hết nhìn đông nhìn tây tìm ai a?”

Cậu xoa xoa cái trán bị đau, trả lời: “Tôi tìm đội trưởng bóng rổ.”

Tề Huy tà nghệ liếc mắt: “Là ta.”

“Tôi rất cuộc tìm được anh rồi!” Tiểu Ngốc nhếch môi cười ngây ngô.

Tề Huy sững sốt chốc lát, lập tức cười rộ lên, cười so với cậu còn ngu hơn, “Người tìm ta làm chi? Đến chúc mừng ta sao? Được rồi, người có phải đặc biệt tới xem ta thi đấu không? Biểu hiện của ta có phải rất tuyệt hay không?”

Đối mặt những vấn đề liên tiếp, Tiểu Ngốc có điểm vờ ngớ ngẩn, cậu chậm rãi giơ sổ nhỏ, muốn nhét vào trong tay Tề Huy, lại không nghĩ Tề Huy lại cầm lấy cổ tay cậu, kéo thẳng tới phòng nghỉ cho cầu thủ.

“Trước theo ta vào phòng nghỉ thay quần áo, ta biết người nói chuyện không rõ, người trước tổ chức lại ngôn ngữ một chút, hiểu rõ rồi hãy trả lời vấn đề của ta. Nga, còn có, người cùng Đỗ Hàng là quan hệ gì?”

Taylôi miệng nói, Tề Huy tuân không ngừng như máy hát. Kỳ thực trong lòng hắn còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, tỷ như Tiểu Ngốc vì sao cổ vũ cho Đỗ Hàng? Vì sao giờ băng rôn có tên Đỗ Hàng? Lẽ nào bọn họ có gian tình?

Sự tình chưa chứng thực, Tề Huy khuyên chính mình không nên loạn tưởng, bắt quá trong lòng hắn cảm giận nghĩ, nếu nhóc con này dám nói thích Đỗ Hàng, sau này đôi gian phu dâm phụ này đừng hòng nghĩ còn sống trong trường!

Tề Huy thay xong y phục, lấy ra điều thuốc lá ngậm trên miệng, dù bận vẫn ung dung nhìn Tiểu Ngốc, tựa hồ đang chờ đợi đáp án của cậu.

Đợi nửa ngày, tối hậu dĩ nhiên chỉ chờ tới hai chữ —— không biết.

Tề Huy chỉ cảm thấy một đoàn lửa giận từ đáy lòng bốc lên, sau đó cấp tốc thiêu đốt toàn thân, hắn ngửa quan vận vẹo rống lớn: “Người không biết cái gì? Là người không biết nguyên nhân tới tìm ta, vẫn là không biết quan hệ của người cùng Đỗ Hàng?”

Tiểu Ngốc bị hắn rống có điểm mù mờ, như chim sợ cành cong nhanh chân trốn sau cánh cửa.

Trốn một lúc, Tiểu Ngốc nghĩ có điểm thiếu an toàn, liền cẩn thận ngó ra nhìn xung quanh, trông mắt to đảo một vòng, biểu tình sợ hãi. Khi đường nhìn hai người chống lại nhau, cậu liền lui cổ lại trốn kỹ.

Thấy cậu một bộ ngu ngốc, Tề Huy càng cảm tức, xông lên túm lấy cậu kéo ra, bên kéo bên ồn ào: “Người đừng giả ngu với ta! Ta kêu người nói, người nói không biết cái gì? Rốt cuộc không biết cái gì?”

Tiểu Ngốc bị kéo ngã trái ngã phải, tiến thoái lưỡng nan.

Cậu cúi đầu, đáng thương hề hề nhìn Tề Huy: “Tôi cái gì cũng không biết.....”

Tề Huy sắp bị cậu tức chết rồi, đột nhiên lấy tay ôm ngực, nhướn mày từng ngum từng ngum thở gấp, vẻ mặt tràn đầy thống khổ, sau đó, chậm rãi ngồi xuống đất.

“Anh, anh làm sao vậy?” Tiểu Ngốc cấp tốc ngồi xuống cạnh hắn, trên mặt đầy vẻ lo âu. Thấy hắn không nói lời nào, nhẹ nhàng đẩy hắn một chút, lo lắng hỏi: “Ngực rất đau sao? Anh bị bệnh tim sao?”

“Người mới bị bệnh tim.” Tề Huy hữu khí vô lực phát tay, “Quên đi, người trở về đi, ta không sao.”

Tiểu Ngốc không đành lòng bỏ hắn lại đây không quan tâm, “Tôi đưa anh đi phòng y tế nha? Anh thoát nhìn hình như rất khó chịu.”

“Kêu người đi thì đi đi! Không nên lảm lời như vậy!” Tề Huy có điểm nhịn không được, vì vậy đuổi tay đẩy cậu ra.

“Nga....” Một mảnh hảo tâm bị coi là lòng lang dạ thú, Tiểu Ngốc cảm thấy có chút khổ sở, cậu đứng lên đem sổ nhỏ đặt trên ghế dài, thấp giọng nói: “Đây là người khác nhờ tôi đưa cho anh. Anh khó chịu thì mau đi phòng y tế đi.”

“Ừm.”

“Vậy... tôi đi trước.”

...

Tiểu Ngốc rất lo lắng hắn, nhưng lại không muốn cãi lời hắn, không thể làm gì khác hơn là cẩn thận mỗi bước đi ra phòng nghỉ.

Thẳng đến khi thân ảnh cậu biến mất, Tề Huy mới lúi lúi thuốc ra khỏi túi, lấy ra một viên uống cùng nước khoáng.

Từ khi nhìn thấy nội dung trong sổ nhỏ, Tề Huy nghĩ mình đã thụ thương, hướng chỉ mấy ngày này trong trường lan rộng tin đồn về tam giác ‘Ngốc – Tiện – Hàng’, hắn biết sau tâm tình càng trở nên không xong.

Hắn tóm Tiểu đệ ra tâm sự, hắn hỏi Tiểu đệ, vì sao thấy chuyện xấu của Tiểu Ngốc cùng người khác ngược hẳn lại rất khó chịu? Vì sao Tiểu Ngốc không để ý tới hắn, không nói với hắn, hắn liền cảm thấy siêu cấp khó chịu?

Trải qua một phen thâm tư thực lực (suy nghĩ sâu xa), Tiểu đệ nghiêm trang nói với hắn: “Tất cả đều bởi vì yêu, anh thích cậu ta rồi!”

Sống 21 năm, Tề Huy cho tới bây giờ chưa yêu bất luận kẻ nào, bao gồm cả cha mẹ hắn.

Hắn bắt người xù lông, một cước đá vào mũi Tiểu đệ: “Ta yêu cái rắm (ô, anh ơi, cái đấy chả ma nào nó yêu cả [‘ o ’])! Người còn dám nói mò thử xem!!”

Để khiến hắn nguôi giận, Tiểu đệ làm bộ té ngã trên đất, lại còn lăn vài vòng, trong miệng khoa trương kêu: “Ôi a ~, một cước kia của Tề thiếu uy lực thực sự quá mạnh nha! Em sau này không dám nói lung tung nữa ...! Anh đừng nóng!”

Nhìn một bộ cợt nhả của cậu ta, Tề Huy thầm nghĩ tìm cậu ta tâm sự đúng là sai lầm lớn, không nói hai lời quay đầu đi thẳng.

Trên đường đi về phòng ngủ, Tề Huy nghĩ Tiểu đệ nói hình như có chút đạo lý, bởi vì hắn chưa từng quá để ý tới một người như vậy, hắn không nói rõ mình đối Tiểu Ngốc thật ra là ôm loại tình cảm nào. Từ khi thu được bao cổ tay hắn liền bắt đầu chú ý đối phương, kinh qua nửa tháng quan sát cùng lý giải, hắn nghĩ Tiểu Ngốc là một người rất thú vị.

Tiểu Ngốc hình như không có bạn, ngoại trừ thỉnh thoảng cùng Tiểu Tiệp ngốc cùng một chỗ, cậu thường xuyên một mình tại trường, mỗi ngày chỉ có một đường ba điểm lớp học – ký túc – căn tin đơn điệu sinh hoạt. Thoạt nhìn cậu hình như rất cô đơn rất tịch mịch, thế nhưng cậu chưa bao giờ lộ ra một tia khổ sở hay thương tâm, trên mặt luôn luôn đeo nụ cười hồn nhiên vui vẻ.

Tề Huy không rõ cậu sao lại vui như vậy, nhìn thấy hoa nhỏ ven đường sẽ cười, nhìn thấy chim nhỏ trên cây cũng cười, thậm chí ăn cơm trắng không canh trong căn tin cũng có thể cười tới hài lòng. Thật giống như từ chỗ cậu chỉ nhìn thấy thế giới mỹ lệ hài hòa không chút tỳ vết.

Là cậu quá ngốc hay là cậu chưa từng thấy qua mặt tối của xã hội? Tề Huy không rõ, hắn chỉ biết đáng cười như phát từ tận trong tâm kia khuyết thiếu gì đó. Chẳng có bao nhiêu năm hắn cười hài lòng tới như vậy, mỗi ngày nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Tiểu Ngốc, hắn tựa như có thể quên đi tất cả phiền não, mỗi ngày trên mặt Tiểu Ngốc là một mảnh trời sáng sủa trong lòng hắn.

4. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 4: Phương Pháp Trị Liệu Chứng Mù Mặt

Từ khi trận đấu bóng rổ bắt đầu, vì luyện cầu, Tề Huy căn bản không có thời gian rảnh trên đùa Tiểu Ngốc. Vì vậy, Tiểu Ngốc cuối cùng cũng qua được vài ngày an ổn.

Trong trường còn đang lưu truyền những tin đồn về bộ ba ‘Tiệp – Ngốc – Hàng’ kia, Tề Huy càng nghe càng bực.

Không có thời gian trên mặt Tiểu Ngốc, Tề Huy liền coi Đỗ Hàng là cái đinh trong mắt. Bình thường ỷ vào quyền hạn đội trưởng cố ý gia tăng thời gian luyện tập của Đỗ Hàng. Ví như, đội viên khác chạy 5000m, Đỗ Hàng sẽ chạy 10000m; đội viên khác tập nhảy cóc 30’, Đỗ Hàng sẽ nhảy 1h; đội viên khác tập ném 1000 lần, Đỗ Hàng tập ném 2000.

Nhìn Đỗ Hàng mệt sắp chết, hắn vẫn chưa hết giận. Mỗi ngày sau khi kết thúc huấn luyện, hắn còn sai Đỗ Hàng ở lại quét tuyết.

Đáng tiếc Đỗ Hàng đều không phải người ngồi không, kêu y luyện tập nhiều hơn y còn chịu được. Thế nhưng kêu y làm vệ sinh, nói dễ hơn làm.

Hôm nay, sau khi luyện tập buổi tối kết thúc, Tề Huy lại sai Đỗ Hàng ở lại lau sàn. Đỗ Hàng chỉ nhàn nhạt liếc hẳn một cái, không nói gì liền đi thẳng.

Tề Huy đuổi theo, giương nanh múa vuốt với y, “Uy uy uy, người đây là có đem đội trưởng ta để vào mắt không thể? Không phải gọi người lau sàn sao, làm gì trưng cái mặt đầy ra cho ta nhìn?”

“Ta lười cùng người điên.” Đỗ Hàng vẽ mặt bình tĩnh lướt qua, sải chân tiếp tục bước đi.

Tề Huy không cam lòng theo sát lên, trong miệng còn rầm rì: “Thái độ của người rất có vấn đề! Huấn luyện viên không ở ta nói chính là thánh chỉ! Người có còn kỷ luật không?”

Đỗ Hàng ngoáy ngoáy tai, sải bước nhanh hơn.

Tề Huy lại xù lông, rống với bóng lưng của y: “Đỗ Hàng, ta hận người!” (câu này... ta dịch nghe sao ...JQ đầy đất quá = - =)

Làm bạn cùng phòng gần được 4 năm với hắn, Đỗ Hàng hiểu rõ tính tình Tề Huy như lòng bàn tay. Hắn có thể nơi nơi lên cơn, lúc lúc phát điên, hoàn toàn không ai có thể chống đỡ. Hắn một ngày lên cơn có thể nói là thấy thần giết thần, gặp quỷ đập quỷ, tung hoành vô địch, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Đỗ Hàng sợ hắn lần thứ hai phun ra lời nói kinh người, nhanh xoay người, co quắp khóe miệng nói: “Người bệnh thần kinh hử!”

Tề Huy lại rống: “Ta hận người!!”

Đỗ Hàng vẽ mặt hắc tuyến, thật không rõ hắn ôm cái tâm tình dạng gì mới có thể như mụ đàn bà đem ba chữ ‘Ta hận người’ kia nói được lẽ thẳng khí hùng.

Đỗ Hàng hít sâu một hơi, tận lực để mình tỉnh táo lại, hỏi: “Ta chọc gì tới người?”

Tề Huy tựa như đánh mất năng lực ngôn ngữ, hắn trừng mắt nhìn Đỗ Hàng, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: “Ta hận người ta hận người...”

Đỗ Hàng bất đắc dĩ trợn mắt, “Ta van người! Người nói trọng điểm được chứ! Ta rốt cuộc đắc tội người lúc nào?”

Có một số việc nếu để lâu trong lòng sẽ giống như bị nghẹn c*t. Tề Huy hiện nhiên là nghẹn lâu lắm rồi, mặt đều biến thành ‘tiểu bao công’, hắn hô to: “Một ta bình thường đối tốt với người như vậy, người không phải bạn chí cốt! Người cùng Lương Tiểu Hạ rốt cuộc có quan hệ gì? Các người có phải giấu sau lưng ta hèn hò?!”

Đỗ Hàng dùng ánh mắt thấy người điên nhìn hắn, “Người quả nhiên bệnh không nhẹ! Loại lời đồn này người cũng tin tưởng? Ta cùng cậu nhóc đó căn bản không quen, liền nói cũng chưa được nửa câu!”

“Vậy vì sao cậu ta cổ vũ cho người?”

“Cậu nhóc đó cùng Thẩm Dịch là bạn thân, Thẩm Dịch cổ vũ cho ta, cậu ta chỉ sáp vào cho vui thôi.”

“Người không lừa ta?”

“Tin không thì tùy.”

Trong nháy mắt Tề Huy cười phá lên, đi lên trước khoát tay lên vai Đỗ Hàng, cười hì hì lấy lòng y, “Hiểu lắm hiểu lắm. Đi, bạn thân. Ta mời người đi ăn thật quay.”

Đỗ Hàng búng tay hắn, một bên đi ra ngoài một bên châm chọc hắn: “Người là một đại nam nhân đừng đem ‘ta hận người’ bỏ ngoài miệng, nghe rất mất tự nhiên biết không! Quả thực giống mụ đàn bà!”

Đỗ Hàng vẫn cho rằng đàn ông phải có hình tượng đàn ông, những gì Tề Huy làm hôm nay đã chạm vào bãi mìn trong y. Nhưng y không nghĩ tới tương lai không lâu sau y dĩ nhiên lại bại dưới tay một tiểu nương C (ko nhớ bạn gt chưa, nhưng tiểu nương C là chỉ những người ông ọ). Mỗi khi Tiểu Tiệp ghen đỏ mặt quát y ‘Em hận anh chết đi được’ ngực y liền cảm thấy tê dại, cho nên y luôn thích càng thêm ‘khi dễ’ Tiểu Tiệp, chỉ vì muốn một lần lại một lần cảm nhận cái cảm giác tê dại kia.

oOo

Từ nhỏ Tiểu Ngốc đã là một đứa nhỏ ngoan.

Nhưng mà theo lời mẹ cậu mà nói, chỉ một chữ: ngốc.

Từ khi học mẫu giáo, bạn học cùng lớp thấy Tiểu Ngốc đầu óc không tốt luôn rất thích trêu cậu, thẳng tới khi học cao trung hiện tượng này vẫn không thay đổi.

Lần đầu tiên chịu khi dễ, mẹ cậu chạy tới trường học bênh cậu thì cậu lại nói, quên đi.

Lúc đó mẹ cậu nghĩ cậu đúng là ngu ngốc, vốn định mắng cho một trận, nhưng nhìn thấy trên tay cậu có thêm vài đạo ứ thanh mới, ngực liền khó chịu muốn chết.

Mẹ cậu hỏi, đau không?

Cậu lắc đầu cười, không đau.

Nghe xong những lời này, Lương ma ma tính cách mạnh mẽ cũng phải rơi vài giọt lệ.

Cho nên, cha mẹ cậu vẫn đem cậu bảo hộ kín mít. Mỗi ngày đúng giờ đưa đón cậu đi học, còn thường thường chạy tới lớp giám thị xem cậu sinh hoạt như thế nào. Chỉ cần phát hiện có người khi dễ cậu, liền đúng lúc nhảy vào lấy bạo chế bạo, vì cậu diệt trừ mầm họa bên người.

Lên đại học cha mẹ cậu tuy rằng không thể canh giữ bên người bảo vệ cậu, bắt quá mỗi ngày đều gọi điện cho cậu, không thấy phiền mà căn dặn cậu: đọc nhiều sách, ít làm chuyện ngu, không nên quần chuyện không nên quần, chỉ cần chiếu cố tới mình là được.

Nhưng thiên lương là thiên tính của cậu, tại chuyện gì cậu cũng có thể làm theo lời cha mẹ dặn, nhưng kêu cậu đừng quần, cậu thế nào cũng làm không được.

Mấy ngày này hình ảnh Tề Huy ôm ngực ngồi dưới đất cứ đảo đi đảo lại trong đầu cậu, thậm chí nằm mơ cũng thấy. Cậu sợ Tề Huy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, trải qua một phen giãy dụa, rốt cuộc quyết tâm đi xem đối phương. Cậu mua một hộp thuốc trị bệnh tim vội vã chạy tới sân bóng rổ.

Lúc bước vào sân, cậu mới phát hiện mình không nhớ rõ hình dạng Tề Huy, cậu chỉ nhớ, đối phương là đội trưởng.

Tùy tiện tìm một người, cậu hỏi: “Đội trưởng thân thể có tốt không?”

Người nọ kỳ quái nhìn cậu: “Cũng không tệ, ăn ngon ngủ kỹ, cũng không thấy phát điên.”

Cậu đem thuốc nhét vào tay người nọ, “Nhờ cậu đem những thứ ... này cho anh ta được không?”

“Được, không thành vấn đề.”

“Thực sự cảm ơn cậu!” Nói xong, ly khai.

Người nọ nhìn hộp thuốc trong tay, kinh ngạc kêu to: “Tin nóng tin nóng!! Tề thiếu bị bệnh tim!! (o)”

Tề Huy nghe thấy phi qua, một cước đạp người nọ bay xa.

“Người chán sống? Cư nhiên trước mặt rửa ông đây!”

Người nọ giơ hộp thuốc trong tay, “Ta có chứng cứ!”

Tề Huy trừng mắt, “Chứng cứ gì?”

Người nọ đem hộp thuốc đưa tới trước mặt hắn: “Vừa có người kêu đem những cái này cho người, người xem, tất cả đều là thuốc trị bệnh tim.”

Tề Huy nổi trận lôi đình: “Con mẹ nó ai rửng mỡ đến vậy a? Cư nhiên đem ta ra trêu đùa? Ông đây căn bản không bị bệnh tim.”

“Vợ bé của Đỗ Hàng, là nam sinh mất to kia.”

Lương Tiểu Hạ? Tề Huy hơi sững sốt một chút, sau đó nở nụ cười, “Người đâu?”

Người nọ chỉ chỉ cửa: “Mới đi.”

Tề Huy vuốt mặt, đổi thành một bộ nghiêm túc: “Các người chăm chỉ luyện tập cho ta! Không được lười biếng! Không được tự ý ly khai! Ta đi ra ngoài bàn chuyện, lập tức sẽ trở lại!”

Nói xong, hắn liền nhanh như chớp chạy ra khỏi sân bóng rổ.

Trên đường, khoe miệng của hắn không ngừng giơ lên, cho đến khi hình thành một độ cung tuyệt đẹp.

Khi hắn thấy thân ảnh Tiểu Ngốc liền lướt nhanh qua người cậu sau đó xoay người, đưa lên một cái hùng ôm thâm tình.

Vô duyên vô cớ bị người ôm, Tiểu Ngốc trực tiếp ngu người.

Qua hồi lâu, mới hỏi: “Bạn ơi, bạn đang làm gì vậy?”

Nghe câu này sau Tề Huy mới phát giác chính mình có điểm kích động hôn đầu, liền nhanh buông tay, vẽ ra nụ cười mất tự nhiên: “Hi, thực trùng hợp! Chúng ta lại thấy mặt!”

Tiểu Ngốc căn bản không nhận ra hắn là ai, nhưng rất lễ phép cùng hắn chào hỏi: “Xin chào!”

Trong khoảng thời gian ngắn, Tề Huy không biết nên làm sao biểu đạt cảm kích trong lòng. Từ nhỏ đến lớn chưa có người nào quan tâm hắn như vậy, tuy rằng Tiểu Ngốc nghĩ lầm hắn có bệnh tim, nhưng có thể để tâm đến chuyện của hắn lại còn mua thuốc cho hắn, đó cũng đã rất cảm động rồi.

Hắn chuẩn bị trước nói chuyện phiếm, sau mới chậm rãi nhập chính đề.

Hắn hỏi: “Người chuẩn bị đi chỗ nào?”

Tiểu Ngốc đáp: “Quay về phòng ngủ.”

Hắn lại hỏi: “Về phòng ngủ sau chuẩn bị làm gì?”

Tiểu Ngốc lại đáp: “Tắm, ngủ.”

Hắn nghĩ chính mình đang nói lời vô ích, thẳng thắn nhập chính đề: “Đồ người đưa tới ta nhận được rồi.”

Tiểu Ngốc vẽ mặt nghi hoặc: “Vật gì vậy?”

“Hừm! Người giả bộ cái gì a?” Tề Huy cảm thấy rất không được tự nhiên, hắn tới bây giờ còn chưa từng cảm ơn ai.

Tiểu Ngốc càng thêm hồ đồ: “Tôi không giả bộ a.”

Tề Huy nghĩ huyết áp của mình lại ‘thăng’ rồi: “Là mấy hộp thuốc a!”

Tiểu Ngốc bình tĩnh đại ngộ, “A! Thuốc trị bệnh tim a? Là tôi đưa tới.”

Tề Huy cong miệng cười, hai chữ “Cảm ơn.” dĩ nhiên đơn giản nói ra như vậy, liền chính hắn cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Tiểu Ngốc hậu tri hậu giác kêu to, “Anh là đội trưởng đội bóng rổ!!”

Tề Huy chịu đả kích lớn: “Người sẽ không phải mới biết đi?”

Tiểu Ngốc gật đầu.

Tề Huy không thể tin lắc đầu.

Hai người một gật một lắc, người qua đường đi ngang qua họ thấy một màn đó còn tưởng cả hai là ngu si.

Tề Huy suy nghĩ lại thấy tổng không có đạo lý. Bọn họ gặp qua nhiều lần như vậy, Tiểu Ngốc thế nào vẫn không biết hắn là đội trưởng?

Hắn thử hỏi: “Người biết ta không? Biết tên ta gọi là gì sao?”

Tiểu Ngốc nhìn hắn nói: “Không nhận ra.”

Tề Huy hít một hơi lạnh, nỗ lực đè nén núi lửa phun trào, “Người nhìn kỹ lại lần nữa, rốt cuộc có nhận ra ta hay không?”

Tiểu Ngốc đến bên người hấn, giống thợ sửa chữa kiểm tra linh kiện tỉ mỉ nhìn hấn, sau đó bĩu môi: “Tôi thật không biết anh.”

Tề Huy tức giận đến toàn thân bốc hỏa, không ngừng lấy tay quạt gió, “Ta mỗi ngày vây quanh người lờ mờ mà người nói không nhận ra ta? Loại này nói mà người cũng nói ra miệng được!”

Đột nhiên Tiểu Ngốc như minh bạch cái gì, hai tay chấp lại một bên xin lỗi một bên giải thích, “Xin lỗi xin lỗi! Không phải tôi cố ý! Tôi có tật mù mặt, nhớ không rõ hình dáng người khác.”

Tề Huy không giải thích được: “Tật mù mặt là cái giống gì?”

Ngoại trừ Tiểu Tiệp, đây là lần thứ hai Tiểu Ngốc đứng trước mặt người khác thừa nhận mình bị tật mù mặt. Vì vậy cậu có điểm xấu hổ, cho nên mặt nháy mắt đỏ bừng: “Chính là vừa gặp mặt sau tôi lập tức có thể đem hình dáng người nọ quên luôn. Lần sau mà gặp lại tôi sẽ coi người đó thành người xa lạ.”

Tề Huy cả kinh không nói ra lời, triệt để gây ngại cả người.

Mù mặt? Trên đời này dĩ nhiên có bệnh kỳ quái như vậy sao?!

Tề Huy bỗng nhiên minh bạch, Tiểu Ngốc căn bản không đùa giỡn hấn.

Bởi vì nhớ không rõ hình dạng hấn, cho nên mỗi khi nhìn thấy hấn tựa như thấy người xa lạ, liền bắt chuyện cũng không.

Nghĩ tới đây, Tề Huy phát điên rồi: ông đây anh tuấn tiêu sai, ngọc thụ lâm phong, lớn lên đặc sắc khó quên như vậy! Người không nhớ được hình dáng người khác không quan hệ, nhưng không thể liên ta cũng không nhớ được a! (_)# (why?)

Để cho dung mạo mình khắc sâu vào đầu trái dừa ngốc kia, tề Huy bật người lôi kéo Tiểu Ngốc ra ngoài trường chụp một đồng sticker. Hấn còn dán đầy sticker trên ví tiền cũng như điện thoại của Tiểu Ngốc, còn căn dặn: “Nhàn rồi không có việc gì làm nhìn nhiều một chút, nhất định phải ghi nhớ hình dáng của ta! Nếu lần sau gặp người không nhận ra ta, ta sẽ răng rắc cái mạng nhỏ của người!!”

Tiểu Ngốc gật gật đầu đáp ứng: “Tôi đã biết đã biết!”

Tề Huy tức giận: “Người là máy phát a? Mỗi lần nói một câu còn tha tới hai lần, ngu ngốc!”

Tiểu Ngốc mau chóng xin lỗi: “Tôi sai rồi tôi sai rồi!!”

-_-||| Tề Huy rất là không nói gì.

Lúc Tề Huy theo Tiểu Ngốc trở lại KTX, hoàn toàn không cần trưng cầu ý kiến ai đó, liền mở máy tính, từ trong hòm thư tải xuống rất nhiều ảnh chụp, chọn tấm đẹp nhất, đem đổi làm màn hình desktop.

Tiểu Ngốc nhỏ giọng kháng nghị: “Tôi thích màn desktop ảnh hoạt hình hơn...”

Kháng nghị vô hiệu, Tề Huy hung ác nói: “Người nếu đem màn desk thay đổi, ta liền thịt người.”

Tiểu Ngốc khóc: người này thực bá đạo, chúng ta căn bản không quen mà ... T_T

Làm xong tất cả, Tề Huy giống như đại gia ngồi trên giường của Tiểu Ngốc, ăn quà vặt của Tiểu Ngốc, không có chút ý định ly khai.

Tiểu Ngốc cẩn thận hỏi: “Anh chừng nào về a? Tôi muốn đi ngủ.”

Tề Huy lập tức lạnh mặt: “Người muốn đuổi ta?”

Tiểu Ngốc liên tục xoa tay: “Không không!! Anh cứ ngồi chơi một lúc nữa, tôi đi tắm.”

Tiểu Ngốc đi vào phòng tắm sau, Tiểu Tiệp trầm mặc đã lâu rốt cuộc nổi bão.

Cậu lung tung khua chổi, trực tiếp đuổi Tề Huy ra khỏi phòng.

Tề Huy lười cùng Tiểu Tiệp so đo, nhàn nhã đi ra KTX, trong đầu nghĩ tất cả đều là cái bộ dạng ngốc ngốc của Tiểu Ngốc.

Tâm tình càng ngày càng thư sướng, bất tri bất giác hắn đã về tới phòng ngủ của mình, đá giày, ngã xuống giường tiếp tục nghỉ Tiểu Ngốc.

Mà đám đội viên đáng thương đang ở sân bóng huấn luyện âm thầm tổ khổ: Tề thiếu, người không phải nói sẽ lập tức quay lại sao? Thế nào vừa đi liền đi hơn 2h?! Không có lệnh của người, tất cả mọi người không dám đi, người rút cuộc có cho người ta nghỉ ngơi hay không?!

5. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 5: Bảng Điều Tra

Tiểu đệ nhận được nhiệm vụ mới: tiến hành điều tra toàn bộ với Tiểu Ngốc.

Làm một dân đen, Tiểu đệ cảm giác sâu sắc áp lực thật lớn, cậu một không là công an, hai không phải tổ điều tra hộ khẩu, nên bắt tay điều tra như thế nào? Trời không phụ người có lòng, cậu gãi rách da đầu rút cuộc nghĩ ra một biện pháp tốt.

Cậu ta làm một Bản điều tra sinh hoạt hàng ngày của sinh viên , ngày trang làm điều tra viên, tại một buổi sáng mây trắng nắng vàng, gõ cửa phòng Tiểu Ngốc.

Cửa vừa mở cậu ta như con rắn uốn một cái lượn vào.

Nhìn vị khách xa lạ trong phòng, Tiểu Ngốc rất nghi hoặc: “Xin hỏi, bạn tìm ai?”

Tiểu đệ vung len nụ cười xán lạn: “Bạn học, tôi có một bản điều tra sinh hoạt hàng ngày của sinh viên, bạn có thể điền một chút không?”

Tiểu Ngốc lộ ra bộ cự tuyệt: “Tôi không điền.”

Tiểu đệ nhét bảng điều tra vào tay cậu: “Rất đơn giản, hỏi cái gì điền cái đó, chỉ cần trả lời là được, làm xong còn có thưởng.”

Mắt Tiểu Ngốc sáng lên: “Thưởng cái gì?”

Tiểu đệ lấy ‘phần thưởng’ đã chuẩn bị tốt từ trong túi ra: “Một lon nước ngọt!”

Đương Tiểu Ngốc điền tốt bản điều tra đưa cho Tiểu đệ, lập tức liền bật lon nước ngọt, uống một ngụm lớn, thỏa thích hưởng thụ ‘phần thưởng’ của mình.

Tiểu đệ cầm bản điều tra, mới chỉ liếc một cái đã muốn giặt lại lon nước ngọt.

Ngoại trừ họ tên, giới tính cùng tuổi là dựa theo thực tế mà điền, tất cả những cái khác toàn bộ điền —— không biết.

Tiểu đệ hận không thể cầm bản điều tra này vo thành một cục chọi thẳng vào mặt Tiểu Ngốc.

Nhưng cậu không dám làm thế, dù sao Tiểu Ngốc là người trong lòng của Tề Huy.

Để phát tiết oán khí, Tiểu đệ làm một tiếng trống cổ vũ tinh thần lao ra KTX, ngửa mặt lên trời hét dài: Ai giúp ta đi đem cái đồ ngốc kia băm thành thịt vụn a!! Hại ta không công tổn thất một lon nước ngọt!
()3

Tục ngữ nói, thất bại là mẹ thành công.

Tiểu đệ phiền muộn một đêm, nói với chính mình không nên nổi giận, lập chí muốn tra ra tất cả tư liệu của Tiểu Ngốc.

Cậu một lần nữa chấn tác tinh thần, cầm camera hóa thân làm phóng viên nhỏ trong trường đi tới phòng Tiểu Ngốc.

Phim muốn làm phải quay nguyên bộ, để làm cho tin là thật, cậu quay Tiểu Ngốc mãnh án khoái môn (ta hêm hủ), Tiểu Ngốc bị ánh đèn loang loáng làm cho không mở mắt ra được. Chụp xong, cậu tiến tới bên

người Tiểu Ngọc ngồi xuống, nhếch miệng cười, lộ ra cái răng nanh nho nhỏ, “Bạn học, tôi có thể phỏng vấn bạn một lát sao?”

Tiểu Ngọc nghi hoặc không ngớt, “Phỏng vấn? Trong phòng học nhiều người như vậy, vì cái gì tìm tôi?”

Tiểu đệ đặc biệt biết lừa người: “Bởi vì bạn không giống người thường a!”

Tiểu Ngọc thụ sủng nhược kinh: “Vậy vậy phỏng vấn đi.”

Tiểu đệ lấy ra bút cùng sổ, sau đó nói: “Một hồi tôi hỏi cái gì bạn trả lời cái đó, phải nói thật không thể nói dối nga.”

Tiểu Ngọc ngồi nghiêm chỉnh, không dám thở mạnh, “Hảo!”

“Vậy bắt đầu đi.”

“Àn!!”

“Bạn tên là gì?”

“Lương Tiểu Hạ.”

“Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“18 tuổi.”

“Bạn thích màu sắc gì?”

“Ừm... Màu sắc?” Tiểu Ngọc làm dạng trầm tư.

“Hong, vàng, lục, lam, trắng hay đen?” Tiểu đệ nhắc nhở

“Đều thích.”

“Món ăn ưa thích của bạn?”

“Ừm..... Ăn cái gì?” Tiểu Ngọc chống má khổ nghĩ.

“Rau dưa hoa quả hay đồ ăn vặt?” Tiểu đệ lại nhắc.

“Đều thích.”

“Bạn thích động vật nào?”

“Động vật? Ừm” Tiểu Ngọc gãi đầu, một bộ mơ hồ.

“Mèo, chó, gà con, vịt con hay thỏ con?” Tiểu đệ gấp đến độ muốn đập bàn.

“Đều thích.”

“Vậy bạn thích môn thể thao nào? Thích xem phim gì? Thích chơi game online nào?”

Tiểu Ngọc cười ngu si: “Đều thích.” =)))

o(())o Tiểu đệ nghĩ ngực mình rất đau! Tựa như bị một võ lâm cao thủ ngành sinh sinh vỗ cho một chưởng, chưởng đó mang theo nội lực hùng hậu, chấn cho lục phủ ngũ tạng của cậu đều sai vị.

Cậu ôm ngực, lưng lay lắt đứng lên, chuẩn bị ly khai nơi thương tâm này.

Tiểu Ngọc thấy thế hô to: “Bạn học, anh đi đâu vậy? Phỏng vấn kết thúc nhanh như vậy?”

Tiểu đệ cũng không quay đầu lại, lệ bỏn.

Nếu như ai lại nói thất bại lại là mẹ của thành công, Tiểu đệ khẳng định rống ro một câu: Thành công của ta con mẹ nó đều không phải do khó sinh thì chính là mắc chứng vô sinh!

Nhiều lần bị nhục, Tiểu đệ biến thông minh, cậu không hề tìm Tiểu Ngọc điều tra mà là muối trứ lương tâm mô phỏng theo nét chữ của Tiểu Ngọc làm một phần Bản điều tra sinh hoạt hàng ngày của sinh viên nữa.

Nội dung bản điều tra như sau:

Họ tên: Lương Tiểu Hạ.

Giới tính:Nam.

Tuổi: 18.

Chuyên ngành theo học: Kinh tế.

Món ăn ưa thích: Chao. (đậu hũ thối)

Màu sắc ưa thích: Xanh da trời.

Động vật yêu thích: Cọp.

Môn thể thao yêu thích: Bóng rổ.

Bộ phim yêu thích: Phim hài.

Game online thích nhất: Ma thú.

Kế hoạch cuối tuần (nếu có): không có kế hoạch, bắt quá muốn tìm người nói chuyện yêu đương.

Mẫu người yêu lý tưởng: Cao 1m85, đẹp, tóc dài, mắt màu xanh lam u buồn. Tính tình tuy hơi xấu một chút nhưng lại có trái tim nhân hậu. Tính cách hào phóng, thái độ làm người chân thành, trọng tình trọng nghĩa, trong tục tằn lại có trí tuệ, so với siêu sao Thượng Hải Tiểu mã Ca còn hoàn mỹ một vạn lần!

Có tham gia đoàn đội nào không: Không có, bắt quá tôi nghĩ muốn vào đội bóng rổ.

Vì sao muốn tham gia: Tạm thời chưa tham gia, tôi nghĩ theo đội trưởng đội bóng rổ học làm sao lên rổ, không biết anh ta có đồng ý thêm tôi vào đội không.

Đánh giá với chất lượng sinh hoạt: Rất bình thản, rất giống nhau.

Bạn cho rằng nhân tố nào dẫn đến bạn không thực hiện được sinh hoạt lý tưởng của mình: Thiếu một người yêu.

Đã từng yêu bao giờ chưa: không có.

Mối tình đầu là khi nào: Không có.

Lần hôn môi đầu tiên là khi nào: không có.

...

Tiểu đệ đem bản điều tra kiểm tra một lần không thấy có gì cạm bẫy liền nhanh chóng gọi Tề Huy hẹn hân đi ra, đem bản điều tra đưa tới tay hân.

Sau khi xem xong, Tề Huy có loại cảm giác tìm được tri âm, không khỏi tâm tình tốt.

“Thật không nghĩ tới sở thích của nhóc con kia cùng ta giống nhau như đúc a! Ta ăn chao, hân cũng thích; ta thích màu lam, hân cũng thích; còn có ta cùng hân đều thích bóng rổ, chơi Ma thú, chúng ta đều thích xem phim hài. Ha ha! Chúng ta còn man hợp a!!”

“Còn có còn có, mẫu người yêu lý tưởng trong cảm nhận của hân không phải nói ta sao?! Ta cái này đi gọi hân thêm vào đội bóng.”

Nhìn Tề Huy vẻ mặt hưng phấn, Tiểu đệ yên lặng chảy xuống hai hàng thanh lệ, nhịn không được sấm hối trong lòng: Tề thiếu nếu như anh biết chân tướng sau ngàn vạn lần đừng trách em! Em đều không phải có ý lừa anh! Trái tim yếu đuối của anh căn bản không chịu nổi bất cứ kích thích gì, vì suy nghĩ cho thân thể anh, em bắt đắc dĩ mới chế ra cái lời nói dối thiện ý này! Anh phải hiểu được, là thiện ý! Thật là thiện ý!!

oOo

Tề Huy mua một hộp chao đi tới phòng Tiểu Ngốc.

Vừa mới bước vào, vị thối liền tràn ngập gian phòng ngủ.

Tiểu Ngốc bịt mũi kêu to: “Thối quá thối quá!”

“Thối? Không thể nào, rõ ràng rất thơm a!” Tề Huy gấp một miếng chao đưa tới bên miệng cậu: “Không tin người nếm thử.”

Tiểu Ngốc bóp mũi, nhăn mày gian nan há miệng, một ngụm cắn chao, nhắm nuốt vài cái, mặt mày nhất thời giãn ra, trong mắt lộ vẻ kinh hỉ: “Oa, ăn ngon thật!”

“Đương nhiên! Đây chính là món ăn chúng ta thích nhất.” Tề Huy đem hộp nhét vào tay cậu, “Chính cầm ăn.”

Tiểu Ngốc vung đũa, ăn bất diệc nhạc hồ.

Tề Huy giơ mí mắt quét khắp phòng ngủ một vòng: “Bạn cùng phòng của người đâu?”

“Đi thư viện rồi, anh tìm cậu ấy sao?”

“Ta tìm nó làm gì.” Ta ước gì nó mỗi ngày đứng ở thư viện, miễn cho luôn quấy rối chúng ta.

“Nga.”

“Người còn nhớ rõ ta là ai sao?”

“Nhớ kỹ.”

“Vậy ta là ai?”

“Đội trưởng đội bóng rổ.”

Tề Huy thỏa mãn nở nụ cười, xem ra hẳn cuối cùng cũng nhớ kỹ hình dạng của ta.

Nhưng thực tế tình huống là như vậy: khi Tề Huy vừa tới phòng ngủ Tiểu Ngốc căn bản không biết hẳn là ai, thẳng đến khi hẳn mở miệng nói Tiểu Ngốc mới dựa vào thanh âm hẳn nhận ra. Tiểu Ngốc tuy rằng ánh mắt không tốt, nhưng lỗ tai rất thính, chỉ cần là thanh âm cậu để tâm nghe, cậu đều không quên, cậu sợ mình không nhớ được Tề Huy liền đem thanh âm của đối phương nhớ kỹ. Cậu vẫn không biết, trong lúc lơ đãng đó, cậu đã đem vị đội trưởng bá đạo này vững vàng khắc trong lòng.

Nên khi Tề Huy lấy ra đơn xin gia nhập đội bóng kêu Tiểu Ngốc điền, Tiểu Ngốc thực bị dọa sợ rồi.

Cậu hỏi: “Nhập đội nào?”

“Đội bóng rổ.”

“Đội bóng rổ?!” Tiểu Ngốc triệt để bị thạch hóa, ta không biết đánh bóng rổ a! (o)

Nhìn cậu một bộ ngu ngốc trợn mắt há mồm, Tề Huy còn tưởng cậu là vì hưng phấn mà ngu mất.

“Điền đơn chỉ là hình thức thôi, người tùy tiện điền là được, nhớ rõ 8h tối phải có mặt ở sân bóng rổ, ta giới thiệu đội viên cho người nhận thức.” Tề Huy bỏ lại một câu nói sau, liền đi giúp cậu làm thủ tục nhập đội.

Cứ như vậy, Tiểu Ngốc dưới một tình huống như vậy, mặc danh kỳ diệu gia nhập đội bóng.

Lần này tâm tình của cậu rất khẩn trương. Cậu không phải không muốn vào đội bóng, mà là không có lòng tin với mình. Cậu chỉ có 1m70, vóc người cứng nhắc, tay gầy chân yếu, vừa nhìn là biết suy dinh dưỡng, hơn nữa cậu chưa từng đánh bóng rổ, gọi cậu cùng tham gia huấn luyện cùng thi đấu với tinh anh của đội bóng với cậu mà nói, quả thực là nhiệm vụ hoàn toàn không có khả năng hoàn thành.

Tiểu Ngốc rất lo sợ rất lo lắng, tiếp qua hai ngày, bất cứ cường độ nào sẽ bắt đầu, nếu như HLV gọi cậu lên sân, cậu sợ sẽ kéo chân mọi người, do đó thua trận. Vừa nghĩ đến kết quả này, cậu liền lùi bước, căn bản không dám đến đội bóng báo danh.

Cậu đếm thời gian, thật vất vả nghen tới 8h, liền về mặt bị trắng đi tới sân bóng, thần tình kia quả thực giống như tử phạm bước tới pháp trường.

Tề Huy thấy cậu sau lập tức chạy tới: “Người đến muộn 10’!”

“Cái kia Tôi có lời muốn nói với anh.” Tiểu Ngốc ngẩng đầu lên, gian nan nuốt nước miếng: “Tề Quân, tôi không nên gia nhập đội bóng rổ”

Tề Quân?! Người cư nhiên loạn sửa tên ta!

Tề Huy thiếu chút nữa giận đến vẹo mũi, hét lớn một tiếng: “Người nói cái gì?”

Tiểu Ngốc cả người run lên, lắp bắp nói: “Tôi nói Tôi không không gia nhập đội bóng rổ nữa”

“Ta không hỏi cái này, người vừa gọi gì?”

“Tề, Tề Quân.”

Tề Huy cười nhạt một chút, “Nguyên lai ta là Tề Quân!!”

Nhìn hắn một bộ nghiêng răng nghiêng lợi, Tiểu Ngốc chỉ biết mình nhớ nhầm tên rồi.

Suy nghĩ một chút, cẩn thận hỏi: “Anh gọi Tề Đông?”

“Ta còn đông nam tây bắc giữa phát bạch nga!” (có ai biết nó là kái rì hêm ọ___ọ) Nhìn cậu một bộ ngốc ngốc Tề Huy cho dù muốn cũng không đành lòng phát giận, lấy tay chọc chọc trán cậu, “Ta là Tề Huy, nhật quân huy, đừng có nhầm nữa!”

(Huy – là do chữ Nhật - ghép với chữ Quân –)

Tiểu Ngốc gật đầu, “Đã biết đã biết! Tề Huy, nhật quân huy, tôi sẽ không nhớ lầm nữa!”

Cậu càng ngốc ngốc Tề Huy lại càng muốn đùa cậu, “Tốt lắm, hôm nay nhiệm vụ huấn luyện của cậu là lớn tiếng gọi tên ta 1000 lần, lúc nào gọi xong trở lại nghỉ ngơi.”

Đối với loại yêu cầu vô lý này Tiểu Ngốc tuyệt không chú ý, chỉ cần không kêu cậu luyện ném rổ hoặc chơi bóng, chuyện gì cậu cũng có thể nhận.

Cậu nghiêm trang hỏi: “Được, hiện tại bắt đầu gọi sao?”

Tề Huy vô lực chống tường (_ _) |

“Tôi bắt đầu gọi.” Tiểu Ngốc thanh thanh cổ họng, cao giọng hô to: “Tề Huy Tề Huy Tề Huy Tề Huy Tề Huy Tề Huy Tề Huy....”

Lúc nghe được tiếng kêu, toàn bộ đội viên đang luyện bóng ngay ngắn cả người, qua đã lâu mới hoàn hồn lại.

Trong đó có một người hỏi Đỗ Hàng: “Vợ bé của người làm sao vậy?”

Đỗ Hàng thẳng trợn trắng mắt, “Rất rõ ràng là bị Tề phát phát ảnh hưởng, đang ở động kinh mà thôi. (“) ”

6. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 6: Linh Vật

HLV đội bóng rổ là ông già có cá tính cổ quái, ông đối mọi người có yêu cầu rất nghiêm ngặt, có thể nói nghiêm khắc gần như hà khắc.

Mỗi đội viên là tinh anh ông nghiêm khắc tỉ mỉ chọn ra, đối với Tiểu Ngốc chính là cường liệt phản đối. Ông nghĩ Tiểu Ngốc tư chất quá kém, thân thể chậm chạp, căn bản không thích hợp chơi bóng rổ, cho nên ông muốn đá Tiểu Ngốc ra.

Lúc Tề Huy biết ý đồ của ông liền mặt dày vô sỉ uy hiếp.

Tề Huy nói, nếu ông dám đuổi Tiểu Ngốc, hắn cũng sẽ rời đi.

Tề Huy còn nói, hắn nếu đi, Đỗ Hàng cũng đi theo,

HLV rất đau lòng, ông không nghĩ hai ái tướng chính mình dốc lòng bồi luyện sẽ ăn cây táo rào cây sung như vậy.

Đỗ Hàng biết việc này sau, nghĩ rất vô tội, chuyện đó thì liên quan quái gì tới ta a. ()

HLV không muốn mất đi ái tướng, không thể làm gì khác hơn là đem đầu súng chĩa vào Tiểu Ngốc, nơi nhằm vào cậu, muốn cậu tự động ly khai.

Tề Huy dựa theo vóc người cậu làm một bộ đồng phục, thuận tiện nói cho cậu: số hiệu cầu thủ chính là tượng trưng cho thân phận của họ. Khi xem trận đấu, thứ tối khiến người khác để ý tới họ nhất chính là số hiệu của cầu thủ, số hiệu của họ chính là cố định bất biến, liên quan tới vị trí của họ trên sân, một số hiệu tốt có thể chương hiển thân phận cá nhân.

Số hiệu của Tiểu Ngốc là 13, cùng số hiệu với Diêu Minh của đội tuyển quốc gia. Cậu nghĩ rất tự hào, mặc nó vào liền toàn thân như ngập tràn năng lượng, khiến cậu có loại cảm giác mình là Diêu Minh.

(Diêu Minh (tiếng Hoa: 姚明; sinh ngày 12 tháng 9, 1980) là một cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp đang chơi cho đội tuyển Houston Rockets của National Basketball Association (NBA). Hiện anh là cầu thủ có chiều cao cao nhất chơi cho NBA, 2.29 m

Minh được sinh ra tại Thượng Hải, Cộng hòa Nhân Dân Trung Hoa, anh bắt đầu chơi cho đội tuyển Những con cá mập Thượng Hải (Shanghai Sharks) khi còn là một thiếu niên và chơi cho Chinese Basketball Association (CBA) được 5 năm, anh đoạt danh hiệu vô địch trong năm cuối. Anh gia nhập 2002 NBA Draft, sau vụ thương lượng chuyển nhượng với CBA và Sharks, anh được tuyển vào đội Houston Rockets. Khi đó anh được tuyển chọn để bắt đầu Bảng Đấu Khu Vực Western của NBA All-Star Game trong 7 mùa giải và tên đội All-NBA Team được đặt lại 4 lần. Tuy nhiên, đội Rockets không giành chiến thắng trong loạt thi đấu đầu tiên kể từ khi anh gia nhập và anh không thể thi đấu vì chấn thương trong 3 mùa giải.)

Cậu đem cảm thụ này nói cho Tề Huy, Tề Huy rất là hài lòng thay cậu. Hai người hưng phấn hoa tay múa chân, mừng rỡ cười ha ha.

HLV nhưng ở một bên đội nước lạnh, tích cực đả kích bọn họ: tại đội chúng ta, 13 là số áo dự bị.

Tiểu Ngốc rất quan tâm vị trí trên sân của mình.

SF (Small Forward – tiền đạo) không thích hợp, đây là vị trí tối trọng yếu trên sân, cậu nghĩ tại trận đấu có thể quăng vào một cầu đã là rất không tồi; PF (Power Forward – tiền vệ) cũng không được, phải phụ trách giật cầu, phòng thủ, ném bóng, gần như là cu li trong đội, yêu cầu phải có thể lực, cậu quá yếu không thích hợp làm cu li; Center (trung phong) càng không được, nó tên như ý nghĩa chính là trung tâm của đội, nhiệm vụ gian khổ đó dành cho Tề Huy làm đi; SG trực tiếp pass; PG cũng pass..... (SG – PG: Shooting Guard – Point Guard – hậu vệ ghi điểm / dẫn cầu)

Tiểu Ngốc phiền muộn, nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm được vị trí thích hợp.

HLV đi tới bên người, xoa xoa đồng mõ trên mặt, bật ra nụ cười ngây thơ khả cúc.

“Ta biết vị trí nào tối phù hợp với cậu.”

Tiểu Ngốc vẽ mặt chờ mong, “Vị trí nào?”

“Dự bị a! Ăn không ngồi chờ!” HLV ôm bụng cười tới mỡ thịt loạn chiến.

Tiểu Ngốc khóc: ông già này thực đáng ghét!

Thấy Tiểu Ngốc bị khi dễ, Tề Huy khản cấp nhảy ra giữ gìn chính nghĩa.

Hắn vẽ mặt dữ tợn, hướng HLV hét lớn: “Không cho phép bắt nạt hắn!!”

HLV co quắp khóe miệng, “Người dám rống ta?!”

Tề Huy dang hai tay, lại khoanh trước ngực, bày ra tiêu chuẩn tư thế siêu nhân điện quang đánh quái thú, ngoài miệng thì lầm bầm chú ngữ xưa quý của đạo sĩ: “Thiên địa ngũ hành, âm dương sắc lệnh, hồn quy lai giả, Thái thượng lão quân cấp cấp như luật lệnh, ác linh thối tán!!”

HLV tức đến vĩnh râu tròng mắt, chống nạnh rống to: “Người phát điên cái gì?”

Tề Huy lễ thắng khí hùng rống lại, “Người khi dễ hấn ta liền phát rồ cho người xem!”

Tiểu Ngốc nhìn Tề Huy, lại nhìn HLV. Thấy người sau nắm chặt hai tay, vẻ mặt như nuốt phải bọ, không khỏi phì cười ra tiếng.

Tiếng cười đó dẫn các đội viên khác toàn bộ nở nụ cười, mọi người thực sự nhin không được, cười đến ngã trái ngã phải.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong sân bóng rổ náo nhiệt phi phàm.

Đội bóng rổ từ trước đến nay đội phong nghiêm cẩn, kỷ luật nghiêm minh, hôm nay lại thành ra cái dạng như vậy. HLV nghe được thanh âm côi lòng tan nát, nhanh xoay người, nét mặt mập mạp già nua lưu lại hai hàng nước mắt.

Ngoại trừ HLV ra, mọi người đối với thành viên mới này thực thỏa mãn.

Tiểu Ngốc tuy tư chất kém cỏi nhưng lại tuyệt đối là một hài tử chăm chỉ khắc khổ.

Bình thường mọi người luyện tập thể nào cậu cũng tập y như vậy, cho dù mệt sắp chết cũng không kêu một tiếng.

Hơn nữa, mỗi khi huấn luyện xong, cậu lại chủ động ở lại quét dọn.

Tề Huy yêu thương kêu cậu không cần làm, cậu lại nói, cậu là một phần của đội bóng, tại trận đấu không có biện pháp giúp mọi người giành chiến thắng, cho nên chỉ có thể giúp chút việc vật thể hiện.

Nghe xong câu nói đó, Tề Huy có điểm cảm động. Tuy Tiểu Ngốc nói làm luôn một bộ ngốc ngốc, nhưng cậu so với ai càng thông minh. Cậu luôn làm việc chăm chú, lộ ra một dạng ngu ngu, người ngoài xem ra có thể nghĩ cậu là đứa ngốc, nhưng Tề Huy lại bị cái ngu ngốc cùng can đảm kia của cậu hấp dẫn.

Câu nói đó cũng truyền tới trong tai mọi người, mọi người đồng dạng bị cậu cảm động, ấn tượng với cậu không khỏi tốt hơn nhiều.

HLV chấp tay sau hông chậm rì rì bước qua, thanh thanh cổ họng nói: “Tiểu quỷ, đội còn thiếu một linh vật, cái nhiệm vụ quang vinh mà thần thánh này liền giao cho người đi.”

Tiểu Ngốc còn chưa mở miệng nói, Tề Huy liền gào thét: “Đội lúc nào thiếu linh vật a? Ta sao lại không biết! Còn quang vinh? Còn thần thánh? Ông có đúng hay không lại gạt hấn?!”

Đối với cái loại hành vi điên điên khùng khùng ba ngày hai bữa lại diễn ra này HLV quả quyết lơ đẹp. Ông liếc mắt nhìn Tiểu Ngốc, vẻ mặt ngạo khí: “Linh vật kia, người làm hay không?”

“Làm làm!!” Tiểu Ngốc vội gật đầu không ngừng: “Làm như thế nào?”

“”Mặc đồ động vật cổ vũ cho đội bóng.”

...

“O(_)O~ Được!”

“(_)# Không được!”

Hai thanh âm đồng thời vang lên, một người là hớn hỏ, một người là phẫn nộ không ngớt.

HLV một bộ ‘chả liên quan gì tới ta’, “Rốt cuộc làm hay không, hai đứa thương lượng trước.”

...

“Không cần thương lượng, ta làm!”

“Không thương lượng! Hấn không làm!”

Hai thanh âm lại đồng thời vang lên, nói xong, hai người mắt to tròng mắt nhỏ, không chịu nhượng bộ.

Tiểu Ngốc trầm mặc nửa ngày, miệng mấp máy vài lần, rốt cuộc phun ra một câu: “Tôi muốn làm...”

Tề Huy cúi, có điểm tiếc đồng nát không gọt được hình, “Làm cái thí! Người bị đùa giỡn rồi!”

“Vì sao?”

“Bộ động vật đó kín mít, mặc vào giống như trùm chăn trên người, không nóng chết người!”

“Nga!”

Mắt thấy Tiểu Ngốc sắp dao động, HLV lập tức tung lợi thế mê hoặc: “Làm tốt ta liền cho người lên sân thi đấu.”

Tiểu Ngốc lập tức hóa thân chó con, đuôi nhỏ vẫy loạn.

Mọi người lặng, cáo già cư nhiên lừa dối thiếu niên vô trí ấu trĩ IQ yếu!

HLV nhìn ra mọi người bất mãn, cong miệng cười, cười đến con mắt cong tít: “Hắn có thể lên sân khấu hay không tất cả xem vào biểu hiện của các người, các người chơi tốt điểm cao, 10’ cuối giờ ta sẽ cho hắn vào sân đùa giỡn.”

Mọi người bỗng có cảm giác bị tính kế, lão cáo già thực giao hoạt! Làm như vậy vừa có thể biểu hiện ra lão rộng lượng, lại có thể khích lệ chúng ta thi đấu giành vinh quang về cho lão, hảo một kế một ná hai chim!

Tới ngày thi đấu, Tiểu Ngốc mặc bộ đồ hoạt hình gấu con theo mọi người vào sân.

Mới vào sân, toàn trường thấy một thân trang phục của cậu liền vui vẻ.

Tiểu Ngốc có chút xấu hổ, mặt sau lớp khăn trùm dần dần đỏ lên. cậu dùng tay gấu gãi gãi đầu, ngơ ngác đứng sững tại chỗ.

Thấy thế, HLV bật người hạ lệnh: “Cổ vũ đi.”

Tiểu Ngốc ứng tiếng, bắt đầu hoa tay múa chân.

HLV cực kỳ thỏa mãn, quả nhiên rất sung sướng!

Thấy cảnh này, cầu thủ đối phương không khỏi cảm thán vạn phần: thực là một đội bóng nhân tính hóa a! Bọn họ còn có linh vật, cổ nào cổ vũ sĩ khí, cổ nào phấn chấn nhân tâm a~! Nào giống đội bóng chúng ta, liền một bóng CĐV cũng không có!

Trước khi trận đấu bắt đầu Tiểu Ngốc bận chết người, cùng lúc cổ vũ cho mọi người, lại cùng lúc bày POSE chụp ảnh với những người vây xem, nhất là những nữ sinh. Nam sinh lại sờ tới sờ lui trên người cậu, tuy rằng gấu nhỏ bao rất kín không tiếp xúc được với làn da, thế nhưng có rất nhiều người thích ở trên móng cậu vỗ mấy cái, làm cậu bưng móng chạy đông trốn tây, đưa tới hiện trường tiếng cười liên tục.

Nguy nan trước mắt, Tề Huy động thân ra. Hắn lần thứ hai hóa thân siêu nhân chính nghĩa, một cước đoạt mệnh bắn ra, cấp tốc giúp Tiểu Ngốc diệt trừ tai họa, “Kêu người đừng làm, người càng muốn làm, hiện tại biết mặt chưa?!”

Tề Huy ngoài miệng tuy cảm râm oán giận, nhưng trong mắt lại tràn đầy đau tích.

Tiểu Ngốc nhìn mắt hắn, trái tim đột nhiên nhảy loạn vài cái. Cậu dùng tay gấu nhỏ đè ngực, vốn định bình phục trái tim nhảy loạn kia, nhưng không ngờ tim lại đập nhanh hơn, nhanh giống như muốn nhảy ra khỏi ngực....

Trong sân vang lên tiếng nhạc, đèn cũng bật sáng toàn bộ, nhắc nhở các cầu thủ lên sân.

Trước khi Tề Huy lên sân, Tiểu Ngốc bám tay hắn nhẹ giọng nói một câu: “Cảm ơn anh!”

Tề Huy cười cười, bước vào sân.

Phía sau lại truyền tới thanh âm Tiểu Ngốc, lớn mà vang dội.

“Tề Huy, cố lên!”

Tề Huy cười lệch miệng, hầu như là vừa đi vừa nhảy chạy về trước.

Để có thể cho Tiểu Ngốc lên sân, Tề Huy đặc biệt ra sức, mới vào sân gần 1' liền ăn gọn 10 điểm, cực đại chọc giận đối thủ. Đội viên khác cũng không cam lòng lạc hậu, toàn bộ một đám giống như đánh máu gà, xuất ra toàn bộ thực lực cùng đối thủ quyết đấu.

(đánh máu gà – đả kê huyết: đã chú thích trong Tiểu Tiệp, đại ý là quá dư thừa tinh lực)

Nửa trận đầu kết thúc, bọn họ vẫn vượt lên dẫn đầu ưu thế, bỏ xa đối thủ hơn 50 điểm.

Nửa trận cuối bắt đầu, để củng cố kết quả thắng lợi, mọi người tiếp tục phấn khởi ghi điểm.

Thắng đến 10' cuối cùng, lão cáo già mới chậm rì rì nói với Tiểu Ngốc: “Thay đồ.”

Tiểu Ngốc rơi lệ đầy mặt, cuối cùng cũng đến phiên ta lên sân khấu rồi! /(ToT)/

~Khi Tiểu Ngốc mặc áo số 13 bước vào sân, hai cái đùi run lợn hại.

Tề Huy giống như động kinh hô to: “Diêu Minh phụ thể!”

Đội viên khác cũng động kinh theo: “Diêu Minh phụ thể!!”

Tiểu Ngốc nắm tay kêu to: “Ta là Diêu Minh!”

Khán giả trên khán đài cười toe toét.

Kế tiếp, mọi người chỉ cần lấy được cầu liền truyền cho Tiểu Ngốc.

Lần đầu tiên thi đấu, Tiểu Ngốc khẩn trương đến mức có chút không biết làm sao, luôn luôn nhiều lần phạm quy. Cậu đem bóng rổ trong tay làm thành bóng bầu dục, ôm cầu đá lung tung, liều mạng chạy trên trận địa đối phương, trọng tài đằng sau thối còi muốn rách hơi cậu cũng mặc kệ, chạy nhanh hơn thỏ.

Tối hậu đến lần thứ sáu phạm quy mà bị đuổi, cậu cúi thấp đầu đi tới bên người HLV thấp giọng xin lỗi.

“HLV, xin lỗi, em làm thầy thất vọng rồi...”

HLV sờ sờ đầu cậu, cười hiền: “Biểu hiện không tồi, Diêu Minh phụ thể!”

Tiểu Ngốc cảm động hai mắt lưng tròng. Cậu nghĩ đời này chuyện tối chính xác mình đã làm chính là gia nhập đội bóng rổ, mỗi người trong đội đều là người tốt, đặc biệt Tề Huy, hần tuy bá đạo điểm, nhưng với cậu mà nói, cũng là người trên đời này tối khiến cậu thấy ấm áp.

Theo tiếng còi kết thúc trận đấu, Tề Huy như ngựa thoát cương cấp tốc chạy tới bên Tiểu Ngốc, vươn tay ôm lấy cậu ăn mừng, hôn ‘bẹp’ một cái lên mặt.

Hôn xong Tề Huy thấy cậu không có ý bài xích, còn ngốc ngốc cười không ngừng, liền đem đường nhìn chuyển qua cái miệng cậu, chuẩn bị ‘hun’ lên.

Mặt còn chưa chạm tới, Tề Huy chỉ nghe thấy phía sau truyền đến một trận hoan hô, quay đầu lại liền thấy đội viên nhóm chạy tới.

Tề Huy thẳm kêu không ổn, căn bản không kịp tránh né, đã bị ‘vùi dập’.

Vô số nụ hôn rơi lên mặt hần cùng Tiểu Ngốc, khiến cho mặt họ toàn nước miếng.

Tề Huy điên cuồng nha: các người rừng mỗ phát rồ a?! Dĩ nhiên phá hoại chuyện tốt của ông đây?! Toàn bộ chờ mà xem! Xem ta thế nào chính chết đám nhóc các người!!

7. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 7: Cuộc Hẹn Hò Ở Trung Tâm Thành Phố

Tiểu Tiệp gần đây đang hẹn hò, mỗi ngày đều là vẻ mặt hạnh phúc, Tiểu Ngốc thấy ước ao muốn chết.

Tiểu Tiệp nói với cậu, nếu ước ao, vậy tìm một người hẹn hò đi.

Thuận tiện giúp cậu bày mưu tính kế, gọi cậu đi tìm cái người thu được bao cổ tay kia hện hò.

Tiểu Ngốc đã sớm quên đem bao cổ tay cho ai rồi, cậu chỉ nhớ rõ đối phương có một cái bím tóc.

Vừa nghe tới ‘bím tóc’, Tiểu Tiệp đầu tiên nghĩ tới chính là Tề Huy. Tề Huy đã từng trêu đùa cậu nên cậu đã sớm đóng cho đối phương cái mác người – xấu. Cậu thân trọng nói với Tiểu Ngốc, sau này đừng tìm Tề Huy lui tới thân thiết, bằng không sẽ có hại đó!

Tiểu Ngốc lần đầu tiên đối với Tiểu Tiệp sản sinh nghi vấn, cậu cảm thấy Tề Huy không có cái gì xấu, tương phản, đối phương bản tính thiện lương, đối người chân thành, là một bằng hữu đáng giá thâm giao. Nhưng cậu không có ý đem ý nghĩ trong lòng nói cho Tiểu Tiệp, lại càng không phản bác lại những gì Tiểu Tiệp nói. Bởi vì mẹ cậu từng nói qua, những gì Tiểu Tiệp nói đều là chân lý, cậu cần là phải tín nhiệm đối phương, mệnh lệnh cậu ta nói ra cậu phải vô điều kiện, kiên quyết, nhanh chóng, không đắn đo chấp hành.

Trận chung kết ngày đó, cậu cùng Tiểu Tiệp đi tới sân bóng rổ, Tề Huy cùng cậu bắt chuyện, cậu không dám vi phạm ý tứ của Tiểu Tiệp, do đó lựa chọn làm thinh. Chỉ là cậu tuyệt đối không biết, Tề Huy đã bị hành động nhỏ nhỏ này của cậu tổn thương.

Khi thi đấu, cậu nhện không được hô một tiếng “Tề Huy cố lên!” lập tức đưa tới ánh mắt chỉ trích của Tiểu Tiệp. Cậu gục đầu xuống, ngực có chút khó chịu. Hai bên đều là bằng hữu, cậu một người cũng không nghĩ tổn thương.

Con người cả đời này đều gặp phiền não, cậu từ trước đến nay vô ưu vô lự, đây là lần đầu tiên thử nghiệm đến loại cảm giác này.

Cậu nhíu mày than thở: Đối đãi thực khó!

Cái bộ dạng đó của cậu không giống như là một thanh niên tinh thần phấn chấn bông bông mà như là một lão nhân nặng nề phiền muộn.

Tề Huy trong lúc vô ý nhìn thấy một màn kia, không nhện được mỉm cười, trong lòng cũng dễ chịu không ít.

Trận đấu kết thúc, Tiểu Ngốc liền yên lặng rời sân bóng, náo nhiệt bốn phía phát phía cùng cậu không quan hệ.

HLV trước đó đã hứa, nếu có thể bắt lấy quán quân liền đãi mọi người ăn hải sản.

Tiểu Ngốc trầm nghĩ, chính mình tại đội bóng là người có hay không đều vậy, căn bản không làm nên tác dụng gì. Đội lát nữa mọi người đi ra ngoài chúc mừng thì thiếu cậu một người cũng không ai phát hiện.

Gió đầu thu thổi qua mặt mang theo chút giá lạnh. Tiểu Ngốc không khỏi rút cổ, cúi đầu đi về phía trước. Giờ khắc này nội tâm cậu tràn ngập cảm giác tịch mịch cùng cô độc, so với mùa thu tới khi trời đông lạnh, tâm tình cũng theo nhiệt độ rơi xuống vài độ.

Khi cậu đang đứng ở trạng thái cực độ phiền muộn, phía sau đột nhiên truyền tới tiếng gào.

Cậu xoay người liền thấy một thân ảnh hướng hấn cấp tốc chạy vội mà đến.

Tuy rằng cậu thấy rõ hình dạng đối phương, thế nhưng chỉ dựa vào mái tóc dài tung bay kia cậu có thể nhận ra người tới chính là Tề Huy.

Khóe miệng không kiềm được nổi lên tia tiếu ý, cậu lập tức nghênh đón, không ngờ lại đón được một cái bạo lật.

Tề Huy trừng mắt gầm nhẹ: “Lương Tiểu Hạ! Người cư nhiên dám không để ý tới ta!”

Tiểu Ngốc nuốt nuốt nước miếng chuẩn bị giải thích, đáng tiếc cậu còn chưa phun ra một chữ Tề Huy đã lại cho thêm một cái bạo lật.

“Làm gì đánh tôi.....” Tiểu Ngốc bưng trán kêu ô ô.

“Ta sắp bị người tức chết rồi! Đánh người như vậy là còn nhẹ đó!! Đối là người khác, ta sớm đá bay hấn rồi!”

“Na.... Cảm ơn anh hạ thủ lưu tình!”

“Yêu! Người đây là nói móc ta hay cảm kích ta đây?”

“Cảm kích, vạn phần cảm kích!”

Nhìn cậu một bộ nghiêm trang, Tề Huy cảm thấy rất vô lực, bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm: “Đồ tôm ngốc!”

Tiểu Ngốc nghe không rõ, nghiêng đầu: “Anh nói cái gì?”

Tề Huy tức giận: “Ta nói người ngốc!”

Tiểu Ngốc:

“Đừng đứng trước mặt ta giả đáng thương.” Tề Huy túm lấy tay cậu, kéo đi, “Đi, ta mang người đến trung tâm chơi.”

Nghe xong lời này, Tiểu Ngốc bật người vui vẻ, từ khai giảng đến giờ số lần cậu ra trung tâm phổ chơi có thể đếm được trên đầu ngón tay. Mẹ cậu sợ cậu ra ngoài lạc đường sẽ bị bọn buôn người gạt bán lên thâm sơn cùng cốc làm con nuôi, từng nhiều lần căn dặn cậu không nên ra trường một mình, cho dù cùng bạn học đi cũng không nên đi quá lâu, trước khi xuất môn phải để ý chứng minh thư, kiểm tra di động còn pin hay không, tùy thời báo tri thông tin kết nối, có chuyện kiểm cảnh sát, một ngày gặp tình huống khẩn cấp thì lập tức gọi 110! =_|| Lương má, má làm vậy sao Tiểu Ngốc không ngày càng ngốc cho đc!

Mỗi lần ra ngoài đều làm chuẩn bị nghiêm như vậy, Tiểu Ngốc nghĩ chính mình nên thành thật đứng trong trường tương đối an toàn, dù sao cậu cũng không muốn bị bọn buôn người chop được quãng lên thâm sơn cùng cốc.

Cổ tay bị đối phương vững vàng cầm, cảm xúc ấm áp hóa thành một cỗ nước ầm tốc hành lưu chuyển tận sâu trong tim, Tiểu Ngốc ngẩng đầu nhìn Tề Huy, nguyên bản khuôn mặt luôn mờ ảo lại rõ ràng đứng lên. Mũi thẳng cao, môi mỏng, gương mặt góc cạnh phân minh. Gió thổi nhẹ, tóc khẽ bay, bông tai bằng bạc lóe lên dưới ánh mặt trời tỏa ra quang mang lóa mắt.

Tiểu Ngốc có chút không rõ làm sao, chẳng lẽ cái tật mù mắt của mình đã khỏi rồi?

Cậu dụi dụi mắt, tầm mắt lại bắt đầu mờ ảo. Cậu cư nhiên không có một chút cảm giác thất lạc, ngược lại rất hài lòng.

Nguyên lai Tề Huy lớn lên đẹp như vậy, ngũ quan tinh xảo hữu hình, tinh xảo đến không chệ vào đâu được. O(_)O

~Tiểu Ngốc theo Tề Huy lên xe bus vào trung tâm, bên trong xe tuy không nhiều người lắm. nhưng cậu liếc mắt một cái liền có thể phát hiện Tiểu Tiệp ngồi ở hàng thứ hai từ dưới lên. Tâm không hiểu hoảng hốt, đột nhiên có loại xung động tưởng nhảy xe chạy mất.

Tề Huy lôi cậu xuống hàng cuối cùng, khi đi ngang qua Tiểu Tiệp, cậu cong lưng cúi đầu thật thấp, tận lực kéo nhỏ tồn tại của mình. Đáng tiếc, mặc kệ cậu cố thế nào, Tiểu Tiệp chính là đã phát hiện ra cậu, dù sao bên người cậu có một cái siêu cấp phát sáng.

“Tiểu Hạ.” Tiểu Tiệp nhàn nhạt kêu một tiếng, sợ đến cậu hai chân như nhũn ra thiếu chút ngã xuống đất, “Cậu đến đây làm gì?”

“Cái kia ... Mình Mình đi” Tiểu Ngốc đầu lưỡi thất, thế nào cũng không nói chính một câu.

Tề Huy không rõ cậu tại sợ cái gì, mạnh mẽ ấn cậu ngồi vào chỗ, giúp cậu trả lời: “Chúng ta đi trung tâm phổ chơi.”

“Nga, vừa vặn tôi cùng học trưởng cũng tới trung tâm, vậy cùng đi đi.” Tiểu Tiệp quay đầu nói với Tiểu Ngốc, “Tiểu Hạ, đợi lát xuống xe nhớ đi theo mình, đừng đi lạc.”

Tiểu Ngốc ừ một tiếng, sau đó ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, giả một bộ trầm mặc, kỳ thực nội tâm cậu chính tựa như nổi cháo sôi đến lợi hại, bên tai phảng phất còn có thanh âm sùng sục sùng sục, cái gì khác cũng nghe không thấy. Tề Huy kêu cậu vài tiếng cậu cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Tề Huy thấy khó hiểu, vừa nãy còn cười cười nói nói, thế nào đột nhiên như bị mèo tha mất lưỡi rồi?

Xe bus chậm rãi rời bến, Tề Huy chịu không nổi bầu không khí trầm mặc, chuẩn bị trêu chọc Tiểu Ngốc, lấy cậu giải buồn.

Hắn bắt tay vươn đến dưới mí mắt Tiểu Ngốc, khoe ra cái bao cổ tay, lẩm bẩm: “Bao cổ tay này cũng không tệ lắm, màu sắc tốt, các loại màu đậm hỗn cùng một chỗ làm cho có cảm giác không dính bụi bẩn. Còn có, bên trên có rất nhiều lỗ, nhìn qua giống giẻ lau, nhìn gần chính thị một cái khăn lau, tuyệt không mỹ quan.”

Tiểu Ngốc phiêu mắt qua, lại nhanh chóng đem đường nhìn chuyển qua cửa sổ. Nhìn vẻ mặt cậu rất bình tĩnh, nhưng thực ra ngực đang đổ máu: bao cổ tay ta làm thực sự kém vậy sao?!

Bao cổ tay Tiểu Ngốc dụng tâm làm lại bị người ta chê không đáng một đồng, Tiểu Tiệp lập tức bênh vực: “Anh ngại bao cổ tay đó khó coi vậy đừng mang a.”

Tề Huy nói đương nhiên: “Thứ này tuy không mỹ quan nhưng cũng là một phen tâm ý, ta sao có thể tùy ý chà đạp tâm ý người khác.”

Tiểu Ngốc cảm động đến rơi lệ: Người tốt! Bọn họ đều là người tốt!!

Tề Huy thấy cậu không nói lời nào, tiếp tục lèm bèm: “Ngày hôm nay khí trời thật tốt.”

Tiểu Ngốc nhìn trời, ân, trời trong mây trắng, quả nhiên là khí trời tốt!

Tề Huy còn nói: “Bất quá đợi lát nữa trời sẽ mưa.”

Tiểu Ngốc vươn cổ hướng bầu trời mãnh nhìn, tư thế kia giống như phải nhìn thấy một mẩu mây đen mới cam lòng.

Tề Huy bỗng nhiên nói sang chuyện khác: “Từ nhỏ lão sư đã dạy, ở trên xe gặp trẻ nhỏ người già, phụ nữ mang thai phải chủ động nhường chỗ.”

Tiểu Ngốc lập tức đem đường nhìn chuyển về cửa xe, vừa vặn ô tô lúc này vào trạm, cậu ở trong lòng tính toán, nếu có người già trẻ nhỏ thai phụ lên xe, cậu liền chủ động nhường chỗ.

Nhìn nửa ngày cậu không thấy được người già trẻ nhỏ hay thai phụ, mà là một cái mặt phẫn nộ.

Tề Huy dụng vai cậu, ác thanh ác khí hỏi: “Người làm gì? Thế nào không để ý tới người?”

Cậu mau đem đường nhìn chuyển dời, làm bộ ngắm cảnh.

Tề Huy triệt để nổi điên, vươn tay túm lấy tai cậu, cố sức kéo.

“Người không có tai a? Ta cùng người nói chuyện, thế nào không để ý tới ta?”

Tai bị kéo sinh đau, Tiểu Ngốc thẳng gào khóc: “Đừng kéo, đau quá a!”

Tề Huy tức giận phản cười, trên tay nhẹ đi: “A, đều không phải châm điếc nha! Vì sao không nói lời nào?”

Tiểu Ngốc vô tội chớp chớp đôi mắt to, vẻ mặt tinh khiết lương thiện nhìn hắn: “Bởi vì anh là người xấu, cho nên tôi không thể để ý anh!”

Tề Huy khó hiểu trừng to mắt: “Ai nói ta là người xấu? Ta đắc tội người? Người dựa vào cái gì kêu ta là người xấu?!”

Tiểu Ngốc lui lại, ngẩng đầu giả câm.

Tề Huy hít sâu một hơi, giải oan cho mình.

Hắn chỉ vào hai mắt mình hỏi: “Người thấy gì trong mắt ta?”

Tiểu Ngốc nhìn hai mắt hắn, đều mau nhìn thành mắt gà chọi cũng không thấy cái gì.

Tề Huy trực tiếp công bố đáp án: “Chân thành! Chân thành khó có thể che giấu.”

“Nga?!” Tiểu Ngốc cái hiểu cái không.

Tề Huy lập tức tẩy não cho cậu, thận trọng nói cho cậu, phán đoán một người là tốt là xấu, phương pháp trực tiếp nhất chính là —— nhìn mắt hắn. Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, người tốt thì trong suốt sáng sủa, người xấu thì láo liên.

“Nga!!” Tiểu Ngốc hoàn toàn minh bạch, gật đầu tán thành.

Tề Huy vô liêm sỉ hỏi: “Người nhìn ánh mắt ta, lấp lánh hữu thần! Không có một tia tạp chất! Nếu như ta là người xấu, có thể có đôi mắt đẹp như thế sao?”

Tiểu Ngốc lập tức lắc đầu, “Không thể không thể!! Anh là người tốt!”

Tề Huy cong miệng cười, “Người cũng là người tốt.”

Tiểu Ngốc mừng rỡ, “Thực sự?”

“Na đương nhiên, ánh mắt của người vừa to vừa tròn lại sáng sủa, trong suốt như hồ nước lặng, tiêu chuẩn thật là con mắt người tốt!”

Tiểu Ngốc bắt đầu lảng lảng liêu.

Tề Huy tiếp lại lừa dối cậu một hồi, không ra nửa giờ, liền đem cậu triệt để hàng phục.

Nhìn cậu vẻ mặt sùng bái đích hình dạng, Tề Huy ở trong lòng cười trộm.

Tôm ngốc, người thực sự là ngốc không có thuốc nào cứu được! Bất quá, đỉnh khả ái, đỉnh hảo ngoạn!
(^o^)/

~Tiểu Ngốc từ xe bus xuống thì trong lòng đã ngầm quyết định, mặc kệ Tiểu Tiện có tức giận hay không, cậu muốn làm bạn với Tề Huy. Cậu biết Tề Huy nói có chút khoa trương, nhưng cậu không có lý do không tin hắn. Nếu như muốn cậu nói ra một lý do, đó chính là cùng Tề Huy một chỗ cậu cảm thấy rất vui, thỉnh thoảng còn có cảm giác tim đập mạnh.

Tối trung tâm, mấy người thương lượng quyết định trước đi xem phim, sau ăn cơm chiều, cuối cùng mới dạo chợ đêm, thế nhưng một trận mưa to đã quây rầy kế hoạch của họ. Khi bọn họ từ rạp chiếu phim đi ra, bên ngoài cuồng phong gào thét, điện thiểm sấm rền, trời đất như bị màn mưa bao phủ. Tiểu Tiện không còn tâm tư chơi đùa, trầm nghĩ nhanh một chút trở về. Tiểu Ngốc lại có điểm luyến tiếc rồi đi, thật vất vả mới tới trung tâm, cậu còn chưa chơi tận.

Cậu nói ra, ngạc nhiên nhất chính là Tiểu Tiện cư nhiên không phản đối, chỉ là kêu cậu nhớ về sớm một chút, đừng ngủ bên ngoài là được.

Tại đây một mùa ấm thay lạnh thế, tâm tình Tiểu Ngốc lại như thời tiết hôm nay, khi thì ấm, khi lại lạnh. Nói trước đó cậu là thấp thỏm, thì khi Tiểu Tiện đồng ý tâm tình trong nháy mắt lại lên, một lần lại một lần cậu bị cảm động tới rối tinh.

Tề Huy thấy khí không có chỗ phát, một bên chọc chọc đầu cậu một bên nói cậu không có tiền đồ.

Kỳ thực ngoại trừ cậu tất cả mọi người đều minh bạch, Tiểu Tiện căn bản không có năng lực ngăn cản Tề Huy làm bất cứ chuyện gì, Tề Huy nếu quyết định dẫn cậu ra ngoài chơi, sẽ để cậu chơi cho thống khoái. Cho nên đêm nay bọn họ chơi đùa hết mình, hoàn toàn quên mất thời gian trở về.

Tề Huy đầu tiên mang Tiểu Ngốc tới tiệm kính mắt, vốn định mua cho cậu một bộ màu lam. Nhưng cậu thấy bên người có một nữ sinh mang theo mắt kính màu hổ phách, liền bật người nổi bật bắt chước.

Cậu muốn màu hổ phách, Tề Huy lại không đồng ý, vì thế hai người tranh chấp một chút, tối hậu mỗi người nhường một bước, hai màu đều mua. Vì vậy Tiểu Ngốc mất trái màu lam mất phải màu hổ phách, lon ton theo sau Tề Huy ra khỏi tiệm mắt kính.

Trước đó, Tề Huy căn bản không biết tật xấu bắt chước của Tiểu Ngốc. Lần này đi ra sau hắn cuối cùng cũng trường kiến thức.

Tiểu Ngốc thấy trước siêu thị xếp dài một hàng, không hỏi nguyên nhân liền chạy tới xếp hàng. Tề Huy phổng chừng chấy não cũng không hỏi nguyên nhân xếp theo. Hai người xếp a xếp, chờ a chờ, rốt cuộc tới

lượt, vừa nhìn, nguyên lai siêu thị tổ chức mua sắm quay thưởng. Mua một trăm đồng liền tặng một phiếu quay thưởng, giải nhất là — một túi bột giặt.

Tề Huy đen mặt cảm tức nhìn cậu, cậu dĩ nhiên vô tội chớp mắt.

-_-||| Tề Huy hết nói nổi rồi, thật có loại xung động muốn đem cậu bóp chết!

Để tránh phát sinh chuyện này lần hai, tề Huy nghiêm lệnh cậu không được chạy loạn, thành thật theo sau chính mình.

Tiểu Ngốc đặc biệt nghe lời, gọi theo sát hần, cậu giống như cái đuôi nhỏ một tắc không rời.

Hai người ăn, gọi điện, dạo chợ đêm, chơi vui đến quên trời đất. Thẳng đến 11h tối, Tề Huy mới làm bộ nhìn một chút thời gian, sau đó vẽ mặt tiếc nuối nói cho cậu, hiện tại KTX đóng cửa rồi, bọn họ không thể quay về phòng ngủ được.

Tiểu Ngốc gấp đến độ xoay quanh: “Làm sao bây giờ?”

Tề Huy quay đầu thẳng cười, lần thứ hai nhìn cậu thì lại thay một bộ chính kinh: “Ai, xem ra chúng ta chỉ có thể kiếm khách sạn ngủ một đêm thôi.”

8. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 8: Người Tốt Người Xấu Thường Thường Chỉ Ở Một Ý Niệm

Tề Huy không cho rằng mình là người tốt, nhưng là không tính là một người xấu. Khi hần ý thức được tình cảm mình đối với Tiểu Ngốc đã nổi lên biến hóa vi diệu, hần nghĩ muốn biến con tôm ngốc đó thành sở hữu của riêng mình, chỉ khi làm người xấu, có một số việc mới có thể tiến hành thuận lợi.

Cho nên khi Tiểu Ngốc đang do dự có nên ngủ bên ngoài hay không, hần không nói hai lời lôi kéo tay đối phương đi tới một khách sạn gần đó.

Tiểu Ngốc suy nghĩ thật lâu mới nói: “Chúng ta trở về đi, cố gắng năn nỉ dì quản lý, bà ấy sẽ cho chúng ta vào.”

Tề Huy vẽ mặt chẳng đáng, “Ta không cầu người.”

Tiểu Ngốc rất quần quýt, “Thế nhưng tôi không quay về Thẩm Dịch sẽ lo lắng.”

Tề Huy trợn mắt nói dối: “Yên tâm, ta vừa gọi cho Đỗ Hàng, vừa vặn hần cùng Thẩm Dịch một chỗ. Ta nói chúng ta ở bên ngoài một đêm, Thẩm Dịch đồng ý rồi, thuận tiện còn kêu người chơi vui một chút, không cần trở về sớm.”

Tiểu Ngốc nghi hoặc nói: “Anh chừng nào thì gọi cho bọn họ vậy? Tôi thế nào không biết.”

“Không phải gọi điện, nhắn tin.” Tề Huy đưa di động tới trước mặt cậu, “Không tin chính người tự xem đi.”

“Không cần không cần, tôi tin anh.” Tiểu Ngốc hướng hần cười khúc khích, “Tĩnh ngủ sau, ngày mai chúng ta lại đi chơi nữa ha.”

“Đi a, không thành vấn đề.” Tề Huy trộm cười, tôm ngốc người sao lại dễ lừa vậy a? Lừa dối người thực không có cảm giác thành tựu.

Hai người mới vào phòng, Tề Huy liền giục Tiểu Ngốc đi tắm.

Tiểu Ngốc cởi quần áo, mặc cái underwear tam giác chạy vào phòng tắm.

Nhìn phòng tắm đóng cửa sau, Tề Huy nhanh tay giấu y phục của cậu đi, sau liền tới cửa phòng tắm, giống như đặc vụ ghé vào trên cửa rình trộm.

Cửa phòng tắm tuy là bán trong suốt, thế nhưng Tề Huy đem mắt dán sát vào trợn mắt nhìn cũng không nhìn ra cái gì. Dần dần vang lên tiếng nước, thì thoảng còn xen thêm tiếng Tiểu Ngốc nho nhỏ hát, hai loại thanh âm đan cùng một chỗ phảng phất có loại mê hoặc lạ kỳ. Tề Huy nghĩ ngực mình tựa như có mấy trăm con sâu nhỏ bò a bò, khiến hắn tâm dương khó nhịn, hận không thể phá cửa mà vào, đem thân thể Tiểu Ngốc xem no mắt mới thôi! Thế nhưng nghĩ lại nghĩ, nếu như trực tiếp nhảy vào khẳng định sẽ khiến Tiểu Ngốc hoài nghi, sao không nghĩ một biện pháp quang minh chính đại rình coi.

Hắn mượn cớ thượng WC gõ gõ cửa, trong miệng còn la hét, “Lương Tiểu Hà mở cửa nhanh, ta muốn đi tiểu, không nín được nữa!”

Tiểu Ngốc lộ cái mông chạy tới mở cửa cho hắn, nhìn thân thể trắng trắng nộn nộn trước mắt, Tề Huy nhin không được nuốt nuốt nước miếng, một cổ khô nóng trong nháy mắt bốc lên từ hạ thân hắn, thiếu chút nữa không kềm được mà nhào tới. Để che giấu thái độ quẫn bách của mình, hắn làm bộ tới bên bồn cầu, móc ra ‘con – chim – nhỏ’ làm bộ đi tiểu, thế nhưng căn bản đi không được.

Tiểu Ngốc một bên tắm một bên hỏi: “Anh sao không đi a? Không phải mau không nhịn được sao?”

Tề Huy lưỡi dẹo quẹo, đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu Tiểu Ngốc: “Bị người nhìn ta đi không được, mau quay đầu đi.”

“Nga, tôi không nhìn, anh mau đi a.” Tiểu Ngốc lập tức xoay người, cái này vừa lúc cho hắn cơ hội rình coi.

Tề Huy không kiêng nể gì nhiều lần đánh giá khối thân thể trước mắt, từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên, nhiều lần lặp lại, càng xem càng thích, eo nhỏ mông cong, hai chân thon dài thẳng tắp, sờ lên xúc cảm khẳng định không sai nha.

Xem xong mặt trái, Tề Huy có xung động muốn nhìn chính diện.

Hắn đem em gai nhét lại trong quần, “Ta đi xong, người xoay người lại đi.”

“Nga.” Tiểu Ngốc lên tiếng, khi xoay người lại trên người đầy bọt xà phòng, vừa vặn chặn đứng ba chỗ.

Nửa che nửa đẩy càng thêm liêu nhân, Tề Huy chỉ cảm thấy hầu phát chặt, *** cấp tốc trưởng khởi, hắn sợ không khống chế được chính mình, làm ra chuyện cảm thú không bằng, lập tức chạy khỏi phòng tắm.

Tề Huy nói muốn làm người xấu, thế nhưng sự tình thực sự tới thì hắn lại do dự, lại lo lắng.

Sống hai mốt năm, hắn mới biết được chính mình cũng không phải đầu gỗ không có tình cảm. Người đầu tiên khiến hắn động tâm là Tiểu Ngốc. Trước hắn cũng mấy lần yêu đương, nhưng không được một tháng liền vô tật mà chết. Nhóm bạn trai cũ nói hắn thiếu ôn nhu săn sóc, cùng hắn một chỗ luôn khuyết thiếu cảm giác yêu đương. Hắn cũng không phản bác cũng không giải thích, làm theo ý mình, hắn tổng nghĩ yêu đương đúng là một loại phương pháp giết thời gian, những người đó với hắn có hay không đều như nhau. Hơn nữa ngực hắn minh bạch, hắn sợ dĩ được hoan nghênh như thế là bởi vì hắn có một ông bố có tiền có thế. Một ngày không có ông bố này, với cái loại tính tình âm tình bất định như hắn, nhất định nhận người chán ghét.

Ở trong lòng hắn, Tiểu Ngốc vẫn đều là một tồn tại đặc biệt. Hắn cho tới bây giờ chưa thấy qua người nào ngu như vậy, có đôi khi ngu tới làm cho người ta yêu thương.

Vòng tròn sinh hoạt của Tiểu Ngốc rất nhỏ, căn bản không nhiều bạn bè, chỉ cần có người tốt với cậu cậu luôn có một bộ cảm động đến rơi nước mắt. Mỗi khi thấy bộ dáng đó của cậu, Tề Huy luôn cảm thấy buồn cười lại bất đắc dĩ, thật muốn nói cho cậu, người ta đối tốt với người, dù chỉ là một hành động vô ý, căn bản không đáng là gì. Thế nhưng Tề Huy lại không muốn làm bản phần hồn nhiên đó của cậu, đối đãi không ngại ngu một chút ngày thơ một ít, như vậy mới có thể sống được dễ dàng vui vẻ.

Đem Tiểu Ngốc lừa tới trên giường kỳ thực chỉ là chuyện nhỏ, Tề Huy lại đột nhiên không muốn làm như vậy. Coi như là lương tâm hắn áy náy đi, hắn luôn nghĩ lừa dối một bé ngốc không chỉ không có cảm giác thành tựu lại còn rất vô sỉ dẽ tiện. Nói dễ nghe một chút thì, hắn nghĩ chuyện trên giường chính là hai bên phải xác định quan hệ làm mới tốt, bá vương ngành thượng cung có bao nhiêu mắt mặt a, làm như vậy nói không chừng hách chạy con tôm ngốc kia, kết quả chính là bôi đen danh tiếng của mình. Hắn hiển nhiên không muốn thấy kết cục này, cho nên rung động trong lòng nhần nhần quên đi.

Tề Huy vừa quyết định muốn làm người tốt, Tiểu Ngốc lại trơn tuột chạy ra ngoài, trong tay còn cầm quần nhỏ. =)))) khảo nghiệm định lực của a công a =))))))))))

Tề Huy ngậy ngấn cả người, một lát sau mới hỏi: “Người làm chi không mặc quần?”

Tiểu Ngốc lắc lắc quần nhỏ trong tay, “Uớt rồi, tôi mới rồi không cẩn thận đánh rơi.”

Nếu không phải biết cậu không biết nói dối, Tề Huy thực hoài nghi cậu cố ý câu dẫn mình.

Tề Huy nghĩ muốn đem đường nhìn chuyển đi, nhưng Tiểu Ngốc luôn lúc ẩn lúc hiện trước mắt hắn, một hồi tìm quần áo, một lúc lại chạy vào phòng tắm, làm hại hắn đầy đầu đều là cái mông cong cong cùng cái đùi trắng trắng.

“Người tìm cái gì?”

“Quần áo của tôi sao lại không thấy nữa?”

Tiểu Ngốc quỳ rạp trên mặt đất nhìn một chút gầm giường, hoa cúc nhỏ phần nộn hoàn toàn bại lộ trong không khí, song song cũng bại lộ trong phạm vi nhìn của Tề Huy.

Tề Huy hai mắt mao lục quang, tựa như một con sói cực đói, thẳng ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm đóa hoa cúc nhỏ kia. Thân thể lạnh lẽ phát sinh biến hóa, hắn nghĩ chính mình tựa như uống dầu ớt, trên người tràn ngập một cỗ nhiệt cay nóng. Đóa hoa cúc nhỏ như ẩn như hiện kia như một ngọn lửa đốt sôi máu trong người hắn, toàn thân trên dưới đều bị lửa nóng bao phủ, hoàn toàn ngăn cách thanh âm xung quanh, hắn bị tiếng tim đập như trống trận của mình thúc giục, sau đó rất nhanh liền ... chạy ào vào phòng tắm. =))))))))))

Tề Huy khóa cửa, mở vòi sen, thấp giọng chửi bới: “Lương Tiểu Hà! Người khẳng định là cố ý! Ông đây tắm xong liền ra thu thập người!”

Người tốt hay xấu chỉ cách nhau một ý nghĩ. Một giây trước, Tề Huy còn đang nỗ lực thuyết phục mình làm một chính nhân quân tử, một giây sau, hắn nhưng cố không được. Nếu nổi lên phản ứng sinh lý, để làm chi phải ủy khuất chính mình? Bá vương có bao nhiêu thú vị a! Nhìn đối phương ở dưới thân mình giấy dựa, rên rỉ, khóc lóc, đều không phải càng làm cho khoái cảm sản sinh sao? *gật gù*

Tề Huy hai ba nhát liền tắm xong, xích lôa thân thể bước ra khỏi phòng tắm.

Tiểu Ngốc nhìn thấy, triệt để choáng váng.

Tề Huy gơ gơ lên quần áo trong tay, “Ta cũng không cẩn thận đánh rơi y phục.”

Tiểu Ngốc trừng lớn mắt há miệng, vẻ mặt kinh khủng.

Tề Huy bất mãn kêu to: “Kinh ngạc như thế để làm chi? Người có thể không mặc quần áo, ta lại không thể ở trần sao?!”

Tiểu Ngốc lắp bắp nói: “Anh, trước ngực anh... Là, là cái gì?”

Tề Huy cúi đầu nhìn thoáng qua ngực mình, “Sẹo a, người chưa thấy qua sao? Có cái gì phải ngạc nhiên.”

“Sẹo lớn như vậy!!” Tiểu Ngốc nhú mào, trên mặt lộ ra thần sắc hoang mang, “Có đúng hay không rất đau a?”

“Đã sớm không cảm giác.” Tề Huy đột nhiên phát hiện tất cả lực chú ý của Tiểu Ngốc đều đặt trên vết sẹo này, tựa hồ đối chính mình xích lôa thân thể căn bản không có hứng thú, hơn nữa hai người trơn tuột mặt đối mặt đứng chung một chỗ cậu cũng không vô cùng kinh ngạc.

Tề Huy phiền muộn nha, hắn đây là ngu đến độ ngốc hay chính là ngu đến không có thuốc nào cứu được a?

Ngay khi Tề Huy đang tự hỏi, Tiểu Ngốc đi tới bên người hắn, vươn tay lại rút về, một bộ tướng sờ lại không dám.

“Vết sẹo đó là sao mà có?” Giọng nói mềm nhẹ mang theo một tia cẩn thận.

Tề Huy nói tỉnh bơ: “Tự ta ‘về’.”

Tiểu Ngốc kinh ngạc nói không ra lời.

Tề Huy cười cười, “Khụ, đều là chuyện quá khứ rồi. Lúc đó ta vô cùng kích động, vì vậy dùng dao nhẹ ‘vẽ’ một nhát lên người.”

Tiểu Ngốc nghĩ chuyện không đơn giản như vậy. Vết sẹo đó vừa sâu vừa lớn, nếu chỉ là nhẹ ‘vẽ’ sao lại có hiệu quả như này? Tiểu Ngốc rất muốn biết quá khứ của hắn, muốn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì mới khiến cho hắn ngoan quyết đối đãi tàn nhẫn với mình như vậy.

“Anh vì sao lại làm vậy?”

“Vì sao.....” Tề Huy cười nhàn nhạt, trong nụ cười mang theo loại đắng chát nói không nên lời: “..... Có lẽ ta khờ đi.”

Thanh âm khàn khàn mà hàm chứa ưu thương một chút một chút gõ vào màng tai, tâm Tiểu Ngốc đều nhanh thất lại một nắm. Cậu giơ tay sờ lên vết sẹo, cảm xúc thô ráp truyền tới càng khiến tâm tình cậu thêm thâm trầm.

Cậu hỏi: “Còn đau không?”

“Không đau.”

“Tôi nghĩ rất đau.”

Tề Huy kỳ quái nhìn cậu.

“Thực sự.” Cậu thu hồi tay, đè lại ngực mình, “Tôi nghĩ đau quá, ở đây đau.”

Tề Huy ngạc nhiên, ngốc lăng nửa ngày, đột nhiên vươn tay đem cậu kéo vào trong lòng.

9. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 9: Ấm Áp Đã Lâu

Trong ngực mỗi người đều có một chỗ tối mềm mại, một ngày bị đụng vào, tựa như băng tuyết gặp gỡ hỏa diễm, trong khoảnh khắc liền bị hòa tan. Một câu nói mềm nhẹ, phảng phất như có vô cùng vô tận lực lượng, nơi mềm mại trong tâm kia bị hung hăng va chạm, Tề Huy tự nói trong lòng, nhất định phải hảo hảo yêu thương nam hài trước mắt này.

Hắn tăng thêm lực đạo trong tay, đem Tiểu Ngốc chăm chú ủng vào trong ngực, thiết thực cảm thụ được nhiệt độ cơ thể người trong lòng.

Giờ khắc này, hắn nghĩ chỗ trống trong ngực mấy năm nay rốt cục lấp đầy.

Tiểu Hạ, cảm tạ người.

...

Cái ôm này tới quá đột nhiên, Tiểu Ngốc còn tưởng chính mình đã dẫn ra chuyện của thương tâm của hắn, không khỏi cảm thấy có chút hổ thẹn.

Tiểu Ngốc không biết cách an ủi người khác, cậu hoành tay ôm lại đối phương, nhẹ nhàng vuốt lưng hắn, dùng ngôn ngữ ngốc ngốc nói ra biện pháp tối chân thật nhất trong lòng: “Cái kia ... Anh đừng khổ sở a. Anh không phải nói tất cả đều là quá khứ sao, vậy để nó trở thành quá khứ đi. Về phần nguyên nhân, tôi không hỏi nữa, anh cũng đừng nghĩ nữa. Có sẹo có tang thương mới có nam nhân vị, ách ... Những lời này hình như là nói như vậy? Tóm lại, tóm lại anh đừng thương tâm là được rồi!”

Tề Huy bị cậu chọc cười, nhin không được hôn mặt cậu một cái, “Cái gì có tang thương mới có vị nam nhân? Nhìn người đem ta làm như một lão nam nhân a, ta mới có hai mốt tuổi được không! Còn có bố lớn thanh xuân đang chờ ta tiêu xài a!!”

Tiểu Ngốc cười cười, vẻ mặt ngốc nghếch: “Tôi chỉ biết tôi còn nói là nói bậy mất!”

“Coi như người còn có điểm tự hiểu bản thân.” Tề Huy buông tay, lấy ra quần áo của Tiểu Ngốc sau rèm cửa, “Mau mặc quần áo vào.”

Tiểu Ngốc một bên mặc quần áo một bên hỏi: “Chẳng lẽ là anh giấu quần áo của tôi?”

“Đúng vậy, đùa với người một chút.”

Tiểu Ngốc cười gượng hai tiếng: “Ha ha, cái này rất tốt cười.”

Tề Huy không nói gì nhìn trời, hắn đều lười khinh bỉ con tôm ngốc kia.

Tề Huy phải thừa nhận khi Tiểu Ngốc lấy tay đè ngực nói với hắn câu kia, tim hắn đã thật sâu bị đả động.

Hắn nghĩ, hắn vĩnh viễn sẽ nhớ kỹ ngày này, một nam hài vì hắn mà đau lòng.

Từ trước đến nay hắn không có ý bày ra vết thương càng không cần người đồng tình. Hắn thích dùng nụ cười che giấu tất cả, bao quát bị thương cùng thống khổ, rồi tại sâu trong nội tâm lại khát vọng ôn nhu.

Tiểu Ngốc không thể nghi ngờ đã dẫn ra phần ảm áp mà hắn khát vọng đã lâu, để bảo vệ phần ảm áp đó, hắn tuyệt sẽ không làm ra chuyện gì thương tổn đối phương. Cho nên đêm nay hắn không muốn ngủ, hai người cùng nằm trên một cái giường, hắn không dám cam đoan sẽ khống chế được mình không làm ra chuyện không bằng cảm thú. Cũng may trong phòng có máy tính có thể cho hắn giết thời gian một lúc.

Hắn không ngủ được, Tiểu Ngốc cũng không ngủ được, xếp ghế ngồi bên cạnh xem.

Có lẽ để giết thời gian, hoặc để hân hân lòng, Tiểu Ngốc đặc biệt kể chuyện cười cho hắn nghe.

Hắn châm thuốc, phối hợp làm ra một bộ khiêm tốn lắng nghe.

Tiểu Ngốc uống một ngụm nước khoáng, bắt đầu kể!

Cậu vươn hai ngón tay làm cái chữ V, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Chữ V trong bảng tiếng anh.”

“Sai, là ‘Yeah’.”

Tề Huy:...

Cậu lại run run tay chỉ xuống dưới, hỏi: “Đây lại là cái gì?”

“Dương điền phong?” (bạn chịu, ko biết đâu.)

“Sai, là lá rụng.”

Tề Huy : Chuyện cười này quả nhiên rất lạnh.

Tiểu Ngốc lại kể: “Lúc qua đường gặp đèn đỏ, bạn có ý muốn đi qua, ta lại kéo hân, đèn, chờ đèn chờ đèn! Bạn quay đầu hên mọn nói với ta, liền người một cái đặc biệt a!” Nói xong một mình cười, khanh khách khanh khách cười liên tục.

Tề Huy nghi hoặc nhìn cậu, hoàn toàn một bộ có nghe không có hiểu.

Tiểu Ngốc càng cười càng hăng, bò ra võ bàn đồm độp.

Tề Huy rất nghi hoặc, có tốt cười vậy sao?!

Tiểu Ngốc càng cười càng hăng hái, cười đến mức trượt từ trên ghế xuống cũng không có dấu hiệu dừng lại.

Tề Huy tỉnh tê hồi tưởng, đột nhiên minh bạch nhiều, không khỏi có chút thấy bất đắc dĩ.

“Điểm cười của người không khỏi thấp điểm a, không phải là âm nhạc khi mở máy tính sao?” (cái âm thanh đằng đằng đằng đằng ấy, “chờ đèn” thì nó cũng là “đằng đằng” mờ. *lắc đầu* ko nên suy nghĩ theo lối bình thường để lý giải tôm nhỏ ngốc nghếch a~ (* _ *))

Nghe hân nói thế, Tiểu Ngốc càng cười lợi hại hơn, ôm bụng lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Tề Huy nhìn người đang lặn lội trên đất bỗng nhiên nở nụ cười. Hắn không phải cười cái chề cười suy dinh dưỡng kia, hắn cười, là vì có một người ngốc ngốc như vậy bên cạnh bồi hắn, khẳng định sẽ làm cho sinh hoạt sau này của hắn càng thêm thú vị.

Hai người nói nói cười cười, chơi đến tận 11h. Tới thời gian cố định đi ngủ, hai mí mắt của Tiểu Ngốc bắt đầu hên hờ, đầu trầm tới lợi hại. Ngáp mấy cái sau Tiểu Ngốc dĩ nhiên ngã trên người Tề Huy ngủ say.

Tề Huy vốn định ôm cậu lên giường ngủ, nhưng khi vừa đụng tới thì cậu liền tỉnh, mở ra hai mắt mù sương mệt mỏi.

Tề Huy nhẹ giọng nói: “Lên giường ngủ được không?”

Tiểu Ngốc lắc đầu, lấy tay xoa mặt, muốn cho mình thanh tỉnh một chút: “Tôi muốn xem anh chơi game.”

“Vậy được rồi.” Tề Huy thẳng thắn ôm cậu lên đùi, để cậu dựa vào người mình, như vậy thoải mái hơn chút.

Tiểu Ngốc đem mặt dán vào ngực Tề Huy, nghe tiếng tim đập trầm ổn của đối phương, tựa như một khúc hát ru khiến cậu lại buồn ngủ, cậu kiên trì được một lúc liền tiến nhập mộng đẹp.

Cậu ngủ cũng không thành thật, luôn nhích tới nhích lui, lại còn chảy nước miếng, khiến trước ngực Tề Huy ướt một mảnh.

Tề Huy rút khăn tay giúp cậu lau sạch nước miếng, ngoài miệng lại còn trêu chọc: “Lương Tiểu Hạ, hoàn hảo người không nói mớ, không ngáy ngủ, bằng không ta nhất định đập văng người ra.”

Như là đáp lại lời hắn, Tiểu Ngốc dĩ nhiên bắt đầu ngáy nho nhỏ.

Tề Huy co quắp khoe miệng: “Có đúng hay không tiếp theo người sẽ nói mớ?”

Tiểu Ngốc quả nhiên nói mớ, trong miệng lẩm bầm cái gì đó.

Tề Huy đem lỗ tai cúi gần tỉnh té lắng nghe, sau đó kinh ngạc phát hiện miệng cậu dĩ nhiên nhắc đến hai chữ — Tề Huy.

Tề Huy vô cùng kinh ngạc: Lương Tiểu Hạ, sẽ không phải là người yêu thầm ta đi?

Tề Huy bị ý nghĩ của mình khiến cho có chút lảng lảng, hắn đột nhiên không muốn chơi game, tắt máy tính, ôm Tiểu Ngốc trèo lên giường.

Máy tính tắt phát sinh âm hưởng khiến cho hắn nhớ tới chuyện cười Tiểu Ngốc vừa kể, hắn nhin không được cười ngáy ngồ một trận.

Trong phòng yên tĩnh, hắn thẳng chăm chăm nhìn khuôn mặt ngủ say của Tiểu Ngốc, trong lòng sinh ra một loại cảm giác hạnh phúc.

Hắn thật muốn cứ như thế nhìn đối phương già đi.

Từ lông mi đến con mắt, lại tới mũi, hắn chưa bao giờ tỉ mỉ quan sát Tiểu Ngốc. từ lúc bắt đầu hắn chỉ nghĩ Tiểu Ngốc chỉ là một nam hài tướng mạo bình thường, không có chỗ gì hơn người. Nhưng cẩn thận xem sau hắn mới phát hiện Tiểu Ngốc là người nhìn mất thứ hai, lần đầu nhìn thì chỉ bình thường, nhưng là càng nhìn lại càng đẹp, chống lại loại hình thường thức.

Khuôn mặt tròn tròn, mắt to đen lũng liếng, cái mũi thịt thịt, đôi môi khéo léo hồng nhuận, cười rộ lên còn có một đôi lúm đồng tiền, tiêu chuẩn mặt búp bê. Cho dù nói cậu đang học trung học cũng có người tin.

Tề Huy hôn trên mặt cậu một cái, sau đó đối cậu nói câu ngủ ngon, tắt đèn, ngủ.

.... Thời gian từng phút trôi qua

Đèn trong phòng bỗng bật sáng, Tề Huy nhìn chăm chăm mặt Tiểu Ngốc, nhỏ giọng nói thầm: “Không đạo lý a! Ta thích hắn như thế lại chỉ ôm hắn ngủ? Cái gì cũng không làm? Nói ra ma nó tin!” Hắn đem đường nhìn chuyển xuống môi Tiểu Ngốc, nhìn chăm chăm một hồi lâu, đột nhiên hôn xuống, thuận tiện ở trong lòng thoải mái nói, nói lại hắn sớm muộn gì cũng là người của ta, hôn hôn cái miệng nhỏ nhắn lấy lợi tức vậy, ta cũng chỉ hôn hai cái, hôn xong sẽ ngủ, tuyệt không làm cái gì!

Tề Huy ngậm miệng cậu mãnh mót, hôn xong miệng chuyển qua hôn mắt, tại trên mắt cậu để lại vô số ấn ký thuộc về mình.

Hôn a hôn, hôn đến Tề Huy bắt đầu tâm viên ý mã, hấn vô pháp khống chế hành vi của mình, hai ba cái liên ‘lột – vỗ – tôm’, hôn môi thân thể đối phương. Khi hôn tới bộ vị mẫn cảm Tiểu Ngốc nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, sau đó lật người, thực dọa hấn sợ chết! Hấn cho rằng Tiểu Ngốc tỉnh, nhanh thẳng thân giả bộ ngủ, trái tim kịch liệt nhảy lên, hấn nỗ lực bình ổn hô hấp, nhưng có loại cảm giác làm chuyện xấu bị người phát hiện.

Một lát sau, bên tai truyền đến tiếng ngáy đều đều, Tề Huy thở phào một hơi, nhẹ tay nhẹ chân mặc lại quần áo cho Tiểu Ngốc, sau xuống giường mở máy tính chơi game.

Hấn không hề tin tưởng định lực của bản thân, cũng không hề dám đánh giá thấp mị lực của Tiểu Ngốc.

Hấn tự giễu cười cười, hay là tại trước mặt Lương Tiểu Hạ, chính mình còn không bằng cảm thú.

Ngày thứ hai tỉnh lại, Tiểu Ngốc phát hiện trên người có rất nhiều điểm đỏ khả nghi.

Tiểu Ngốc cảm thấy kinh ngạc cực kỳ, nhanh đánh thức Tề Huy.

Tề Huy có rời giường khí, dụi dụi mắt, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Có việc nói mau, ta mới ngủ có hơn hai tiếng, buồn ngủ muốn chết.”

Tiểu Ngốc cởi áo, chỉ vào ngực mình oa oa kêu to, “Anh xem anh xem, trên người tôi có thật nhiều điểm đỏ, có phải bị sâu cắn hay không? Có bị trúng độc hay không a?”

Tề Huy nhìn kiệt tác của mình, có điểm xấu hổ. Hấn ho nhẹ hai tiếng, bày ra một bộ chính kinh, “Phải, là bị sâu cắn, người có đau có ngứa gì không?”

“Không đau không ngứa không cảm giác.”

“Vậy thì là không trúng độc.”

Tiểu Ngốc thoáng cái cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, xoay người tiến phòng tắm rửa mặt đánh răng.

Khi cậu rửa mặt hoàn tất từ trong phòng tắm đi ra, chĩnh khuôn mặt trở nên khổ hề hề, na biểu tình thoát nhìn ủy khuất cực kỳ.

Tề Huy hỏi: “Người thế nào mất hứng a?”

Tiểu Ngốc giậm chân một cái, một bộ tức giận không ngớt, “Na sâu thật sự là quá ghê tởm! Cư nhiên cắn mặt cùng miệng của tôi! Anh xem, đây mặt đều là điểm đỏ! Miệng cũng sưng lên! Tựa như phát bệnh sởi, tôi thế nào đi ra ngoài gặp người a!”

Tề Huy không lên tiếng, yên lặng ngoảnh đầu, lần đầu vì hành vi của chính mình cảm thấy hổ thẹn.

Hấn nhắc nhở chính mình, lần sau nhất định không thể làm rõ ràng như thế, tỷ như tại trên lưng có lẽ trên cái mông lưu lại dấu, con tôm ngốc kia sẽ không phát hiện a!

10. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 10: Người Tới Chơi

Tình huống: Tình địch tới chơi, hai nhỏ phải làm sao đây ta?

Đến đến, bắc ghế ngồi coi bé Ngốc nhà ta sẽ làm cái gì ha ~

~ ~

Để phối hợp với Tiểu Ngốc ngu dần, Tề Huy trực tiếp khiêng cậu tới hiệu thuốc.

Tiểu Ngốc lạch đầu hỏi: “Ai bị bệnh? Vì sao muốn mua thuốc?”

Tề Huy vút cho cậu một cái liếc mắt, học dáng vẻ của cậu lệch đầu đáp: “Người vẫn kêu ca quỵ khóc than hào kêu hận không thể đưa con sâu kia thiên đao vạn quả. Ta không để cho người mua thuốc bôi, người ‘tắt đài’ được chắc!”

“Tôi không phải cố ý kêu ca a, hơn nữa cũng không dự định đem con sâu kia thiên đao vạn quả, tôi chỉ có điểm tức giận mà thôi.” Tiểu Ngốc ăn ngay nói thật, một bộ chăm chú, “Tôi nghĩ con sâu cắn mặt cùng thân thể tôi không phải cùng một con.”

“Vì sao?” Tề Huy vô cùng kinh ngạc, quả thực không biết cậu từ đâu cho ra cái kết luận này.

“Trên người tôi không đau không ngứa, nhưng trên mặt ngứa muốn chết a! Con sâu cắn mặt tôi chắc chắn có độc.” Để chứng minh mặt mình thực sự rất ngứa, Tiểu Ngốc còn dùng móng vuốt gãi vài cái.

Tề Huy trợn mắt, sau đó bình tĩnh nói: “Người đây là tâm lý tác dụng.”

“Không phải không phải, thực sự rất ngứa.” Tiểu Ngốc liên tục lắc đầu, hai tay tại trên mặt ra sức gãi.

Tề Huy nhìn mặt cậu, vẫn chưa phát hiện bất luận cái gì dị dạng, “Không thể nào, na sâu không có độc, thể nào khả năng sẽ ngứa?”

“Anh sao biết nó không có độc?”

“Ta nói không độc sẽ không độc.”

“Vì sao nha!!”

“Không có nguyên nhân.”

“Nhưng thực sự rất ngứa a!!”

Nhìn Tiểu Ngốc gãi mặt tới đỏ lừ, Tề Huy thực hoài nghi nước bọt của mình có đúng hay không có kịch độc?! Hắn quay đầu đối người bán hàng nói: “Cho ta tuýp thuốc mỡ, giảm đau trừ ngứa trị liệu muỗi đốt.”

Người bán hàng cầm một tuýp thuốc mỡ cho hắn, ngoài miệng nhỏ giọng nói thầm: “Các người hắn là tới siêu thị mua bình nước hoa.”

Tề Huy mặc kệ người bán hàng này, bóp ra thuốc mỡ màu trắng, tựa như bôi kem dưỡng da bôi lung tung trên mặt Tiểu Ngốc, hỏi tiếp: “Còn ngứa không?”

Tiểu Ngốc ngứa cái mặt trắng bóng loáng, ngây ngốc cười, “Hết ngứa rồi.”

Tề Huy liếc khóe mắt khinh bỉ cậu, “Người quả nhiên là tâm lý tác dụng quấy phá! _ ”

Khi bọn họ bôi xong thuốc trả hoàn tiền đi ra hiệu thuốc, người bán hàng kia lần thứ hai nói thầm: “Mấy nốt đỏ trên mặt đó rõ ràng là dấu hôn mà...” yes, it's true, but he doesn't believe it, he give that it's an [kiss] of mosquito =))))))))))

Kế tiếp hai người tại trung tâm phố chơi một ngày đêm, thẳng đến bầu trời tối đen mới trở lại trường học.

Khi Tề Huy đưa Tiểu Ngốc đến dưới lầu KTX, Tiểu Ngốc nhần nhần nhó nhó nửa ngày mới nói: “Lần sau lại mang tôi đi trung tâm phố chơi ha...” Nói xong lộ ra biểu tình chờ mong, chờ đợi câu trả lời của đối phương.

5 giây trôi qua.

10 giây trôi qua.

...

Thử chung không có đáp lại.

Tâm tình trong nháy mắt lạnh băng, sắc mặt Tiểu Ngốc đỏ lên, quần bách cúi đầu. Cậu hậu tri hậu giác phát hiện, cậu cùng Tề Huy hình như đều không phải rất quen thuộc, đột nhiên đưa ra yêu cầu đường đột như thế, thật sự là hơi quá.

Cậu ở trong lòng tổ chức ngôn ngữ, nỗ lực vẫn hồi cái cục diện xấu hổ này, lại nghe bên tai truyền đến thanh âm trong trẻo.

“Hảo, cuối tuần sau chúng ta lại đi.”

Tiểu Ngốc kinh ngạc ngẩng đầu, thấy một đôi lam mâu trong suốt như nước, mâu trung tiểu ý nồng đậm.

Lần này sau khi từ trung tâm phổ trở về, hình tượng Tề Huy ở trong lòng Tiểu Ngốc đề thăng tới một độ cao đủ để mình phải ngưỡng mộ.

Cậu nghĩ Tề Huy là một người phi thường ưu tú, không riêng lớn lên đẹp, hơn nữa tâm tính tốt, người lại thông minh, ưu điểm trên người xòe hết mười đầu ngón tay đếm cũng đếm không hết. Cậu cùng đại đa số người khác đều như nhau, cho rằng bên người có một bằng hữu ưu tú như thế là một chuyện rất có mặt mũi.

Buổi tối trước khi ngủ cậu cùng mẹ nói chuyện điện thoại, cậu đặc biệt đặc ý nói cho mẹ ngày hôm nay đi trung tâm phổ chơi cả ngày. Lương ma ma rất lo lắng, hỏi cậu đi cùng ai. Cậu nói là một người bạn mới. Nghe cậu nói như vậy, Lương ma ma càng lo lắng, liền giống như tra hỏi khẩu đề ra nghi vấn kiểm tin tức về người bạn mới này, na tư thế hận không thể đem toàn bộ mười tám đời tổ tông của đối phương moi ra. Nhưng cậu lại giống như con trai ngậm chặt vỏ, vô luận Lương ma ma hỏi ra sao, cậu thủy chung một chữ không để lộ.

Trong ấn tượng của Lương ma ma, Tiểu Ngốc từ nhỏ đến lớn vẫn đều là một bé ngoan nhu thuận nghe lời, người hỏi cái gì liền nói cái đó, người gọi hắn làm cái gì hắn cũng sẽ không chút do dự đi làm. Nhưng ngày hôm nay cậu lại khác thường như vậy, che che lấp lấp, hỏi cái gì cũng không nói, đây là chuyện chưa từng xảy ra. Lương ma ma lòng nóng như lửa đốt, bà không thích con trai có điều giấu diếm, bà rất muốn lập tức tới trường học tìm tòi hư thực, nhưng bà còn có công tác muốn làm, căn bản không thể phân thân. Bà đột nhiên nghĩ tới một người, đối phương có thể cho bà một câu trả lời thuyết phục.

oOo

Mấy ngày này Tiểu Ngốc vẫn ở vào trạng thái hưng phấn đến khó hiểu. Cậu chờ mong cuối tuần mau tới, thậm chí còn lên mạng kiểm tra những nơi vui chơi.

Cậu đếm từng ngày trôi qua, cuối cùng cũng nhận được tới tối thứ năm, cậu khẩn cấp gọi cho Tề Huy, hai người hẹn tốt thời gian quyết định sáng mai sớm một chút đi trung tâm chơi. Tề Huy còn thần thần bí bí nói muốn dẫn cậu tới một nơi thú vị.

Nhưng kế hoạch không can nổi biến hóa, sáng ngày thứ hai khi Tiểu Ngốc còn đang trong giấc mộng, một vị khách đột ngột tới làm đảo lộn toàn bộ kế hoạch của cậu.

Khi nghe được tiếng đập cửa, Tiểu Ngốc còn tưởng rằng đứng ở ngoài cửa là Tề Huy. Cậu cấp tốc từ trên giường nhảy xuống, loẹt quẹt đôi dép chạy ra mở cửa. Nhìn đứng ở cửa là một người xa lạ, cậu lập tức xụ mặt, nét hưng phấn trong mắt dần dần bị thất lạc thay thế.

Người kia cười cười đậm nhạt, “Tiểu Hạ, em không chào đón anh sao? Hay không nhận ra anh?”

Tiểu Ngốc nghe thanh âm nhận ra đối phương, nhanh hô: “Anh Hường Thành?! Sao anh lại tới đây?! Mau vào ngồi chơi.”

Nam nhân tên Hường Thành nhanh bước vào phòng ngủ, thuận tay nhéo nhéo khuôn mặt Tiểu Ngốc: “Anh đến thăm em a.”

“Nga.” Tiểu Ngốc có chút buồn bực, một người rất ít gặp mặt vì sao lại đột nhiên đến thăm hắn?

Hường Thành so với cậu lớn hơn bảy tuổi, là một người họ hàng xa của cậu. Khi còn bé bọn họ bình thường chơi cùng một chỗ, sau ba của Hường Thành mang theo toàn gia chuyển tới phương bắc, bọn họ liền ít lại vắng. Một ngày nào đó Tiểu Ngốc đến trường học báo danh mới biết được Hường Thành ở tại thành phố này. Lúc đó Hường Thành nhiệt tình tiếp đãi toàn gia cậu, còn mang theo bọn họ chơi vài ngày. Lương gia phụ mẫu khi đi cố ý nhờ Hường Thành chiêu cố một chút Tiểu Ngốc, Hường Thành không nói hai lời liền đáp ứng rồi, còn đem số điện thoại của mình cùng địa chỉ nhà nói cho Tiểu Ngốc, kêu cậu bình thường liên hệ với mình nhiều một chút. Nhưng Tiểu Ngốc chưa gọi cho hắn lần nào, cũng không đi tìm hắn. Bởi vì

Tiểu Ngốc nghĩ hai người bọn họ quan hệ tuyệt không thân, cậu không muốn đi phiên phúc đối phương, lại càng không nghĩ nhiều loạn người khác sinh hoạt.

Hướng Thành nghĩ Tiểu Ngốc ở trước mặt mình có vẻ có chút câu nệ, thật giống như bọn họ đột nhiên điên đảo thân phận, hẳn mới là chủ nhân cái phòng ngủ này, mà Tiểu Ngốc ngược lại thành khách nhân, sững sờ ở trong phòng, đứng cũng không được ngồi cũng không xong, chân tay luống cuống xoắn vặn góc áo.

Hắn hướng Tiểu Ngốc vẫy tay, “Tiểu Hạ, em đừng đứng ngốc đấy a, tới đây ngồi anh có chuyện muốn nói với em.”

Tiểu Ngốc đến gần mấy bước, nhưng không có ngồi xuống.

“Em rất sợ anh sao?” Hướng Thành cười cười, “Kỳ thực là mẹ em kêu anh đến xem em.”

“Mẹ em?” Tiểu Ngốc không giải thích được.

“Đương nhiên anh cũng muốn đến xem em. Đoạn thời gian trước anh một mực ở nước ngoài công tác, rút không ra thời gian tới thăm em, anh nghĩ thực xin lỗi em. Em tới nơi này cũng mấy tháng mà anh cũng không có mang em đi ra ngoài hảo hảo chơi một chút.”

Hướng Thành nói khách khí như vậy, Tiểu Ngốc nhất thời có chút kinh ngạc, hoàn toàn không biết nên làm sao ứng đối.

Hướng Thành thở dài, “Tiểu Hạ, chúng ta khi còn bé ở chung thực khoái trá, mới ít lâu không gặp, thể nào liền trở nên xa lạ như thế?”

Tiểu Ngốc sợ nhất người khác ở trước mặt cậu than thở, còn toát ra một bộ đau thương. Chỉ cần có người làm như vậy, cậu liền mềm lòng, cậu vội nói: “Anh đừng đa tâm, chúng ta lâu lắm không gặp mặt, em chỉ là có điểm không thích ứng mà thôi, không biết nên nói cái gì mới tốt.”

“Vậy chậm rãi thích ứng ba.” Hướng Thành cong khóe miệng ôn nhu cười, “Anh mang em đi ra ngoài chơi được không? Chúng ta trước đi dạo phố, sau tới nhà anh chơi. Vừa lúc mẹ em gửi tới rất nhiều thổ đặc sản, mình anh cũng ăn không hết, em có thể mang về trường ăn.”

Tiểu Ngốc nói, “Nhưng là ngày hôm nay em còn có việc a...”

“Chuyện gì?”

“Em cùng người khác hẹn tới trung tâm chơi.”

“Cùng ai? Bạn học của em sao?”

“Đúng a.”

“Vậy kêu cậu ta cùng đi luôn, em đi trước rửa mặt mặc quần áo đi.”

Tiểu Ngốc ứng tiếng, cầm khăn mặt ma ma thặng thặng đi vào toilet. Kỳ thực cậu tuyệt không muốn cùng Hướng Thành đi ra ngoài chơi, thể nhưng từ trước đến nay cậu ngốc ngốc không biết làm thế nào mở miệng cự tuyệt đối phương. Cậu đột nhiên cảm thấy thực rối rắm, cậu thầm nghĩ cùng Tề Huy đơn độc đi ra ngoài chơi, hiện tại liền hơn một người, nguyên bản tâm trạng hào hứng mong chờ trước đó cũng trở nên vô vị.

Khi Tề Huy đi tới phòng ngủ, Tiểu Ngốc vừa rửa mặt xong, chính ngồi xổm trước tủ quần áo tìm kiếm y phục.

Tề Huy nhìn phòng ngủ thừa ra một nam nhân không khỏi nhú nhú mày, sau đem đường nhìn chuyển qua trên người Tiểu Ngốc, vùng xung quanh lông mày liền nhăn càng chặt. Hắn không nghĩ tới Tiểu Ngốc hội ngu như vậy, hoàn toàn không có một chút tâm phòng bị, trước mặt người ở bên ngoài cư nhiên chỉ mặc một cái underwear.

Hắn gọi Tiểu Ngốc một tiếng, khẩu khí tương đương không tốt.

Tiểu Ngốc thấy hắn tới, mừng rỡ sờ sờ hồ hồ cười không ngừng.

Hắn bị cái dáng tươi cười này khiến cho có chút vô lực. Mỗi lần chỉ cần thấy Tiểu Ngốc lộ ra một bộ ngốc hết chỗ nói, hắn liền không đành lòng phát giận, cho dù cơn tức có lớn tới đâu, cuối cùng cũng chỉ có thể chậm rãi tiêu hóa một mình, nó tựa hồ đã thành một định luật bất biến.

Tề Huy từ đầu giường gỡ xuống một chiếc áo thun dài tay ném trên người Tiểu Ngốc, “Mau mặc vào.”

Tiểu Ngốc bên mặc quần áo bên nói: “Cái này đã mặc hai ngày rồi.”

“Hiện tại khí trời lại không nóng, mặc nhiều một ngày cũng không có việc gì.”

Tiểu Ngốc giương ống tay áo ngửi ngửi, nhếch miệng cười, “Hình như không có mùi mồ hôi.”

Tề Huy tức giận, “Cười cái rắm ý mà cười!”

Tiểu Ngốc bật người chỉ cười.

Tề Huy đối với biểu hiện của Tiểu Ngốc cảm thấy rất thỏa mãn. Hắn cười cười nói: “Chuẩn bị tốt chưa? Chúng ta đi trước ăn sớm một chút.”

Tiểu Ngốc bên thu thập đông tây bên ứng nói, “Cũng nhanh chuẩn bị tốt rồi, anh chờ một chút.”

“Người muốn ăn cái gì? Bánh bao hay mì?”

“Đều muốn, ăn bánh quẩy cũng không tồi.”

“Tốt lắm, liền ăn bánh quẩy.”

“A!!”

...

Hai người trái một câu phải một tiếng trò chuyện tung trời, tựa hồ đều đã quên trong phòng còn ngồi một người.

Năm phút đồng hồ sau, Hường Thành trầm mặc đã lâu cuối cùng cũng thiếu kiên nhẫn.

Hắn đi tới Tiểu Ngốc bên người hỏi: “Cậu ta chính là bạn học hẹn em đi chơi?”

“Àn, đúng vậy.” Tiểu Ngốc hướng về phía Hường Thành cười xin lỗi, vừa rồi chỉ mãi nói chuyện với Tề Huy, dĩ nhiên quên mất đối phương. (quên tốt!)

Sau cậu thay hai người giới thiệu.

Trước chỉ vào Tề Huy nói: “Đây là Tề Huy, so với em lớn ba năm, hiện tại năm tư, anh ta rất hay chiều cố em.”

Lại chỉ vào Hường Thành nói: “Đây là anh Hường Thành, là họ hàng thân thích của tôi.”

Hường Thành mặt mang mỉm cười nhìn Tề Huy, sau đó hữu hảo vươn tay, “Xin chào, cảm ơn cậu chiều cố Tiểu Hạ nhà tôi.”

Tiểu Hạ nhà tôi?! Kiểu gọi này khiến Tề Huy nghe rất không được tự nhiên, liên quan liền nghĩ nam nhân trước mắt này thoát nhìn phi thường không vừa mắt. Hắn cùng đối phương bắt tay một chút liền buông ra, trong miệng không mẫn không nhạt nói lời khách sáo.

Hường Thành đối loại thái độ xa cách này của hắn cũng không giống như chú ý, còn có tâm đưa ra lời mời với hắn, “Tôi hôm nay mang Tiểu Hạ đi ra ngoài chơi, cậu cũng cùng đi đi.”

Tề Huy sững sốt một chút, lập tức quay đầu nhìn Tiểu Ngốc, vẻ mặt bất khả tư nghị.

“Hai ta đều không phải đã hẹn rồi sao?! Người thế nào lại hẹn với người khác?!”

Tiểu Ngốc còn chưa kịp giải thích, Hường Thành giành trước một bước nói: “Bình thường tôi bề bộn nhiều việc, không có thời gian mang Tiểu Hạ đi ra ngoài chơi. Ngày hôm nay đột nhiên tìm đến hắn, trước đó không biết các người đã hẹn trước, thực sự là rất xin lỗi.”

Tuy rằng lời nói và việc làm của Hướng Thành hoàn toàn tìm không ra nửa điểm cố ý, nhưng Tề Huy vẫn nghĩ hấn ý vào chính mình là thân thích của Tiểu Ngốc, trong lời nói tổng mang theo một cố ý vị khoe khoang.

Rốt cuộc tại khoe khoang cái gì, Tề Huy cũng nói không rõ. Hấn không quan tâm Hướng Thành là cố tình hay vô ý, nhưng câu nói đó hình như tại vô hình trung kéo gần cự ly giữa đối phương và Tiểu Ngốc, làm hấn nghĩ chính mình ngược lại mới là người dư thừa.

Người ta người một nhà đi ra ngoài dạo phố, chính hấn một ngoại nhân xem náo nhiệt cái gì, còn không bằng quay về phòng ngủ chơi máy tính.

Tôi hôm nay mang Tiểu Hạ đi ra ngoài chơi, cậu cũng cùng đi đi

Tề Huy ở trong lòng nghĩ chẳng đáng: ông đây mới không cần của bố thí của người! (#) “Ta đột nhiên nhớ tới còn có chút việc, các người đi chơi đi, ta sẽ không đi.”

Tề Huy xoa đầu Tiểu Ngốc, nói xong liền chuẩn bị đi.

“Anh có chuyện gì a?” Tiểu Ngốc kéo góc áo hấn, không cho hấn đi.

“Việc gấp! Ta đi trước, nhớ kỹ chơi cho hài lòng một chút a! Buổi tối mời ăn lẩu.” Tề Huy nhẹ nhàng vuốt ve tay Tiểu Ngốc, nhìn như một bộ thoải mái, vừa xoay người, sắc mặt liền ảm đạm xuống. Ngực đột nhiên trở nên rất khó chịu, hấn dùng tay đè lại ngực đi nhanh về phía trước, Tiểu Ngốc gọi hấn vài tiếng, hấn rõ ràng nghe thấy được, nhưng tuyệt không nghĩ để ý tới, lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này. (sĩ diện, cần thận mất vợ đấy anh! = v =)

11. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 11: Một Ít Chuyện Cũ

Nhìn Tề Huy càng chạy càng xa, Tiểu Ngốc đã nghĩ nhắc chân đuổi theo.

Nhưng cậu mới vừa đi được hai bước, Hướng Thành liền gọi lại: “Tiểu Hạ, mau tới tiếp điện thoại, mẹ em muốn nói chuyện với em.”

Tiểu Ngốc khó xử đứng tại chỗ, con mắt nháy cũng không nháy nhìn thân ảnh cao ngất kia dần dần đi xa. Ngực không hiểu có chút khó chịu, trong nhất thời cậu không biết nên làm thế nào cho phải.

Hướng Thành đi tới bên người, đưa điện thoại cho cậu: “Tiểu Hạ? Em sao vậy? Mau tiếp điện thoại a.”

Tiểu Ngốc tiếp nhận điện thoại, vừa a lô một tiếng, Lương ma ma bắt đầu ‘nã pháo’.

“Hạ Hạ a, cái bệnh ma ma thặng thặng của con thế nào còn không có sửa a? Mẹ đợi nửa ngày con mới đến tiếp điện thoại, con rốt cuộc đang làm những gì a? Thằng bé này tổng không cho mẹ bớt lo...”

Nghe Lương ma ma càng không ngừng lải nhải, Tiểu Ngốc cau lại lông mày, chẳng biết vì sao, cậu đột nhiên nghĩ rất phiền táo, cậu cũng không biết làm sao đáp lại mẹ. Cậu vẫn ngơ ngác cảm di động, chìm đắm trong tự tư của mình.

Bảy chữ ‘Tề Huy khẳng định sinh khí’ cứ nhiều lần xoay quanh trong đầu, Tiểu Ngốc bắt tay vói vào túi quần, bắt tự giác tìm di động, muốn gọi điện thoại xin lỗi Tề Huy.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng Lương ma ma gầm gừ.

“Lương Tiểu Hạ! Người còn đang nghe ta nói sao?!”

“Tại, đang nghe...”

“Ta đây nói gì đó?”

“Ách...”

“Ta lập lại lần nữa, người cho ta nghe rõ! Đợi lát nữa cùng Hướng đại ca của người đi ra ngoài chơi phải nghe lời hần, hần kêu người làm cái gì thì người làm cái đó, đừng để hần lo lắng. Hần vừa nói với ta buổi chiều tới nhà hần ăn cơm, đến nhà người khác làm khách phải lễ phép giữ quy củ. Nếu như chơi quá muộn thì ngủ một đêm trong nhà hần, ngày thứ hai hần sẽ đưa người quay về trường học.” Lương ma ma, đây là má đang dang dề miệng sói đó.

Tiểu Ngốc rất muốn nói với mẹ, cậu tuyệt không muốn đi tới nhà Hướng Thành, nhưng từ trước đến nay luôn nghe lời mẹ cậu không có khả năng dám cãi lời mẹ, đành phải đáp ứng.

Cắt điện thoại sau Tiểu Ngốc có vẻ có chút rầu rĩ không vui, Hướng Thành hỏi cậu vì sao không vui, cậu cũng không nói nguyên nhân, lão lão thật thật theo sát đối phương đi ra phòng ngủ. Thẳng đến ngồi trên xe sau, cậu mới nói ra những lời tận trong tâm: “Hướng Thành, em muốn về.”

Hướng Thành rút một tay khỏi vô lăng nhéo nhéo khuôn mặt cậu, cười trêu chọc nói: “Thế nào, rất sợ cùng anh đi chơi sao? Yên tâm, anh sẽ không bán em.”

Nghe xong câu vui đùa này, Tiểu Ngốc mặt cũng cười không được, miệng đóng mở vài lần rốt cục phát ra thanh âm thật nhỏ: “Em muốn về ...”

Hướng Thành làm như không nghe thấy, liền thanh nói: “Chúng ta trước đi dạo phố, rồi tới chợ bán thức ăn mua đồ. Ngày hôm nay cho em nếm thử tay nghề của anh, đều không phải khoe khoang, anh nấu ăn đủ để thi bằng đầu bếp cỡ quốc gia cũng không có vấn đề gì.”

Nhìn Hướng Thành một bộ hào hứng, Tiểu Ngốc không muốn phá vỡ niềm vui của hần. Vì vậy gật đầu đáp ứng, nhưng ngực vẫn không được tự nhiên.

Khi đi dạo phố, Tiểu Ngốc vẫn không khơi dậy được hứng thú, nhưng cậu lại không muốn biểu hiện quá rõ ràng, cậu nghĩ cô phụ nhiệt tâm của người khác tựa hồ là chuyện rất tàn nhẫn.

Cậu đi theo phía sau Hướng Thành giống như một du hồn phiêu dăng trong chợ, trong đầu nghĩ tất cả đều là Tề Huy, hoàn toàn là một bộ dáng không yên lòng. Đối phương đang làm cái gì? Có đúng hay không còn đang tức giận? Có thể hay không không bao giờ để ý đến cậu nữa? Những cái này đều là chuyện cậu đang lo lắng nhất.

Đồng dạng, ngay tại giờ khắc này, Tề Huy cũng đang nghĩ đến cậu.

Khi vừa mới bước ra KTX, Tề Huy liền hối hận. Hần không nghĩ tới chính mình sẽ tưng quẫn như thế, không phải là một nam nhân thoát nhìn rất ôn hòa kì thực đầy bụng xấu xa dối trá sao? Có cái gì đáng sợ! Lúc đó vì sao phải quay đầu đi? Vì sao ngực có chút chột dạ?

Hần suy nghĩ nửa ngày mới cho ra một kết luận: bởi một ít chuyện cũ không thoải mái, hần đối người như thế có bản năng mâu thuẫn tâm tình.

Bởi vì ba hần là một người dối trá, trước mặt người khác là một bộ nam nhân tốt chăm sóc yêu thương gia đình, sau lưng nhưng lại nuôi vợ bé, dưỡng tình nhân, nữ nhân cùng ổng dây dưa đến mãi không hết. Mẹ hần cũng là một người dối trá, vẫn đem chính mình phần thành người yếu đuối dùng để tranh thủ đồng tình của hần, có thể làm cho hần giả bộ giống như phát điên cầm dao đi tìm ba hần tính sổ, kết quả ba hần không có việc gì, hần nhưng đem chính mình vẽ một đao, dùng lời nói của hần khi đó thì là, cái loại chuyện con trai cầm dao chém cha này hần làm không được, sẽ bị thiên lôi đánh chết! Để khiến lão già kia cái tà quy chính, hần chỉ có thể dùng phương thức tự ngược để gọi về cái lương tri ít ỏi đến đáng thương của ba hần. Thế nhưng kết quả hoàn toàn tại ngoài ý liệu của hần, ngay khi hần nằm viện, cha mẹ hần ngay tại phòng bệnh cãi nhau ỏm tỏi, hai bên đều đem trách nhiệm đổ lên trên người đối phương, đối với thương thể của hần lại chẳng quan tâm. Một khắc đó tâm hần triệt để rét lạnh, hần không muốn quản chuyện của bọn họ nữa, ly hôn cũng tốt, bằng mặt không bằng lòng qua ngày cũng được, cũng không quan chuyện của hần. Từ đó về sau hần đặc biệt thống hận ngục quân tử, phạm là gặp phải người như thế, hần sẽ đi đường vòng, không thể trêu vào thì tránh đi. Chính bởi vì điểm này, thấy Hướng Thành sau, hần thầm nghĩ cách khá xa, tốt nhất là không bao giờ gặp lại nữa.

Một phen miên man suy nghĩ, hần bắt đầu lo lắng đứng lên, hần sợ Hướng Thành tâm hoài bất quỷ, hần sợ Tiểu Ngốc bị người chiếm tiện nghi còn không tự biết. Một ít ý nghĩ không tốt trong đầu đều xong ra, hần

cầm lấy điện thoại di động ẩn số. Điện thoại chuyển được sau, bên trong truyền đến thanh âm nghi hoặc.

“Tề thiếu, lại có chuyện gì phân phó em làm a?”

Tề Huy tưởng tưởng nát di động, lại một lần nữa ở trong lòng khinh bỉ mình đúng là một nạo loại. Hắn rõ ràng nghĩ muốn gọi điện thoại cho Tiểu Ngốc, nhưng lại bất tri bất giác gọi cho Tiểu Đệ. Hắn hướng về phía microphone rống to hơn: “Cho người năm phút đồng hồ, lập tức đến phòng ngủ của ta!”

Một lát sau, Tiểu Đệ thở hồng hộc chạy vào phòng ngủ.

Tề Huy vừa nhìn thấy cậu ta liền chỉ vào đồng hồ báo thức kêu gào: “Đã qua hơn mười phút, người thế nào bây giờ mới đến?!”

Tiểu Đệ cúi đầu khom lưng giải thích: “Em vừa tại thư viện, cách chỗ này quá xa, treo điện thoại sau em liền bỏ chạy tới.”

Tề Huy từ trên bàn cầm một lọ nước khoáng đưa cho cậu ta: “Trước uống miếng nước.”

Tiểu Đệ ngửa đầu uống cạn bình nước: “Tề thiếu, có chuyện gì sao?”

Tề Huy suy nghĩ đã lâu mới nói: “Không có việc gì.”

Tiểu Đệ rất muốn đem chai nước khoáng chọi ngay vào đầu hắn: “VẬY ANH VỢI VÃ TÌM EM NHƯ THẾ ĐỂ LÀM CHI?”

“Chán đi.”

Tiểu Đệ mau phát điên rồi: “Ôi Tề thiếu! Không nên đùa giỡn người như thế! Em thế nhưng bỏ lại chuyện trọng yếu chạy tới tìm anh a!”

“Người thì có chuyện trọng yếu cái gì?”

Tiểu Đệ cụp lông mi, miệng đóng đóng mở mở, không chịu lên tiếng.

Thấy cậu ta một bộ ấp a ấp úng, Tề Huy lòng hiếu kỳ nổi lên: “Người điều không phải ghét nhất đọc sách sao? Thế nào lại đi thư viện?”

“Ách...”

“Thành thật ăn nói, không được giấu diếm!”

“Cái kia... Cái kia...” Tiểu Đệ lấy tay gãi chính mình cái ót, đột nhiên trở nên xấu hổ.

Tề Huy mặt trầm xuống, hừ lạnh nói: “Đồ ngu!”

Tiểu Đệ kinh hô: “Tề thiếu, anh đoán được nguyên nhân sao?!”

“Nhìn cái bộ dạng không tiền đồ kia của người kìa! Người có đúng hay không lại dùng nhiệt kiểm đến thiếp cái mông lạnh của hắn?” (nhiệt kiểm thiếp lãnh mông = dùng nhiệt tình đối lấy sự lạnh lùng, thờ ơ.)

“Em, em chỉ là muốn len lén liếc hắn một cái.”

“Người thế nào lại không dài trí nhớ a?! Hắn trước mặt mọi người hạ nhục người người toàn bộ đã quên sao?!”

Nghe vậy, Tiểu Đệ cả người khẽ run lên, sau đó gục đầu xuống, nửa câu không nói.

Tề Huy thấy bộ dáng xuẩn ngốc đó của cậu ta liền nổi giận.

Tiểu Đệ có một đối tượng thâm mến, là đồng học cao trung của cậu ta, cậu ta vì đối phương mà liều mạng đọc sách học tập để thi vào trường đại học này. Thâm mến ba năm, cậu ta rất cực đặt quyết tâm biểu lộ, nhưng kết quả lại rất bi kịch, người nọ không riêng cự tuyệt cậu ta còn ở trước mặt mọi người cười nhạo cậu. Người nọ mình xác (công khai trước mặt) nói cho cậu, đời này ghét nhất là hai loại người, một loại là người da mặt đặc biệt dày, một loại là ngu ngốc thành tích học tập rất kém cỏi. Vừa lúc hai loại đó cậu ta toàn bộ đều chiếm một chỗ, tại tràng thi đầu truy đuổi ái tình này, cậu ta còn không có chính thức xuất phát chạy, liền trực tiếp bị đầu loại knock out.

Những ủy khuất mà cậu ta chịu đựng, Tề Huy tất cả đều minh bạch, tại lúc cậu bị đả kích, một mực che chở cậu.

Sự cách ba tháng, Tề Huy cho rằng cậu ta đã sớm đã quên người kia, lại không nghĩ rằng cậu vẫn còn lén lút quan tâm đối phương.

Tề Huy rất muốn mắng cậu ta một trận, rồi lại không thể ngoan tâm, cuối cùng thở dài một hơi: “Ai, ta cũng không có tư cách nói người, ái tình thứ này thực con mẹ nó dần vật người!”

12. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 12: Chính Là Ngồi Nhâm Trạm Rồi

“Ai, đi dạo phố thực mệt người.” Tiểu Ngốc than nhẹ một tiếng.

Hướng Thành quay đầu lại hỏi: “Em nói gì?”

“Không có gì.” Tiểu Ngốc lấy điện thoại cầm tay ra nhìn một chút thời gian, đã sắp trưa rồi. Đi hết mấy giờ, cậu cảm thấy mệt mỏi rã rời. Thế nhưng cuối tuần trước cậu cùng Tề Huy tại trên đường đi dạo một ngày đêm, cậu nhưng một điểm uể oải cũng không có, tinh lực ngược lại thực sự dư thừa. Cậu nghĩ không có Tề Huy bên người, hình như làm chuyện gì đều đề không dậy nổi tinh thần.

“Tiểu Hạ, chúng ta buổi trưa ở bên ngoài tùy tiện ăn một chút gì. Ăn xong rồi đi chợ, sau nữa mới tới nhà anh, được không?” Hướng Thành vẻ mặt mỉm cười nhìn cậu, tiếng nói ôn hòa, mỗi chữ nói ra đều gọi người không đành lòng cự tuyệt.

Lúc về nhà họ Thành, Tiểu Ngốc riêng lưu ý một chút trạm xe bus, cậu sợ đợi lát nữa nhất thời tìm không được phương hướng, liền đem dọc theo đường mấy cái kiến trúc đặc biệt vững vàng ghi tạc trong lòng.

Thân là khách sẽ có tính tự giác của khách, từ lúc vào cửa, Tiểu Ngốc vẫn quy củ ngồi ở sô pha. Thắt lưng thẳng tắp, hai tay đặt ở đầu gối, con mắt nhìn chăm chăm bức tường trước mặt, dáng ngồi ngay ngắn đó của cậu giống như đang chụp ảnh chứng minh, trong thành thật lộ ra ngu dốt, đơn giản kháu mở Hướng Thành nội tâm.

Hướng Thành đem một chén nước trái cây đưa tới trên tay cậu, buồn cười nói: “Tiểu Hạ, em đừng câu nệ như thế, thả lỏng chút. Anh sống một mình, em có thể tùy tùy tiện tiện tham quan một chút.”

“Không cần, em ngồi ở chỗ này rất tốt.” Có lẽ là do lâu lắm không gặp mặt, Tiểu Ngốc tổng nghĩ muốn tại trước mặt Hướng Thành biểu hiện ra một bộ tự nhiên tựa hồ là chuyện rất khó khăn. Cậu miệng nhỏ uống nước trái cây, nỗ lực làm ra một bộ dáng khiến Hướng Thành nhìn sau nghĩ cậu đã đem toàn bộ lực chú ý đặt ở trên ly nước trái cây kia, do đó liền kết thúc cuộc nói chuyện này. Nhưng sự tình phát triển cùng cậu dự đoán một trời một vực, Hướng Thành từ phía dưới bàn trà lấy ra một quyển album, sau ngồi ở bên cậu, mở album, tư thế kia có một ý ta có tâm sự.

“Tiểu Hạ em xem, em hiện tại so với khi còn bé hoàn toàn là hai người khác nhau.” Hướng Thành lấy tay chỉ vào album, trên ảnh chụp, một bé trai mập mạp hoặc ngồi hoặc đứng tất cả đều là một bộ tràn ngập đồng thú.

Tiểu Ngốc ló đầu nhìn, bỗng nhiên nhớ tới rất nhiều thú sự thưở nhỏ, không khỏi cong miệng cười.

Hướng Thành thấy cậu nở nụ cười, cũng theo nở nụ cười: “Tiểu Hạ, em thay đổi. Trở nên đẹp hơn, nhưng cũng trở nên trầm mặc ít lời rất nhiều. Em lúc nhỏ rất hoạt bát, luôn thích đi theo sau anh liên mồm gọi ‘Hướng Thành ca ca Hướng Thành ca ca’, khi đó thực sự rất khoái nhạc. Nếu như anh không có lý khai, chúng ta trong lúc đó sẽ không có ngăn cách, hẳn là sẽ giống như trước kia vui sướng. Em nói đúng không?”

Người với người tựa là như thế này, thời gian dài không đến cảm tình liền phai nhạt, lần thứ hai gặp mặt tự nhiên sản sinh một loại xa cách cảm. Hay bởi vì loại xa cách cảm này, có thể lý giải tại sao Tiểu Ngốc vô pháp dùng thái độ thân nhiên đối mặt Hướng Thành, cho dù đối phương đã nói mở, cậu chính là không

biết trả lời thế nào. Nói không đâu, tựa hồ có điểm đả kích; nói là ba, kết quả giả thiết đi ra căn bản không bị bất luận cái gì thuyết phục.

Đáp không được, đơn giản không đáp, Tiểu Ngốc kể tục uống nước trái cây.

Thấy cậu không nói lời nào, ánh mắt Hướng Thành cấp tốc ảm đạm xuống, đem album đặt ở trên bàn trà, cười đến xấu hổ: “Chính em xem đi, anh vào bếp rửa đồ ăn trước.”

Tiểu Ngốc hỏi: “Muốn em hỗ trợ không?”

“Không cần, em nếu như buồn chán liền xem TV đi.” Hướng Thành sủng nịch nhu nhu đầu của cậu, xoa người đi vào bếp.

Thời gian chậm rãi trôi qua, khi Hướng Thành chuẩn bị cho tốt bữa cơm từ bếp đi ra phát hiện Tiểu Ngốc đã nằm ở sofa ngủ. Cũng không biết cậu mơ tới cái gì, trên mặt lộ vẻ tươi cười hạnh phúc, khóe miệng còn chảy nước miếng.

Hướng Thành nhẹ nhàng mà đi qua, thân thủ lau khô nước bọt bên miệng cậu, sau đó cúi người hôn lên môi cậu, mềm nhẹ trần trọc, rất sợ đưa cậu từ trong mơ giật mình tỉnh giấc, lưu luyến hồi lâu mới chậm rãi buông ra.

Nhìn dung nhan cậu ngủ say, Hướng Thành tư tự thoáng cái bay rất xa...

Nhiều năm như vậy, nam hài luôn gọi hần Hướng Thành ca ca thủy chung là người hần tối lo lắng, những kỷ niệm khi hai người ở chung vẫn dừng lại ở sâu trong ký ức hần, giống như một cây anh túc diêm lệ, tuy rằng mỹ lệ không gì sánh được, thế nhưng độc tính rất mạnh, khiến cho hần trầm luân ở trong đó, không thể tự kiềm chế.

Ba tháng trước khi hần tại trạm xe lửa thấy Tiểu Ngốc, liền rõ ràng biết cảm tình ẩn dấu nhiều năm qua tại một khắc đó dâng trào.

Lúc đó ngực hần chỉ có một ý nghĩ, đoạt lấy đối phương!

Tiểu Ngốc làm một cái mộng đẹp dễ mà dài dòng, tỉnh mộng, lại nhớ không rõ nội dung trong mộng. Tâm thần thoáng có chút hoảng hốt, cậu tổng cảm thấy có chuyện rất trọng yếu không có làm, nhưng thế nào cũng nghĩ không ra. Thẳng đến lúc ăn tối cậu mới nhớ ra lát nữa phải chạy trở về ăn lẩu cùng Tề Huy.

Cơm tối cậu ăn rất ít, mặc kệ Hướng Thành khuyên như thế nào, cậu chỉ ăn một chén cơm liền buông đũa.

Sau khi ăn xong, Hướng Thành muốn mang cậu ra ngoài tản bộ, cậu uyển chuyển cự tuyệt. Hướng Thành kêu cậu xem TV hay lên mạng, cậu cũng cự tuyệt. Cậu nói rõ cho đối phương, cậu phải đi về, trong giọng nói nhàn nhạt lộ ra ý không cho cự tuyệt.

Hướng Thành thấy không có cách nào giữ cậu lại, xoa người đến phòng ngủ thay quần áo, chuẩn bị đưa cậu trở về. Cậu lại nói tiếng tạm biệt liền tựa như một trận gió chạy ra cửa.

Từ nhà Hướng Thành đi ra, Tiểu Ngốc cảm thấy dễ chịu hơn. Cậu dựa vào ký ức mơ hồ tìm được trạm xe bus, lại từ biển trạm tìm tuyến xe bus trở về, cậu triệt để quyết tâm rồi.

Khi xe bus chậm rãi tới, cậu vô pháp khống chế tâm tình nhảy nhót trong lòng.

Lên xe sau cậu hướng về phía chú tài xế lễ phép cười: “Chú ơi, xe này có tới Kinh Mậu đại học không ạ?”

“Đến! Ngồi mười sáu trạm, chính cậu đếm rõ ràng, đừng ngồi lỡ trạm.”

Người tốt nột người tốt! Tiểu Ngốc ở trong lòng cảm khái nói. Nói tiếng cảm tạ sau, liền tìm vị trí ngồi xuống.

Tài xế đạp chân ga, phát động ô tô, ngoài miệng cười nói: “Hài tử này thật tốt ngoan.”

Dọc theo đường đi Tiểu Ngốc đếm biển trạm, khi cậu cảm giác chỉ còn lại có mười trạm cậu liền đổi cách đếm. Móc ra kẹo tùy thân mang theo, mỗi khi qua một trạm, liền ăn một viên, như vậy sẽ không ngồi lỡ trạm.

Mười chín tám bảy sáu năm bốn ba hai một ... Rốt cục đến nơi, cậu như nở hoa trong lòng nhảy xuống xe, chú tài xế ở sau cậu kêu lên: “Hài tử này có đếm hay không a? Còn chưa tới trạm a!!”

Đáng tiếc cậu đã chạy xa, căn bản không có nghe thấy tiếng gào của tài xế.

Tài xế bất đắc dĩ thở dài, sau đó mang theo một bộ tiếc sắt không rèn thành thép lái xe đi.

Tiểu Ngốc ở trên đường vòng vo vài vòng bỗng nhiên phát hiện chính mình hình như xuống nhầm trạm rồi, cậu liền dựa theo đường cũ trở về trạm xe bus, nhưng trên biển trạm thấy xe bus quay về trường học đã hết giờ chạy, chiếc vừa rồi là chuyến cuối cùng. Cậu sờ sờ túi tiền, trên người còn có 10 đồng tiền, nếu như ngồi xe taxi, cũng không biết có đủ tiền xe hay không. Cậu lại muốn trở về, thế nhưng cái địa phương này với cậu mà nói thực sự quá xa lạ, rốt cuộc nên đi hướng nào cậu đều không rõ ràng lắm.

Giữa lúc cậu hết đường xoay sở, di động đột nhiên vang lên, cậu lấy điện thoại ra, nhìn một chút điện báo hiển thị, cả người liền kích động đứng lên, kích động giống như là một người chết đuối bỗng nhiên vớ được một cọc gỗ cứu mạng, luống cuống tay chân ấn hạ nút nghe.

“Tề Huy ——” cậu hướng về phía microphone quát to một tiếng, trong giọng nói tất cả đều là kinh hỉ cùng hưng phấn không thể che giấu.

Tề Huy bị cậu khiến cho mặt đỏ kìa: “Người rống cái gì rống? Ta cái lỗ tai sắp bị người chấn điếc!”

“Tề Huy, tôi lạc đường...” Hưng phấn qua đi, là một bộ ngữ khí thương cảm hề hề.

“Cái gì?! Người lạc đường?!” Cái này đến phiên Tề Huy kích động, “Lớn như vậy cư nhiên còn có thể lạc đường?! Người ngốc không ngốc a! Người hiện tại ở đâu? Ta lập tức tới tìm người.”

“Không biết, nơi này tôi không có đi quá.”

“Ngu ngốc! Người xem chu vi có cái gì vật kiến trúc.”

“Ta tại trạm xe bus, trạm xe bus này rất lớn, trên biển tất cả đều là quảng cáo nhỏ.”

“Người là thực ngu hay giả ngu a?! Nhìn tên trạm a, mặt trên có địa chỉ a!”

“Nga nga... Tôi tại Tân Uyển tiểu khu.”

“Ta đã biết, người ở chỗ này đứng bất động, ta lập tức đến.”

“Nga, nhanh lên một chút, tôi chờ anh.”

“Thối mao, không được cắt điện thoại, cũng đừng động!”

“Đã biết đã biết, anh nhanh lên một chút ma.”

Kế tiếp, Tiểu Ngốc giống tòa điêu khắc sừng sững trước trạm xe, quả nhiên không nhúc nhích một chút. Cậu nghe thấy thanh âm Tề Huy xuất môn, đi trên đường cái, đổi tài xế báo địa chỉ. Sau đó hai người hàn huyên một hồi, một chiếc taxi dừng ở trước mặt cậu, một thân ảnh cao lớn lập tức từ bên trong xe đi ra.

Tia sáng từ biển quảng cáo bắn ra chiếu vào cạnh gương mặt đối phương, lưu lại một bóng ma dày đặc khiếm gương mặt tuần lãng càng thêm lập thể ưa nhìn. Phía sau hắn là đêm tối vô tận, gió nhẹ nhàng mà thổi, mái tóc dài theo gió vũ động, trong con ngươi lam sắc lóe ra quang mang ôn nhu.

Nhìn người trước mắt, Tiểu Ngốc có loại cảm giác mê muội như mộng như ảo, cậu gọi to một tiếng “Tề Huy” liền nhào vào người đối phương.

Tề Huy cười ôm cậu, nhin không được trêu cậu: “Người đừng nhiệt tình như thế a, khiến cho ta có điểm không chịu nổi mắt.”

Tiểu Ngốc cúi đầu chôn ở trước ngực Tề Huy, muện thanh hờn dỗi hỏi: “Sáng nay anh sinh khí có đúng hay không?”

“Ta nào có nhỏ mọn như vậy, nếu như thực sinh khí cũng sẽ không tới đón người.”

Tiểu Ngốc nở nụ cười, bất an và nôn nóng nằm yên lặng dưới đáy lòng nhất thời tán đi, tâm tình hậm hực cũng trở nên sáng sủa.

Ở đây cách trường học không xa, hai người quyết định đi bộ về.

Bọn họ vai sóng cạnh vai, dọc theo đường cái chậm rì rì đi về phía trước.

Dưới ánh đèn đường, bóng hai người chậm rãi kéo dài trọng điệp cùng một chỗ.

“Tề Huy, anh ăn cơm tối chưa?”

“Hiện tại mau 10h, đã ăn rồi.”

“Nga...”

“Lẽ nào người không ăn?”

“Ăn.”

“Ăn còn hỏi cái gì? Ta còn tưởng rằng thân thích của người chưa cho người cơm ăn.”

“Ta chỉ ăn một chút, hiện tại hảo đói a.”

“Vì sao không ăn nhiều một chút?”

“Tôi muốn giữ bụng cùng anh ăn lẩu.”

“(o)... Chúng ta đây đi trước ăn lẩu?”

“o(v)o~~ Hảo!”

Hai người thay đổi phương hướng, hướng phía hàng lẩu xuất phát.

Tề Huy sờ sờ cái bụng trống trơn, cúi đầu cười: con tôm ngốc, coi như người có lương tâm! Để chờ bữa lẩu này, ta cả ngày nay chưa dám ăn cái gì!

13. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 13: Một Chút Đau Lòng

Lúc gọi xong món ăn, hai người họ phát hiện khẩu vị của mình lại hoàn toàn giống như đối phương, điều này khiến cả hai hài lòng muốn chết.

Tề Huy xuyên hai phiến thịt dê, một mảnh gấp vào trong bát Tiểu Ngốc, một mảnh cấp chính mình: “Xuyên thịt dê thể nhưng nhân gian mỹ vị, ăn đến năm đĩa ta đều nuốt trôi.”

Tiểu Ngốc gật đầu tán thành: “Ân, nhân gian mỹ vị!”

Tề Huy lại gấp một đĩa áp tròng cho Tiểu Ngốc: “Áp tròng cũng là nhân gian mỹ vị, ăn xong đĩa này, chúng ta lại gọi.”

Tiểu Ngốc từng ngụm từng ngụm ăn áp tròng, ăn xong ngẩng đầu cười: “Hảo, lại gọi tiếp!”

Tề Huy cầm muôi vớt ra một muôi cá viên: “Cá viên cũng là nhân gian mỹ vị, đến đến, ăn nhiều một chút.”

Tiểu Ngốc cầm bát tiếp nhận: “Ừ, anh cũng ăn nhiều một chút.”

Hai người một bên ăn một bên giống như mỹ thực gia đánh giá thực vật, nhưng tới tới lui lui vẫn chỉ có bốn chữ —— nhân gian mỹ vị.

Tề Huy gấp một viên cá viên nói nhân gian mỹ vị, lại gấp một miếng dưa leo cũng nói nhân gian mỹ vị.

Tiểu Ngốc bận rộn phụ họa không ngừng: “Ăn ngon ăn ngon, tất cả đều là nhân gian mỹ vị!”

Phục vụ sinh đứng ở một bên bưng trà rót nước nhìn không được mắt trợn trắng: thật nhiều nhân gian mỹ vị... Phòng chừng tại các người trong mắt một nhánh tỏi một cọng hành cũng là nhân gian mỹ vị ba! ()

Bữa cơm này ăn hơn hai giờ mới kết thúc, hai người mang theo cái bụng tròn vo từ trong quán lẩu đi ra.

Tiểu Ngốc đánh một cái ợ nói: “Ai ô, ăn nhiều, bụng hảo tướng, mau nghĩ biện pháp tiêu hóa a.”

“Có gì khó, chúng ta bỏ về a.” Tề Huy một bộ đương nhiên, “Từ chỗ này đi về trường học phỏng chừng hết nửa giờ, đi tới, cũng tiêu hóa không sai biệt lắm.”

“Không phải chúng ta không vào được phòng ngủ sao?..”

“Đã sớm vào không được. Đợi lát nữa đi tới cửa trường học, ta mang người lên mạng ngoạn trò chơi.”

“Suốt đêm ngoạn trò chơi sao?”

“Đúng vậy.”

“Hảo!”

Nhìn Tiểu Ngốc vẻ mặt hưng phấn, Tề Huy nghĩ làm ra quyết định này là đúng đắn. Kỳ thực hắn rất muốn tìm gian khách sạn ở một đêm, thế nhưng kinh qua sự kiện lần trước, hắn đối với lực kiểm chế của mình sinh ra hoài nghi. Gần nhất mấy ngày nay buổi tối khi ngủ, trong đầu hắn luôn luôn hiện ra thân thể trắng trắng nộn nộn của Tiểu Ngốc, thế nào cũng lái đi không được. Vài lần nghĩ đến phát cuồng không thể tự kiểm chế, hắn lập tức từ trên giường đứng lên trực tiếp chạy ào phòng tắm khóa cửa nhốt mình ở bên trong DIY. Chỉ là ngẫm lại liền có phản ứng lớn như vậy, nếu như thực cùng Tiểu Ngốc ngủ cùng một chỗ, hắn sợ chính mình lần thứ hai hóa thân cảm thú đem Tiểu Ngốc nuốt sống vào bụng, ăn tới liền cắn cũng không còn.

Chính lão lão thật thật ngoạn trò chơi ba, Tề Huy ở trong lòng khuyên bảo chính mình, vừa lúc có thể làm phó bản cả đêm.

Tề Huy là một người cuồng nhiệt với game, nhất là mấy loại game hành động, nhất ngoạn khởi trò chơi liền mang theo một cỗ tư thế liều mạng. Hắn ỷ vào chính mình tuổi còn trẻ thân thể cường tráng, luôn luôn tùy ý tiêu xài khỏe mạnh chính mình, tiêu hao thể lực chính mình, có thể liền mấy ngày mấy đêm không ngủ ngâm mình ở trong game. Hơn nữa lúc tận hứng, hắn tựa như thay đổi thành một người khác, trở nên thô tục bất kham, hành vi cử chỉ vô cùng điên loạn, các loại bản tính hư hỏng liền lộ rõ.

Vào quán net mở máy tính, hắn quăng giày, ngồi xổm trên ghế, sau đó từ bao thuốc lấy ra một điếu ngậm tại khóe miệng, liền cấp tốc đầu nhập trong game. Hoàn toàn không có dáng dấp anh tuấn tiêu sái ngày xưa, sống thoát thoát một tiểu lưu manh đầu phố.

Tiểu Ngốc thẩu ở bên cạnh hỏi: “Anh đang chơi cái gì a?”

Hắn một bên gõ bàn phím một bên đáp: “Ma thú a.”

“Nga, tôi cũng muốn chơi.”

“Muốn chơi liền chơi, người đều không phải cũng thích chơi ma thú sao?”

“Tôi thích chơi ma thú?!”

“Đúng vậy, trên bản điều tra đều không phải điền như thế sao.”

“Bản điều tra?!”

Tiểu Ngốc hồ đồ liêu, cậu liền ngay cả game online đơn giản nhất cũng chưa từng chơi, càng đừng nói tới loại game có thao tác tương đối cao giống ma thú này. Hơn nữa theo như lời Tề Huy thì bản điều tra kia càng làm cậu cảm thấy nghi hoặc không ngớt, cậu thực sự nghĩ không ra chính mình lúc nào điền qua bản điều tra đó.

Tề Huy hiển nhiên là đã đem toàn bộ tinh lực đặt trong game, vẫn chưa phát giác bất luận cái gì mảnh khoe, tự cổ tự địa nói: “Tài khoản cũ của người đừng chơi nữa, tới bên máy chủ bên ta này. Vừa lúc ta có một tài khoản phụ có thể tặng cho người, chúng ta kẻ vai chiến đấu, quét ngang toàn bộ máy chủ!”

Tiểu Ngốc có một mao bệnh, nghe lời luôn luôn chỉ nghe nửa đoạn. Tề Huy nói câu đầu tiên bị cậu tự động quên, câu nói sau nhưng khơi dậy lòng hiếu kỳ cùng thăm dò dục cường liệt của cậu. Quét ngang toàn bộ máy chủ, nhiều uy phong nhiều người bức a! Cậu kiểm chế không được được tâm tình muốn thử, cầm tới tài khoản mật mã liền bật người đăng nhập game.

Nửa giờ sau, Tề Huy đối bản điều tra kia nảy sinh hoài nghi. Tiểu Ngốc tựa như một thái độ mới bước vào thế giới trò chơi, cái gì cũng không hiểu cái gì cũng không biết, tựa liên đơn giản nhất thao tác cũng biết không rõ. Ban đầu Tề Huy còn nhẫn nại dạy cậu đánh quái làm nhiệm vụ, còn đem một ít hình thức tối thông thường tinh tế giảng giải cho cậu nghe, nhưng cậu học thế nào cũng không được. Thấy cậu luôn luôn ngốc tìm vị trí không chính xác, Tề Huy liền phiền muộn.

Tề Huy biết chính mình cũng không phải một người có tính kiên trì, nhưng hắn lại không đành lòng ném Tiểu Ngốc ở một bên không quan tâm, hắn mở danh sách bạn tốt, phát hiện Tiểu Đệ giờ khắc này đang ngoạn trò chơi, đột nhiên linh cơ khẽ động, cấp đối phương phát một cái tin tức: mau tới tân thủ thôn mang Tiểu Hạ làm nhiệm vụ.

Tiểu Đệ cũng là một cuồng game, khi xưa khi biểu lộ bị cự tuyệt, Tề Huy vì muốn cậu ta mau chóng từ trong dả kích thất tình đi ra liền dạy cậu ta ngoạn trò chơi, đỡ cho cậu ta luôn thất tưởng bất tưởng, luôn luôn một bộ u ám không vui. Trò chơi đích xác có thể khiến cậu ta tạm thời quên hết phiền não, cậu rất nhanh liền trầm mê, mỗi ngày theo Tề Huy làm nhiệm vụ hạ phó bản, ngoạn bắt diệp nhạc hồ. Sự phụ ra sao đồ đệ thế đó, cậu ta cùng Tề Huy như nhau, một khi đã chơi liền không biết mình tên họ là gì, phẳng phát như trên thế gian này bất luận cái gì đều có thể quẳng hết sau đầu, không đối với cậu sản sinh chút ảnh hưởng nào.

Khi thu được tin tức cậu ta đang ở hạ phó bản, hơn nữa đã tới thời khắc tối then chốt. Ngoài miệng cậu đáp ứng rồi nhưng lại chậm chạp không chịu hành động, Tiểu Ngốc đứng ở tân thủ thôn đợi hơn mười phút liền nhân ảnh đều không phát hiện.

Tề Huy lại nhắc cho cậu ta một tin mới, kêu cậu ta mau một chút qua. Cậu lần thứ hai đáp ứng, thuận tiện đem Tiểu Ngốc thêm vào danh sách bạn tốt, sau đó gửi qua một trang web của nhà nước. Tiểu Ngốc hỏi cậu vì sao gửi cho trang web này. Cậu nói chơi trò chơi toàn bộ dựa vào chính mình chậm rãi lục lọi mới có ý tứ, không hiểu liền xem hướng dẫn, trong bản giới thiệu trò chơi nói được thanh thanh sở sở mặc ai vừa nhìn là có thể minh bạch. Tiểu Ngốc nghĩ lời cậu ta nói rất có đạo lý, lập tức khổ tâm chuyên nghiên cứu hướng dẫn trò chơi.

Tề Huy làm xong một tiểu nhiệm vụ sau, quay đầu hướng màn hình máy tính Tiểu Ngốc nhìn thoáng qua, này vừa nhìn liền đem miệng của hắn khí đến méo mó.

Hắn cách cách gõ bàn phím, hai mắt nhìn chăm chăm màn hình đầy sát khí.

[Tương Nguyên Uyên, người đang làm gì?]

[Mang Tiểu Hạ làm nhiệm vụ a.]

[Nga, các người ở địa phương nào? Ta cũng tới hỗ trợ.]

[Tề thiếu, một điểm việc nhỏ sẽ không nhọc ngài phiền phức liệu!]

[Ít nói nhảm, vị trí.]

[Ai yêu Tề thiếu! Có câu nói thật không biết có nên nói hay không...]

[Người có đúng hay không muốn nói, người căn bản không có mang Tiểu Hạ làm nhiệm vụ đúng không?]

[Ách!! Tiểu tử đó cư nhiên đâm thọc!]

[Đừng đem tâm tư của hắn nghĩ đến phức tạp như thế, hắn căn bản là không phải là người như thế! Ta cùng hắn đang ngồi ở cùng mạng!]

[Ngao ô —— Tề thiếu, em sai rồi!!]

Tiểu Đệ rơi lệ đầy mặt: khó có được một lần đối lập tức đã lời rồi! Chuyện không may như thế thế nào để ta gặp gỡ a?!

Để bù đắp sai lầm, Tiểu Đệ nhiệt tình tích cực mà dẫn dắt Tiểu Ngốc làm nhiệm vụ cả đêm, cậu ta còn lập chí muốn đem Tiểu Ngốc bồi dưỡng thành một cao thủ trò chơi. Vì vậy chỉ cần có thời gian nhàn hạ cậu ta liền bắt tay dạy Tiểu Ngốc ngoạn trò chơi.

Hôm nay khi hai người chuẩn bị lên mạng ngoạn trò chơi, Tiểu Đệ đột nhiên đối Tiểu Ngốc đưa ra một yêu cầu.

Tiểu Đệ nói: “Tiểu Hạ, tôi dạy cậu ngoạn trò chơi, cậu giúp tôi một việc được chứ?”

Tiểu Ngốc sáng khoái đáp ứng: “Đi a, cần tôi hỗ trợ cái gì?”

“Cậu theo tôi thì biết.” Tiểu Đệ vui tươi hơn hớn kéo Tiểu Ngốc đi phía trước, ngoài miệng còn căn dặn, “Đây là bí mật của chúng ta, cậu đừng nói cho Tề thiếu.”

“Àn, hảo.”

Hai người đi hơn mười phút, cuối cùng cũng đến mục đích.

Tiểu Ngốc giương mắt nhìn một chút phía trước, nguyên lai bọn họ đi tới thư viện trường.

“Viên Viên, chúng ta đến thư viện làm cái gì? Người muốn ta giúp người tá thư mạ? Thế nhưng ta một đái thẻ mượn sách a.”

“Tôi là Nguyên Uyên! Đừng gọi Viên Viên!” Tiểu Đệ đẩy mạnh Tiểu Ngốc vào thư viện, “Chúng ta đi vào trước, đợi lát nữa tôi nói cái gì cậu liền làm cái đó ba.”

Từ vào đồ thư quán sau, Tiểu Đệ liền biến thành cẩn cẩn dực dực, cậu ta rón rén đi tới trước một loạt giá sách, tìm kiếm thật lâu, từ trong góc lấy ra một quyển sách, sau đó thật to thở ra một hơi.

“Hoàn hảo tôi giấu rất bí mật, không bị người phát hiện.”

Hành vi của cậu ta làm Tiểu Ngốc vô pháp lý giải: “Cậu giấu sách để làm chi?”

“Rất nhiều người đều muốn mượn quyển sách này, không giấu sẽ bị người ta mượn đi mất.”

“Cậu muốn xem có thể mượn về coi a, vì sao muốn đem nó giấu đi?”

“Tôi không muốn mượn nó, tôi là giúp người khác giấu a.”

“Vì sao phải giấu? Cậu có thể giúp hẩn mượn a.”

Nói nửa ngày, không biết là năng lực biểu đạt của chính mình quá kém, hay là năng lực lý giải của Tiểu Ngốc không mạnh, Tiểu Đệ phát giác cậu một mực quán quýt vấn đề giấu sách này. Tiểu Đệ hít sâu một hơi, đem chân tướng sự tình kể lại một lần, Tiểu Ngốc lúc này mới hiểu được ý đồ của cậu ta.

Nguyên lai Tiểu Đệ làm tất cả đều là vì đồng học thời cao trung của cậu, khi cậu đi ‘cửa sau’ biết được người nọ sắp tới sẽ đến thư viện mượn quyển sách này liền len lén mà đem nó giấu đi, cậu ta sợ dĩ không dám trực tiếp đem sách giao cho người kia là do sợ đối phương khả năng cự tuyệt ý tốt của cậu. Cậu cùng bạn cùng phòng mỗi ngày trốn ở thư viện chờ người nọ đến mượn sách, nếu như người kia tới, bạn cùng phòng của cậu sẽ giúp cậu đem sách giao cho đối phương, thế nhưng đợi năm sáu ngày cũng chưa từng thấy bóng người, ngày hôm nay bạn cùng phòng của cậu có việc ra ngoài, cho nên cậu mới đem Tiểu Ngốc gọi tới góp đủ số.

Nghe xong lời giải thích của cậu ta, Tiểu Ngốc thực sự không nghĩ ra cậu ta vì sao muốn đem một chuyện đơn giản như thế làm phức tạp hóa, rõ ràng là một mảnh hảo tâm, nhưng làm cho người ta nghĩ cậu có loại cảm giác có tật giật mình.

Hơn 1h đồng hồ sau, khi Tiểu Ngốc nhìn thấy ‘đồng học cao trung trong truyền thuyết’ kia, tựa hồ mình bạch nguyên nhân mà cậu ta sợ hãi.

Lần đầu tiên nhìn thấy Cao Chấn, Tiểu Ngốc liền nghĩ người này toàn thân đều lộ ra một cỗ khí tức ‘vật sống chớ gần’, tuy rằng thấy không rõ lắm dáng vẻ của y, thế nhưng từ cách ăn mặc là có thể nhìn ra y khẳng định là một người cổ lỗ lại không thú vị. Tóc chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, một bộ kính đen đọng ở trên mũi, phía dưới là đôi môi mỏng mím chặt, sinh ra một loại cảm giác khó có thể thân cận. Càng làm cho người ta cảm thấy không nói gì chính là, đồng dạng là sinh viên, Tiểu Ngốc ở trên người y nhìn không thấy cái loại tinh thần phấn chấn nhiệt huyết thanh niên, trái lại giống như một trưởng giả cơ trí nhìn thấu lòng người dễ thay đổi, nút áo cổ tay cùng trên cổ đều cài kín mít, con mắt sau tròng kính tản ra quang mang

lợi hại. (chắc, tiểu công nhà Tiểu Đệ đã xuất hiện rồi ó _____ ồ ko biết tg có viết chuyện cho đôi này ko nữa, mong lắm nha!)

Khoảnh khắc Tiểu Ngốc ôm sách bị Tiểu Đệ đẩy ra từ giá sách liền đối diện với cặp con người lợi hại kia.

Bị một đôi mắt không mang theo một tia ôn độ như vậy nhìn chăm chú vào, Tiểu Ngốc cảm thấy hô hấp có điểm tắc trở, hàm răng cũng mơ hồ đánh càm cập. Cậu duỗi thẳng cánh tay, đem sách giơ ra, một chữ ‘cho’ lấp bắp nói bảy lần mới hoàn chỉnh phun ra.

“Cho người... Quyển sách này cho người...”

Cao Chấn nhìn một chút quyển sách trên tay cậu, sau đó càng làm đường nhìn chuyển qua trên mặt cậu, bình tĩnh hỏi: “Người thế nào biết ta cần quyển sách này?”

“Cái kia... Người đừng hỏi nhiều như vậy, cầm là được.” Tiểu Ngốc ở trong lòng kêu khổ không ngớt, người này không riêng thoát nhìn là một bộ lạnh như băng, liền giọng nói cũng không hề có độ ấm, quả thực lạnh đến có thể đem nhân đông chết, thực sự là thật đáng sợ! T_T

Tiểu Ngốc không muốn nói ra nguyên nhân, Cao Chấn cũng không miễn cưỡng cậu. Xoay người đi tới bên cạnh giá sách, coi bộ không dự định cầm quyển sách đó.

Tiểu Ngốc nóng nảy, cầm sách đuổi theo: “Uy, người đừng đi a, sách này người từ bỏ sao?”

Cao Chấn không tiếp lời, từ trên giá sách lấy ra một quyển sách yên lặng lật xem.

Tiểu Ngốc mang quyết tâm không sợ chết mà đem sách đưa tới dưới mí mắt y: “Coi như cầu người, mau cầm quyển sách này đi!”

“Ta không thích vô duyên vô cớ nhận người ân huệ.”

Lạnh lùng một câu nói đem Tiểu Ngốc đầy ngập nhiệt tình dội cho hầu như không còn, khiến cho cậu trở nên cực kỳ uể oải, quay đầu lại nhìn hướng Tiểu Đệ trốn, vừa vặn thấy đối phương từ phía sau giá sách lộ ra nửa đầu len lén nhìn bên này, cậu thoáng cái lại kích động, một bên tê mi lộng nhãn, một bên dùng hình dáng của miệng khi phát âm nói rằng: Viên Viên, tôi thật sự là ứng phó không được hần, cậu mau tới cứu cứu tôi!!

Tiểu Đệ rất sợ bị Cao Chấn phát hiện chính mình trốn ở chỗ này, liền mạng hướng Tiểu Ngốc xua tay, ý tứ là nói, không nên để cậu ta lộ ra, không nên nhìn bên này, miễn cho dẫn người hoài nghi. Thế nhưng ngay trong nháy mắt Tiểu Ngốc quay đầu lại, Cao Chấn đã theo ánh mắt cậu nhìn qua, dáng Tiểu Đệ hoa chân múa tay tự nhiên toàn bộ rơi vào trong mắt y, mà y cũng minh bạch nguyên nhân Tiểu Ngốc đưa sách.

Y giơ lên ngón tay hướng Tiểu Đệ, con mắt nhưng thẳng tắp nhìn Tiểu Ngốc, trầm mặc vài giây, chậm rãi nói ra một câu: “Nếu như là nói hần muốn người đem sách giao cho ta, như vậy mời chuyển cáo hần, chuyện của ta không cần hần đến quan tâm.”

Thanh âm nhàn nhạt không mang theo bất luận cái gì cảm tình, một chữ một chữ rõ ràng chui vào tai Tiểu Đệ. Tâm hung hăng nhói lên một chút, cậu mũi đau xót, xoay người đi đến cửa the viện, từng giọt từng giọt nước mắt cứ thế tuôn rơi.

14. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 14: An Ủi Người Là Kỹ Năng Sống

“Người nói chuyện hơi quá đáng!” Dù là Tiểu Ngốc tính cách ôn hòa nghe xong câu nói đó cũng nhin không được bao nổi. Cự tuyệt phương thức có rất nhiều loại, trực tiếp cự tuyệt sẽ cho lòng người tạo thành đả kích mang tính hủy diệt. Cậu nghĩ cho dù Cao Chấn không muốn quyển sách kia, cũng không đáng dùng phương thức tối tàn nhẫn cự tuyệt ý tốt một người. Đổi lại một câu, nếu có người đối y như thế, na y không cảm thấy khổ sở sao?

Nhìn y một bộ thờ ơ, tâm Tiểu Ngốc thật lạnh thật lạnh, lập tức bỏ lại sách nhấc chân đuổi theo Tiểu Đệ, đi vài bước lại nghĩ không cam lòng, quay đầu lại rống to hơn: “Viên Viên để giúp người mượn sách ở chỗ này canh giữ hết năm sáu ngày, nhưng người cư nhiên như thế đối hửn?! Lương tâm của người thực sự là bị cầu ăn!!”

Vừa dứt lời, trong thư viện nhất thời một mảnh lặng im. Dưới ánh nhìn soi mói của vô số ánh mắt, Cao Chấn vẫn là duy trì thái độ bình tĩnh thông dong, y cầm lấy quyển sách kia đi thủ thư, đi ngang qua bên người Tiểu Ngốc thì nhẹ giọng phun ra một câu, thanh âm nhỏ đến hầu như kẻ khác khó có thể nghe: “Thay ta cảm tạ hửn, thuận tiện gọi hửn đừng làm nhiều chuyện cho ta như vậy nữa.”

Tiểu Ngốc từ thư viện chạy ra, dọc theo đường về KTX tìm thật lâu mới thấy Tiểu Đệ ở sau một gốc cây.

Từng chiếc lá rụng bay lả tả lặng yên đáp xuống đất mẹ hiền hòa, cậu ta ngồi dựa vào gốc cây, lẳng lặng nhìn ánh mặt trời đang ngả dần về Tây, ánh chiều ta chiếu lên gương mặt cậu hiện ra vài phần thê lương.

Tiểu Ngốc chậm rãi đi qua, ngồi bên cạnh cậu. Nửa ngày, Tiểu Ngốc mới nhếch miệng cười: “Viên Viên, chúng ta ra ngoài ăn thịt nướng, tôi mời.”

“Cảm ơn.” Tiểu Đệ quay đầu nở nụ cười một chút, cười đến cực kỳ miễn cưỡng: “Tôi không đói bụng.”

“Vậy mình đi chơi trò chơi?”

“Xin lỗi Tiểu Hạ, tôi không muốn chơi.”

“Vậy chúng ta quay về phòng ngủ ha?”

“Không, tôi muốn ở chỗ này ngồi một lát.”

...

Tiểu Ngốc trong chốc lát liền hết từ, an ủi người khác thật đúng là chuyện cậu không am hiểu, thế nhưng không an ủi Tiểu Đệ cậu lại thấy băn khoăn. Cậu có điểm nhớ Tề Huy, đối phương chỉ cần há miệng là có thể dễ người chết sống lại! Nếu có hửn ở đây, tùy tiện chém gió vài câu, Viên Viên khẳng định sẽ tốt lên.

Tiểu Ngốc lấy di động chuẩn bị gọi Tề Huy tới, nhưng điện thoại còn chưa thông thì di động đã bị Tiểu Đệ giật lấy.

“Không nên gọi Tề thiếu, không nên đem chuyện vừa rồi nói cho anh ấy.”

Tiểu Ngốc nghi hoặc hỏi: “Cậu sao biết tôi sẽ gọi Tề Huy?”

“Ngu ngốc!” Tiểu Đệ -_-|||, không thể nhịn được trợn mắt: “Mặt cậu viết rõ ràng kia kìa!”

Tiểu Ngốc sờ sờ đầu, cười đến có chút xấu hổ.

Tiểu Đệ đột nhiên kêu cậu một tiếng: “Tiểu Hạ, cậu muốn nghe chuyện của tôi và y không?”

“Àn.”

“Y gọi Cao Chấn, là đồng học cao trung của tôi. Y là học sinh mũi nhọn, mà tôi trong mắt giáo viên lại chính là cái loại học sinh ngu ngốc không tiến chỉ lùi. Lúc đầu tôi rất ghét đám học sinh ngoan tự cho mình là đúng trong ngoài khác biệt kia, bọn họ luôn trưng ra một bộ ung dung tự tại trong thế giới của chính mình, nhìn thấy họ là tôi đã thấy buồn nôn. Một lần thi nọ tôi lại làm chủ nhiệm thất vọng, chủ nhiệm sợ tôi kéo chân cả lớp, ảnh hưởng tới số điểm khảo hạch, đã kêu y bổ túc cho tôi.”

Nói đến đây, Tiểu Đệ nở nụ cười, có lẽ nhớ tới một ít chuyện vui, trong cười tràn ngập vui sướng cùng thỏa mãn, “Sau khi tiếp xúc tôi mới biết y cũng không phải là người lạnh lùng. Một số đề thi y có thể nhận nại ngồi giảng cho tới khi tôi hiểu mới thôi, y còn tìm trọng điểm ra đề cho tôi, so với thầy giáo còn cẩn thận. Lúc đó tôi tưởng, nếu như tương lai y trở thành thầy giáo, khẳng định sẽ là người rất có trách nhiệm, làm học trò của y quả thực là chuyện hạnh phúc nhất trên đời. Sau tới kỳ thi thì, y cư nhiên cho tôi chế độ dinh dưỡng, cũng từ đó mà tôi mới biết mình thích y. Lần thi đó tôi không khiến y thất vọng, thành tích thoáng cái tiến bộ hơn mấy trăm người. Y nói với tôi, Tương Nguyên Uyên kỳ thực không ngu, chỉ cần nỗ lực hơn thi đỗ đại học cũng không là gì. Tôi muốn vĩnh viễn cùng y một chỗ, nên ghi nhớ những lời này, tôi liều mạng học tập như một cái máy, kiểm tra, thi thử, rốt cuộc cùng y thi đỗ một trường. Trung

học, cao nhất, cao nhĩ, tôi thăm mền y ba năm, quan hệ giữa chúng tôi vẫn rất bình thản, thấy nhau không bắt chuyện, bình thường rất ít liên hệ. Tháng 9 năm nay khai giảng sau, tôi không biết phát điên cái gì, dĩ nhiên chạy đi tỏ tình với y, kết quả bị cự tuyệt nha, mà chúng tôi từ đó liền biến thành người xa lạ, cho dù gặp nhau trên đường y cũng sẽ không liếc nhìn tôi một cái. Nói thật đi, tôi rất hối hận, tôi không nên tỏ tình với y, nếu không xảy ra chuyện đó, có lẽ bây giờ chúng tôi... ít nhất ... vẫn có thể là một đôi bạn thấy nhau sẽ chào hỏi đôi câu, hiện tại, tôi ngay cả dũng khí nói chuyện với y cũng không có.”

Thăm mền vốn là chuyện rất khổ cực, Tiểu Ngốc nghĩ Tiểu Đệ yêu quá khổ, tình yêu như vậy làm cho người ta nhìn mà thấy thương cho cậu ấy. Tình yêu có đôi khi rất châm chọc, người khuynh tất mọi thứ vì yêu nhưng lại không thể đổi lấy một nụ cười của người yêu. Tối ti tiện chính là cảm tình, tối lạnh lẽo chính là tâm người, cùng với đem thanh xuân tiêu hao tại một người không bằng sớm buông tay tìm kiếm một đoạn tình mới.

Tiểu Ngốc tưởng khuyên bảo cậu ta buông tha nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào, không thể làm gì khác hơn là bồi cậu tĩnh tọa ngắm trời mây, cảm thụ bi thương của cậu. Thẳng đến sắc trời tối đen bọn họ mới đứng dậy trở về.

Tiểu Ngốc đưa Tiểu Đệ về phòng sau xoay người ra ngoài mua hai chiếc bánh rán. Cậu một bên gặm bánh một bên trở về, bỗng nhiên một chiếc Ferrari màu đen từ phía sau xẹt qua người cậu, thiếu chút đụng phải làm cậu sợ tới hất lạnh một hơi. Nhìn đuôi xe dần đi xa, cậu nhỏ giọng lầu bầu: “Ô tô có thể lái vào trường sao? Lại còn không giảm tốc độ, cũng không sợ đụng người!”

Tiểu Ngốc chậm rì rì về tới KTX, thấy đại môn vây quanh rất nhiều người, hình như tại nhìn cái gì nóng nực, một mảnh âm âm. Cậu bật người nổi lên lòng hiếu kỳ, chen lấn vào trong đám người, mất thật lớn sức lực cuối cùng cũng chui vào tận bên trong, nhìn trước mắt một màn sau, lại bị cả kinh ngây ra như phỗng.

Bị vây tại trong đám người chính là Tề Huy đã mất tích một ngày đêm. Tiểu Ngốc từ sớm đến muộn gọi điện cho hắn cũng không người tiếp, vốn định muộn một chút nữa tìm hắn, lại không nghĩ rằng hắn đang cùng một người nam nhân tại trước cổng chúng tôi kéo không nổi.

Namnhân kia thoát nhìn đại khái hơn 30, mặc một thân áo gió màu đen, vóc người khô ngô khuôn mặt cương nghị, trên người tản ra khí tức phần nộ. Hắn túm tay Tề Huy dùng sức kéo ra khỏi đoàn người, Tề Huy một bên giãy dụa một bên rít gào: “Mau buông tay, ta nói không đi là không đi!” Namnhân không lên tiếng, kể tục kéo. Tề Huy phiền, cố sức bỏ qua tay hắn, cảm tức nói: “Người được rồi a! Đừng bức bách ta! Chuyện của lão già kia ta không muốn quản!” Namnhân thấy hắn thật sự nổi giận, thái độ hơi chút nhuuyến xuống: “Theo anh trở về, không nên khiến mình tiếp tục mất mặt trước người ngoài nữa cho anh. Nơi này là trường học, em sau này còn muốn ở chỗ này tiếp tục đến trường.” Tề Huy cười lạnh một tiếng: “Ta người này từ trước đến nay vốn không mặt mũi, có nháo lợi hại hơn ta cũng không thành vấn đề. Nhưng thật ra người, ngày mai không muốn đăng báo liên sớm chút đi.”

Người vây xem càng ngày càng nhiều, nam nhân phồng chùng sợ phiền phức nháo lớn ảnh hưởng không tốt, hắn phủ bên tai Tề Huy nói một câu, mọi người chỉ nhìn thấy hắn giật giật môi, thế nhưng lại nghe không thấy thanh âm, kia càng thêm làm cho họ nghĩ quan hệ của hai người họ hình như không tầm thường.

Namnhân nói xong liền đẩy đoàn người ra đi hướng chiếc Ferrari màu đen đứng ở bên ngoài KTX. Tiểu Ngốc thấy sau bùng tĩnh đại ngộ, nguyên lai hắn là tới bắt Tề Huy, trách không được lái xe nhanh như vậy!

Diễn viên ‘nhóm lôi kéo’ thiếu một người, mọi người thấy không có kịch xem, đều tán đi.

Tiểu Ngốc cúi đầu, theo đoàn người làm dạng chim tan bầy né ra, phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi.

“Lương! Tiểu! Hạ! Xem hết kịch vui liền chuẩn bị chạy hử?”

Tiểu Ngốc quay đầu lại cười cười, nỗ lực giăng cười nhạt giảm bớt bầu không khí xấu hổ.

“Tôi chỉ đi ngang qua mua tương du.”

“Tương cái rắm! Du một mao!” Tề Huy bước tới, lôi kéo tay hắn thẳng đến thao trường, “Ta rất phiền, cầu thoải mái.”

Tiểu Ngốc rơi lệ đầy mặt: ta không biết thoải mái nhân a! T_T bất quá bồi cùng người chính là có thể.

Hai người tới khán đài ở thao trường ngồi xuống, lúc này đã là hơn 8h tối, đèn quanh thao trường đã tắt toàn bộ. Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trên cao chiếu xuống, phủ cho mặt đất một tầng mờ sương, Tiểu Ngốc ngẩng đầu nhìn trời, màn đêm đen thẳm dày đặc tinh quang lóng lánh, tựa như ảo mộng, đẹp như một khắc vĩnh hằng tiến vào trong tranh, làm cậu không khỏi phát sinh cảm khái: “Đây là nhân gian tiên cảnh ba? Phẳng phát linh khí trong thiên địa toàn bộ hội tụ ở chỗ này, chúng ta thân ở trong đó tựa hồ cũng dính vào một điểm linh khí.”

Tề Huy buồn cười địa nhìn hắn: “Dựa ngốc, người văn nghệ quá, khiến cho da gà ta đều đi ra hết cả rồi.”

Nói xong lại bổ sung một câu: “Sau đó ta mang người đến Trương gia ngoạn, cảnh sắc nơi đó mới thực được cho là nhân gian tiên cảnh.”

Tiểu Ngốc gật đầu cười a: “Hảo!”

“Không cho cười! Ta là gọi người đến thoải mái ta không phải gọi người đến cười khúc khích cho ta xem.” Tề Huy làm bộ mặt hồ giận dữ, “Người cười liền đem bầu không khí nghiêm túc toàn bộ cấp phả!”

Tiểu Ngốc lấy tay che miệng, phát sinh thanh âm mơ hồ không rõ: “Tôi không cười nữa!”

Nhìn cậu một bộ sỗ hăng, Tề Huy ngược lại nở nụ cười.

Hắn thích Tiểu Ngốc, nguyên nhân rất đơn giản, mỗi tiếng nói cử động của đối phương luôn luôn có thể đơn giản lay động lòng hắn. Cho dù gặp phải chuyện phiền lòng gì, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Tiểu Ngốc, hắn là có thể quên mất tất cả phiền não cùng không vui, trong nháy mắt trở nên hài lòng hơn.

Hơn nữa Tiểu Ngốc nhu thuận nghe lời, dịu ngoan như một chú cừu con, người kêu hắn đi hướng đông hắn tuyệt sẽ không đi hướng tây, ở cùng với cậu một chỗ, hoàn toàn có thể thỏa mãn tâm hư vinh làm đại nam nhân của người.

Tiểu Ngốc nghĩ đỉnh buồn bực, Tề Huy không cho cậu cười, nhưng chính mình lại cười đến ngã trước ngã sau giống như dương phong phong, kia không phải rõ ràng là khi dễ nhân sao? Châm chước nửa ngày, cậu quyết định đem trọng tâm câu chuyện dẫn tới chính đề, “Anh không phải yêu cầu thoải mái sao? Đến đây đi, thế nào thoải mái?”

Tề Huy bị dáng dấp nghiêm trang của cậu chọc cười, nhin không được tưởng trêu đùa một chút. Lập tức oai tựa ở trên người cậu, giống như một lưu manh giờ mặt ra, cố ý kéo dài giọng nói: “Hôn ta một ngụm ____ “

O___O... Tiểu Ngốc chấn động, mặt lén lút đỏ lên, sao có thể như thế thoải mái nhân a? Nhiều thẹn thùng a!

Tề Huy giương mắt nhìn gương mặt phỉm hồng của cậu, ngực một trận cười lớn, lại giả bộ không biết, càng làm thanh âm đề cao mấy quãng, rõ ràng mang theo ý uy hiếp: “Người dám ghét bỏ ta?! Có đúng hay không không muốn hôn, ần?”

“Không phải, tôi hôn còn không được sao...” Tiểu Ngốc một mình quẩn quýt một hồi, rốt cục quyết định, chu mỏ chậm rãi tới gần mặt hắn, khẽ chạm một chút liền cấp tốc ngẩng đầu. Hôn xong, liền một điểm cảm giác cậu cũng không có.

“Cái này không tính, hôn lại một cái.” Tề Huy giờ mặt càng gần hơn, hoàn toàn là một bộ khốc lóc om sòm ăn vạ.

Tiểu Ngốc cố sức ngửa đầu ra sau, ngoài miệng cầu xin nói: “Đổi một phương thức thoải mái được không? Cảm giác không được tự nhiên a!”

“Đi a.” Tề Huy đột nhiên thẳng đứng dậy kéo cậu vào trong lòng, rõ ràng cảm giác được cậu toàn thân cứng đờ, ngực nhất thời nhũn thành một mảnh. Ôm chặt cánh tay, chăm chú ôm lấy cậu, sau đó ghé miệng thổi nhiệt khí vào tai cậu: “Đừng nói gì, cũng đừng động, để ta ôm một cái là tốt rồi.”

15. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 15: Ủy Khuất Nho Nhỏ

“Ba ta bị bệnh, nghe nói rất nghiêm trọng.” Khi Tề Huy nói ra những lời này thoáng cái liền như bong bóng xẹp hơi, cả người tràn ngập cảm giác vô lực. Hắn đem toàn bộ trọng lượng đặt ở trên người Tiểu Ngốc, kinh ngạc nhìn chằm chằm phía trước, trải qua thời gian dài trầm mặc, mới đem chuyện ngày hôm nay phát sinh chậm rãi nói ra.

Sáng nay khi hắn biết tin lão ba hắn trọng bệnh nhập viện sau, tâm hắn vẫn không có yên ổn xuống. Hắn ném đi động tại phòng ngủ một mình trên đường lắc lư một ngày đêm, đó cũng là nguyên nhân Tiểu Ngốc gọi điện cho hắn mà không ai tiếp. Sau hắn đến cửa bệnh viện, ở bên ngoài tới lui hồi hơn 10 vòng, thủy chung không có bước vào. Hắn ba nguyên lai có bệnh tiểu đường, từ lúc quan hệ phụ tử tan vỡ, hắn đã từng trái lương tâm chú lão ba hắn bệnh tiểu đường tái phát sớm ngày nhập viện. Hiện tại thực sự ứng nghiệm, khiến cho hắn sinh ra một cỗ cảm giác chịu tội cường liệt. Hắn vốn định đến bệnh viện nhìn một chút, nhưng lại không qua được chương ngại trong tim. Năm xưa hắn đau khổ cầu xin lão ba hắn không nên hủy hoại hôn nhân gia đình, giữ khuôn phép quá cả đời, lão ba hắn lại không nghe khuyên bảo, bao vợ nhỏ đường tình nhân. Hắn nghĩ nếu như lão ba hắn thực sự rất coi trọng cái gia đình này có lẽ sẽ coi trọng lời hắn nói, sẽ không hội khư khư cố chấp hoàn toàn không để ý cười trên cảm thụ của hắn trừ ngợp trong sinh hoạt vàng son, hoang dâm vô độ. Hắn đối lão ba hắn đã triệt để thất vọng, hắn nghĩ rất uể oải, liền tắt cả sự tình liên quan đối phương hắn thực sự không muốn để ý tới nữa.

Nói đến đây, hắn cười khổ một chút: “Tiểu Hạ, người nói ta có nên hay không đến bệnh viện nhìn hắn?”

“Nên!” Tiểu Ngốc nhìn ra được hắn rất quan tâm bệnh tình ba hắn, nếu như không đi, ngày sau hắn khẳng định sẽ hối hận.

“Ta không biết nên thế nào đối mặt hắn.” Tề Huy tọa thẳng thân thể, nhìn Tiểu Ngốc, một bộ mê man, “Thấy hắn, ta sẽ nhớ tới những chuyện hoang đường hắn đã từng làm, còn có thương tổn hắn mang đến cho ta.”

“Không nên suy nghĩ nhiều quá.” Tiểu Ngốc vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Tôi đưa anh đi.”

Tề Huy kinh ngạc nhìn cậu nói: “Theo ta đi?”

“Ân, hiện tại đi.” Tiểu Ngốc mạnh đứng thẳng thân thể, đối hắn vươn tay, “Tôi không muốn anh tương lai sẽ hối hận.”

“Ách... Hảo!” Tề Huy chỉ là hơi chút sững sốt một chút liền nương theo tay Tiểu Ngốc đứng lên, sau đó cầm chặt đi ra ngoài trường, thẳng đến ngồi vào xe taxi vẫn không có buông ra.

Tề Huy nghĩ có Tiểu Ngốc làm bạn bên người, tựa hồ tại vô hình trung cho hắn mang đến rất nhiều lực lượng và dũng khí. Trên đường đến bệnh viện, trái tim luôn bất an của hắn rốt cục bình tĩnh trở lại.

Từ xe taxi đi xuống, Tiểu Ngốc chạy tới hàng quà tặng gần bệnh viện mua một lẵng hoa và một hộp dinh dưỡng phẩm.

Tề Huy nói: “Không cần phải khách khí như vậy.”

Tiểu Ngốc lắc đầu cười nói: “Đây là mua giúp anh.”

Nghe xong những lời này, Tề Huy nhẹ nhàng cong môi cười, trong lòng chợt sản sinh một loại cảm giác không hiểu thỏa mãn, hắn xác thực cảm giác được có một dòng nước ấm chảy xuôi qua dưới đáy lòng. Đêm cuối thu rất lạnh, nhưng hắn không cảm thụ được bất luận cái gì hàn ý, toàn bộ thân thể từ trong ra ngoài đều bị ấm áp vây quanh.

Vào bệnh viện Tề Huy một tay nắm Tiểu Ngốc một tay cầm quà tặng đến cửa phòng bệnh. Máy bảo tiêu thủ ở bên ngoài thấy hắn sau lập tức cúc cung hành lễ vấn an. Hắn nhận nhạ địa ừ một tiếng, sau đó đẩy cửa mà vào.

Thấy một màn như vậy, Tiểu Ngốc ngốc lẳng chốc lát. Cậu vẫn cho rằng Tề Huy giống cậu, chỉ là một người phổ thông bình thường. Bọn họ sinh hoạt giản đơn thật thà cũng không ít vui sướng. Bọn họ có thể cùng nhau ngồi xe bus, cùng nhau dạo chợ đêm, cùng nhau ăn quán ven đường, có đôi khi còn có thể để tiết kiệm vài đồng tiền mà cùng tiểu thương cò kè mặc cả, thời gian dài quá hẳn dĩ nhiên đã quên Tề Huy kỳ thực là kẻ có tiền, tuy rằng cậu từ trên người đối phương nhìn không thấy bất luận cái gì ngang ngược kiêu ngạo, thế nhưng cậu phải thừa nhận bọn họ trong lúc đó trên thực tế tồn tại chênh lệch rất lớn. Đặc biệt sau khi tiến nhập phòng bệnh, thiết bị chữa bệnh sa hoa như khách sạn năm sao làm cậu kinh ngạc không ngớt. Trong ấn tượng của cậu phòng bệnh chính là vài người ở chung một chỗ, một chiếc giường cùng một tủ đầu giường, mặc dù có âm ỉ, nhưng lại tràn đầy khí tức ấm áp, đại gia trò chuyện bệnh tình, trò chuyện gia đình, nói cười vui vẻ, không giống hoàn cảnh ở đây, trong xa hoa lộ ra lạnh lùng.

Trong phòng bệnh có hai người, một người nằm ở trên giường bệnh là Tề phụ, lúc này hẳn chính nhắm mắt lại, ngực đều đều phập phồng, có vẻ đã ngủ; còn có một là nam nhân buổi chiều cùng Tề Huy tại cửa KTX kéo dầy không ngớt, người nọ nhìn thấy bọn họ sau, trong mắt xẹt qua một tia kinh hãi, bất quá rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh. Hắn đi tới Tề Huy bên người, nhẹ giọng chào hỏi: “Em đã đến rồi.”

“Ân, hẳn bệnh tình thế nào?”

“Trên cơ bản đã ổn định xuống.”

“Vậy là tốt rồi.” Tề Huy đem quà tặng trong tay đặt ở trên bàn trà, nói, “Ta đi.”

“Vừa tới thế nào muốn đi?” Nam nhân vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, “Ngồi lại một chút.”

“Không cần, hẳn không có việc gì ta liền an tâm. Ký túc xá mau đóng cửa, ta còn muốn về trường học.”

Tề Huy nói xong liền lôi kéo Tiểu Ngốc đi ra ngoài.

Nam nhân thấy khuyên hẳn không được, cũng chỉ để mặc hắn đi, trong miệng phát sinh một tiếng thở dài không thể tránh được.

Tiểu Ngốc quay đầu nhìn nam nhân một chút, lại nhìn một chút Tề phụ nằm ở trên giường, trong lòng có chút không đành lòng. Cậu giẫy tay ra, ngẩng đầu đối Tề Huy nói: “Nếu tới, không bằng chờ sau khi ba ba anh tỉnh lại nói vài câu lại đi.”

“Được.” Lúc này Tề Huy đáp ứng đặc biệt thẳng thắn, khiến nam nhân cảm thấy kinh ngạc không ngớt. Hắn đem đường nhìn chuyển qua trên người Tiểu Ngốc, trên dưới quan sát một phen, mang theo một chút soi mói.

Tiểu Ngốc không thiện cùng người tiếp xúc bị ánh mắt xích lửa lửa kia nhìn sắc mặt đỏ bừng, cậu nghĩ nam nhân này trên người mang theo một cỗ khí thế không giận mà uy, vừa nhìn là biết người không dễ chọc. Hơn nữa cậu còn có thể cảm giác được đối phương tựa hồ không quá thích mình, bởi vì vừa nãy bốn mắt nhìn nhau cậu phân minh thấy trong đôi con ngươi đen thẳm kia hiện lên một tia chẳng đáng. Cậu không rõ chính mình rốt cuộc có điểm nào khiến đối phương thấy bất mãn, cậu vô ý thức cắn chặt môi, rụt cổ lộ ra một bộ khiếp đảm.

Thấy khuôn mặt cậu dưới ánh nhìn của nam nhân trở nên càng ngày càng hồng, Tề Huy ngược dĩ nhiên có loại cảm giác ê ẩm. Tề Huy không biết cậu đang nghĩ gì, còn tưởng rằng cậu xấu hổ, không khỏi ở trong lòng mắng cậu, không phải là bị người nhìn nhiều hai mắt, người xấu hổ cái rắm a! Có cái gì đáng giá mặt đỏ?

Một tay kéo cậu vào trong lòng, vô cùng thân thiết ôm, Tề Huy đối nam nhân kia nói: “Đây là tiểu học đệ của ta, con mắt có đúng hay không rất lớn, hình dạng có đúng hay không rất khả ái? Người không nên trưng cái mặt quan tài đó ra, miễn cho dọa tới hắn.”

“Đúng là đỉnh khả ái.” Nam nhân cười cười, cúi đầu hướng Tiểu Ngốc chào hỏi, “Nhĩ hảo, anh là đại ca Tề Huy, anh là Tề Hạo.”

Từ khi vào phòng bệnh, đó là nụ cười đầu tiên nam nhân lộ ra, so với cái mặt quan tài trước đó bất đồng, hẳn hiện tại thoạt nhìn ôn hòa hơn. Tiểu Ngốc vội vã trả cho hắn một nụ cười: “Đại ca hảo, em là Lương Tiểu Hạ.”

“Lương Tiểu Hạ... Tên rất êm tai.” Tề đại ca đột nhiên trở nên hòa ái dễ gần, “Tiểu Hạ, em cùng Tề Huy là thế nào nhận thức? Hấn từ nhỏ đã bị chúng ta cưỡng phá hủy, tính tình không tốt lại rất tùy hứng, thường ngày hấn khi dễ em không ít ha?”

“Không có.” Tiểu Ngốc nhanh xua tay phủ nhận, nói tốt cho Tề Huy, “Anh ấy cũng không khi dễ em, ảnh đối em rất tốt.”

“Nga, phải không? Hấn rất ít đối một người dễ bụng như thế.” Trong giọng nói Tề Hạo mang theo nghi vấn rõ ràng.

“Đúng vậy, anh ấy đối em thực sự tốt. Hơn nữa ảnh đối người khác cũng tốt, chưa từng khi dễ quá ai.” Tiểu Ngốc lo lắng biện giải.

Tề Hạo có vẻ bình tĩnh hơn, hấn chỉ là nở nụ cười một chút, không nói thêm câu nào.

Cũng không biết có đúng hay không chính mình nghĩ nhiều, Tiểu Ngốc cảm thấy rất nghi hoặc, tổng nghĩ nhiệt tình hấn biểu hiện ra ngoài chỉ là một loại biểu hiện giả dối, về phần hấn rốt cuộc có cái gì tìm cách, vì sao lại nói vậy, cậu không biết.

Sự thực chứng minh, Tiểu Ngốc đoán rất chính xác.

Kế tiếp ba người tại phòng bệnh tĩnh tọa một hồi, Tề Hạo đột nhiên nghĩ ra ngoài mua cháo gà, nói là Tề phụ trước đó một mực nhắc tới cái này đông tây. Tề Huy liền giành lấy nhiệm vụ này, trước khi đi phân phó Tiểu Ngốc đừng chạy loạn, hấn nói sẽ nhanh về.

Tề Huy mới vừa đi, bầu không khí trong phòng bệnh liền xảy ra chuyển biến vi diệu, Tề Hạo một khắc trước còn hòa ái dễ gần đột nhiên liền biến sắc, hấn đen nghiêm mặt đối Tiểu Ngốc nói: “Mặc kệ ngươi là xuất phát từ mục đích gì tiếp cận Tề Huy, ta khuyên ngươi không nên cùng nó quá mức thân mật. Các ngươi là hai người thế giới, gộp cùng một chỗ đối người hay nó cũng không có bất luận cái tốt gì.”

Tiểu Ngốc ở trong lòng hô to oan uổng, cậu rất muốn tiến lên lý luận một phen, nhưng Tề Hạo cũng không cho cậu cơ hội nói, trực tiếp ngồi xuống sofa, tiện tay cầm lấy một tờ báo đọc.

Một cổ cảm giác ủy khuất không hiểu tự nhiên mà sinh, Tiểu Ngốc kinh ngạc nhìn Tề Hạo, nước mắt tại viền mắt càng không ngừng đảo quanh, nhưng đối tới đối lui lại không dám rơi xuống. Cậu thủy chung vẫn duy trì tư thế ngốc lập đứng ở giữa phòng bệnh, thẳng đến khi Tề Huy trở về, cậu cũng chưa từng động quá một chút.

Tề Huy thấy sắc mặt cậu không thích hợp, vội vã hỏi: “Tiểu Hạ ngươi làm sao vậy? Sao cái mặt như trái khổ qua vậy?”

“Không có gì.” Tiểu Ngốc cười cười, bất động thanh sắc lảng sang chuyện khác, “Cháo gà thơm quá, tôi cũng muốn ăn, tôi đi ra ngoài mua.”

Nói xong cậu liền xoay người đi ra ngoài, ngay khi cậu đang muốn bước ra cửa lại bị Tề Huy kéo lại, “Muốn ăn cũng không nói sớm một chút, ta có thể mua thêm một phần. Ngươi trước đừng đi, đợi lát nữa chúng ta đi ra ăn.”

“Àn...”

Để không cho Tề Huy nhận thấy được bất luận cái gì dị dạng, tại thời gian kế tiếp, Tiểu Ngốc cực lực tưởng biểu hiện ra một bộ tự nhiên. Đáng tiếc không như mong muốn, cậu càng muốn tỉnh táo lại càng trở nên khẩn trương. Cậu dùng dư quang phát hiện Tề Hạo một mực quan sát mình, phát hiện này làm cậu cảm thấy vạn phần bất lực cùng mê man, cậu thầm nghĩ nhanh lên một chút ly khai địa phương này.

Trong lúc này, Tề Huy càng không ngừng ghé vào lỗ tai cậu kể một ít chuyện xưa thóc mực vừng thối, nhưng cậu một câu cũng nghe không vào. Cậu dùng chân cọ cọ sàn nhà, cái móng nhích tới nhích lui trên ghế, hoàn toàn là một bộ như đứng đóng lửa, như ngồi đóng than.

Cứ như vậy chân tay luống cuống ngồi nửa giờ, thẳng đến khi Tề phụ tỉnh lại, cậu đột nhiên có loại cảm giác giải thoát.

“Tề Huy, anh cùng ba ba anh nói chuyện đi, tôi ở bên ngoài chờ.” Cậu nhỏ giọng nói xong câu đó, liền bước nhanh ra phòng bệnh, đem không gian trả lại cho Tề gia phụ tử ba người.

16. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 16: Thấy Gì Học Nấy

Tề Huy cho dù thần kinh có thô đến mấy lúc này cũng có thể cảm giác Tiểu Ngốc có chút không yên, vừa định gọi cậu lại liền thấy cậu rất nhanh đi ra phòng bệnh, đồng thời rất săn sóc vì bọn họ đóng cửa phòng.

Tề Huy quay không khí lật một bạch nhãn định một hồi đuổi theo, hắn biết Tiểu Ngốc nói ở bên ngoài chờ hắn liền nhất định sẽ không đi xa, hắn chuẩn bị cùng lão ba hắn tùy tiện trò chuyện vài câu, đợi lát nữa tìm đưa ngốc kia hỏi rõ nguyên nhân.

“Tề Huy...” Lúc này, một tiếng hô hoán suy yếu cắt đứt suy nghĩ của hắn, người nằm ở trên giường bệnh từ lúc thấy hắn trong mắt tất cả đều là một mảnh kinh hãi, “... Con đến thăm ta sao?”

“Ân.” Tề Huy đi tới trước giường bệnh, đem cháo gà đưa cho hắn, “Ông trước khi ngủ điều không phải muốn ăn cháo gà sao, mau thừa dịp nóng ăn đi.”

“Ta muốn ăn cháo gà?” Tề phụ chỉ là nghi hoặc một chút liền đem lực chú ý chuyển tới trên bát cháo, múc một muỗng để vào trong miệng, mặt mày gian nan nuốt xuống một ngụm, “Cảm ơn con, ăn rất ngon.”

“Ăn ngon thì ăn nhiều một chút.” Tề Huy cười cười, sau đem ánh mắt chuyển qua Tề Hạo trên người, nhãn thần hơi thâm ý. Tề Hạo giờ lên mí mắt đón nhận ánh mắt hắn, nỗ lực tưởng giả một bộ trấn định tự nhiên, thể nhưng bị thần sắc mắt tự nhiên xẹt qua trên mặt bán đứng.

Tề Huy đột nhiên minh bạch nguyên nhân Tiểu Ngốc không yên, chỉ là có chút việc lòng hiểu không nói là được, không cần phải trực tiếp vạch trần. Kế tiếp hắn cùng Tề phụ hàn huyên một hồi, tất cả đều là một ít chuyện rất bình thường, bọn họ trò chuyện bệnh tình, trò chuyện hắn tại trường học sinh hoạt tình huống, chính là không nói chuyện nhà. Mỗi lần Tề phụ tưởng đem trọng tâm câu chuyện thâm nhập xuống dưới đều bị hắn bất động thanh sắc chống đối trở về, có thể đến thăm đối phương, đó đã là thoái nhượng lớn nhất hắn có thể làm được.

Khi hắn nói phải ly khai, trên mặt Tề phụ toát ra vẻ thất vọng rõ ràng, nhưng không có nhiều hơn giữ lại. Tề Hạo tiễn hắn đi tới cửa, nhẹ giọng hỏi: “Có muốn anh đưa em quay về trường học không?”

“Không cần, ta còn muốn cùng Tiểu Hạ đi dạo chợ đêm, thuận tiện ăn một chút gì.”

“Nga.” Tề Hạo cau lại vùng xung quanh lông mày, do dự vài giây, nói ra một câu, “Nó không xứng với em.”

“Cảm tình loại này có cái gì xứng không xứng, nói thật cho người biết...” Tề Huy quay đầu nhìn phía hắn, thần sắc dị thường chăm chú, “Ta thích hắn, rất thích rất thích, người sau này không nên lừa ta làm gì đó mờ ám.”

Đi ra phòng bệnh, Tề Huy liếc mắt liền thấy Tiểu Ngốc đang ngồi ở ghế dài trước cửa viện, diện vô biểu tình gặm hotdog. Hai bước đi tới bên cậu, đoạt lấy gì đó trên tay: “Người thế nào ăn trước, không phải nói cùng đi ăn cháo gà sao?”

Tiểu Ngốc bị hoảng sợ, vừa nhìn là Tề Huy, lập tức liền cười lên: “Tôi đói, buổi tối mới chỉ ăn hai cái bánh rán.”

“Đi, ta mang người đi ăn ngon gì đó.” Tề Huy đem cậu kéo đi nhanh ra ngoài, mới vừa đi ra bệnh viện liền buông lỏng tay, sau đó hai tay ôm ngực trên cao nhìn xuống, ánh mắt mang theo một ít soi mói, một ít sắc bén, thậm chí còn có một chút phức tạp, kẻ khác tróc đoán không ra.

Tiểu Ngốc bị ánh mắt sắc bén nhìn cho da đầu tê dại, cẩn thận dục dục hỏi: “Thế nào đột nhiên ngừng? Không đi ăn cái gì?”

“Người có đúng hay không có việc gạt ta?” Tuy là câu nghi vấn nhưng là ngữ khí khẳng định.

“Không, không có a.”

“Yêu.” Tề Huy cười lạnh một tiếng, “Người chừng nào thì học được nói xạo?”

“Tôi không nói xạo a...”

“Vừa nãy ta đi mua cháo gà đã xảy ra chuyện gì?”

“Ách... Cái kia...” Tiểu Ngốc cảm thấy hơi khó xử, nói thật ra hình như có điểm không đúng, sẽ phá hư bọn họ huynh đệ cảm tình; không nói ba, Tề Huy khẳng định sẽ không bỏ qua.

“Người đừng cho ta giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo, nói mau! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Đây chính là anh kêu tôi nói nha, tôi nói anh đừng nóng giận a.” Tiểu Ngốc vẽ mặt đau khổ nhỏ giọng nói thầm.

“Àn, không tức giận, người nói đi.”

“Anh trai anh thật đáng sợ, vừa rồi anh đi, hần nguyên bản chính cười hì hì lại đột nhiên nặng mặt kêu tôi đừng quần quít lấy anh, hần nói chúng ta là hai người thế giới, gộp cùng một chỗ đối với anh với tôi đều không có lợi, hần còn nói tôi là vì đạt thành mục đích nào đó mới tiếp cận anh.”

Tiểu Ngốc nói xong, Tề Huy nghe rất tức giận, lửa giận trong lòng tựa như bị rót xăng tăng tăng tăng bùng lên, nhất thời đến đỉnh. Hần rống to hơn: “Người sau đó đừng nghe hần nói mò! Hần dựa vào cái gì nói chúng ta là hai người thế giới? Lẽ nào người tại Địa cầu, ta ở tại Sao Hỏa? Kháo! Đây là cái gì ăn khớp!”

“Nhiều bất đồng đã là hai người thế giới.” Tiểu Ngốc chăm chú giải thích, “Bất đồng giá trị quan, bất đồng cách sống, bất đồng bối cảnh gia đình, hơn nữa kém khá xa, đây là chúng ta trong lúc đó chênh lệch.”

“Ôi yêu! Liền nhìn tài văn chương của người, liền một thiên văn năm trăm chữ đều không viết ra được, cư nhiên còn nói về đạo lý?” Tề Huy mỗi khi nói móc căn bản không hiểu lưu tình, hần bày ra một bộ tư thế tức chết nhân bất dền mạng, quái thanh châm chọc, “Ta rốt cuộc đã nhìn ra, chúng ta thật là hai người thế giới, ta là người địa cầu, người là người tinh cầu ngu si!”

Tiểu Ngốc vẽ mặt ủy khuất: “Ta mới không phải kẻ ngu si.”

“Người khác nói cái gì người liền tin, người còn dám nói người không ngốc?!”

“Ta không ngốc.” Tiểu Ngốc thật đúng là dám nói chính mình không ngốc.

Tề Huy bị tức nói không ra lời, lạnh mặt trừng cậu, ra vẻ hận không thể đem cậu ăn tươi.

Tiểu Ngốc cả người run lên, bật người đổi giọng: “Ta khờ...”

“Nhớ kỹ, sau này người nhà ta nếu như đối với người nói gì đó kỳ quái, người cũng không cần để ý tới.”

“Nga, tôi nhớ kỹ.”

Tề Huy đột nhiên vươn tay nâng mặt cậu lên, nhìn thẳng mắt cậu nhẹ nhàng cười: “Người phải tin tưởng ta, biết không?”

Cái này đáng tươi cười tựa hồ có tác dụng an tâm, nhìn người trước mắt, Tiểu Ngốc nghĩ sợ hãi cùng mê man trước đó nhất thời tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nhẹ nhàng ngọt ngào nảy lên trong lòng, cậu bỗng nhiên cảm thấy rất kiên định rất ấm áp cũng rất an tâm.

Cậu cười gật đầu: “Đã biết, tôi tin anh!”

Kinh qua chuyện này, Tề Huy quyết định đối Tiểu Ngốc triển khai truy cầu hành động. Nhóc con này quá ngốc, quá không có chủ kiến, tư tưởng cậu tựa hồ rất dễ bị người lừa gạt, người khác tùy tiện nói mấy câu đều có thể khiến cậu miên man suy nghĩ, nếu như ngày nào đó lại có người kêu cậu ly khai chính mình, nói không chừng cậu nhóc thật đúng là làm theo! Tề Huy vốn dự định chậm rãi bồi dưỡng cảm tình, đợi đến lúc thích hợp sẽ đem tình cảm tìm cách nói ra, nhưng mà trong đầu nhóc con đó toàn là tương hồ, nếu muốn chờ cậu chậm rãi thông suốt còn không biết đợi được ngày tháng năm nào. Càng đừng nói bên người nhóc còn có một Hương Thành, người nọ đối nhóc mơ ước đã lâu, nếu không nhanh hành động, sẽ bị đối phương nhanh chân giật trước.

Ngay khi Tề Huy làm ra quyết định này, Tiểu Ngốc cũng suy nghĩ cẩn thận một sự tình.

Mấy ngày này Tề Huy luôn luôn nhiều lần xuất hiện trong mộng của cậu, thậm chí có một lần cậu còn mơ cậu cùng Tề Huy cứ nhiên ôm nhau làm cái loại chuyện này, đêm đó cậu mộng tỉnh, giật mình tỉnh giấc sau cậu nhốt mình trong WC len lén giặt đồ lót, cậu cảm thấy thẹn vì hành vi của mình, giống như làm chuyện xấu thể nào cũng bình tĩnh không được. Cậu đột nhiên ý thức được chính mình đã thích Tề Huy, thế nhưng cậu tỉnh không biết tình cảm đối phương, cậu sợ nói rõ ra, hai người sau này liên bằng hữu cũng làm không được. (di chứng tiểu đệ đây mà *sign*)

Thời gian sau đó, mỗi lần đối mặt Tề Huy, cậu liền trở nên lúng túng, ánh mắt cũng không dám cùng đối phương giao lưu. Bình thường bọn họ mặc kệ đi tới chỗ nào luôn luôn kẻ vai sát cánh, nhưng hiện tại cậu vừa nhìn đến Tề Huy liền tim đập gia tốc, hai người chỉ cần hơi chút có điểm thân thể tiếp xúc, mặt cậu liền hồng như trái cà chua. Cậu không dám cùng đối phương có nhiều thân mật tiếp xúc, cậu sợ mình dựa quá gần liền kiềm giữ không được.

Mối tình đầu luôn luôn tốt đẹp chính là, lòng tràn đầy đều là cái kia tâm tâm niệm niệm nhân, hình như cũng không dung bất kỳ vật khác. Cậu tuy rằng rất sợ bị người nhìn ra tâm tư, nhưng căn bản không hiểu nên như thế nào thu phóng như thường không chế chính mình cảm tình. Mỗi ngày tỉnh ngủ sau mặt cũng chưa rửa chuyện thứ nhất hay làm chính là hẹn Tề Huy đi ra ăn sớm một chút, lúc cậu mang theo trái tim đập bình bình chạy đi căn tin lấy hai phần điểm tâm chờ đối phương, ăn xong điểm tâm thì tự vào phòng học, tìm cậu mới khôi phục tần suất bình thường, sau đó, thỉnh thoảng phát đoán tin, có lẽ bớt thời giờ lướt lơ ngoài cửa phòng học của đối phương, nhìn trộm vài lần, cậu liền cảm thấy rất thỏa mãn.

Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, cậu bắt đầu tận lực mô phỏng theo ngôn hành cử chỉ của Tề Huy, phẳng phát như vậy là có thể kéo gần cự ly, khiến cho bọn họ mới nhìn cũng xem không ra có gì khác nhau. Tề Huy mặc kệ nói cái gì cậu giống như máy phát nói lời tương đồng; mặc kệ làm cái gì cậu cũng sẽ làm theo, đồng thời còn học được hữu mô hữu dạng.

Tề Huy từ trước đến nay tùy tiện đã quen, tổng thích tại nơi công cộng cởi giày đi đất, mọi người tuy rằng đối loại hành vi này của hắn biểu thị hèn mọn, thế nhưng thấy hơn, cũng thành thói quen. Thế nhưng Tiểu Ngốc đột nhiên trở nên giống hắn, cũng thích ‘khoe chân’ nơi công cộng, cái này khiến mọi người vô pháp tiếp nhận rồi. Tề Huy nói tổng thích đeo câu thô tục, chữ người liền là nhất lưu, giống như tại cấp tốc ban mắng chữ huấn luyện qua. Tiểu Ngốc chưa từng chữ người đột nhiên trở nên thô tục, trong miệng thường thường bính ra mấy chữ thô tục. Cái này mọi người càng khó tiếp nhận rồi, luôn nghĩ hảo hảo một hài tử thể nào tựa như bị quỷ phụ thân, làm hết sự tình khiến kẻ khác lú lười.

Song song khi mọi người đối Tiểu Ngốc cảm thấy thất vọng, đau lòng, Tề Huy nhưng nghĩ rất có ý tứ, bị người mô phỏng theo, thế nhưng lại là một chuyện đáng giá kiêu ngạo. Chỉ là hắn còn không có đắc ý bao lâu, liền phát hiện sự tình phát triển xa xa vượt qua hắn tưởng tượng.

Có buổi tối hai người tại phòng ngủ chơi game, trên đường Tề Huy đi WC một chuyến, trở về liền thấy Tiểu Ngốc châm một điếu thuốc, mới hút một ngụm đã bị sặc, còn sặc tới nước mắt chảy ròng.

Tề Huy kinh hãi, lập tức tiến lên cướp đi điếu thuốc trong tay cậu, đề cao âm điệu hỏi: “Người chừng nào thì học hút thuốc?!”

Tiểu Ngốc thấy hắn tâm tình quá mức kích động, do dự trả lời: “Học người...”

“Kháo!” Tề Huy ném thuốc xuống đất, hung hăng dẫm mấy cái, “Tốt không học, học cái xấu! Người không có đầu óc a!”

Hút thuốc chẳng lẽ là chuyện xấu sao? Tiểu Ngốc sợ lần thứ hai làm hắn tức giận, không dám đem những lời này hỏi ra, chỉ là trên mặt lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Tề Huy thở dài: “Người thế nào thấy cái gì liền học cái đó ni? Nhớ kỹ sau này không được hút thuốc, đối thân thể không tốt.”

“Nhưng không phải anh cũng hút sao?”

“Ta đi nhảy lầu, người có đúng hay không cũng nhảy theo a?!”

Hét xong những lời này, Tề Huy liền đem cả bao thuốc ném ra ngoài cửa sổ. Hắn nghĩ Tiểu Ngốc đơn thuần như trang giấy trắng, mỗi ngôn hành cử chỉ của hắn không lúc nào là không ảnh hưởng tới đối phương, nhưng hắn không có làm gương tốt, mà là cầm bút trên trang giấy trắng vẽ đầy đạo đạo hắc ngân.

17. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 17: Hôn Trộm

Để có thể làm tấm gương tốt cho Tiểu Ngốc, Tề Huy thật đúng là dự định bỏ thói quen trên người, chỉ là hắn người này khuyết thiếu tính nhẫn nại, ‘Làm việc chỉ có ba phút nhiệt tình’ những lời này hình như là chuyên môn dùng để hình dung hắn. Mấy cái bệnh lông bông kia đều không phải ngày một ngày hai dưỡng thành, tưởng sửa cũng không phải chuyện dễ dàng. Lúc ban đầu hắn còn thời thời khắc khắc nhắc nhở chính mình mình muốn làm một người nói văn minh hiểu lễ phép người gặp người thích thật là tốt thanh niên, thế nhưng không quá mấy ngày hắn đã bị đánh trở về nguyên hình, thô tục, bất nhã, cái gì hình tượng, tố chất không biết bị hắn ném tới góc góc nào đó. Hắn trấn an chính mình mình, hai mươi một năm qua hắn đi đoan ngồi chính mình, cũng không phạm tội trái pháp luật, hắn nghĩ chính mình mình rất ưu tú, sử dụng một câu nói của Tiểu Ngốc mà nói thì là hắn người này lớn lên đẹp tính tình lại tốt đồng thời còn rất thông minh, ưu điểm trên người có xòe hết 10 ngón tay cũng đếm không hết. Sở dĩ mấy cái bệnh vặt này có thể quên không kể.

Kỳ thực hắn rất hưởng thụ bị Tiểu Ngốc sùng bái bắt chước theo, nguyên nhân chính mình là vì thích mới có thể bắt chước theo, hắn không dám khẳng định Tiểu Ngốc rất thích hắn, nhưng hắn lại biết mình trong lòng Tiểu Ngốc tuyệt đối giữ lấy phân lượng rất nặng.

Có lẽ là hắn bình thường tự do tản mạn đã quen, hắn nghĩ người sống một đời hà tất dùng nhiều như vậy khuôn sáo để ước thúc chính mình, như vậy sống cũng không vui sướng, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc, đối đãi sao, chính mình tùy tâm sở dục là tốt rồi. Ngoại trừ không thể hút thuốc uống rượu, Tiểu Ngốc thích làm cái gì thì làm cái đó, hắn cũng không nghĩ quấy nhiễu. Bọn họ thường lui tới cùng nhau, luôn luôn chẳng phân biệt được trường hợp chẳng phân biệt được địa điểm làm rất nhiều mờ ám bất nhã, lúc này mọi người đã thấy nhưng không thể trách tập mãi thành thói quen, chỉ là ở trong lòng cảm thán, hài tử nhu thuận khả ái như vậy thế nào theo Tề phát phát chơi vài ngày liền học xấu ni?

Nói tóm lại, Tề Huy cùng Tiểu Ngốc ở chung rất khoái trá, thế nhưng còn có một việc làm hắn cảm thấy khó chịu.

Gần nhất mấy ngày nay tên Hường Thành kia không biết là uống lộn thuốc hay ở nhà rưng mớ luôn thích chạy tới trường học, mỗi lần đến đều mang theo bao lớn bao nhỏ, hắn biết Tiểu Ngốc có điểm sợ cùng hắn tiếp xúc, sở dĩ cũng không nhiều ở lại. Chỉ là bởi Tiểu Ngốc trò chuyện một chút, hỏi một chút cậu tại trường học sinh hoạt tình huống liên lái xe đi trở về.

Bị người quan tâm, nói không cảm động đó là gạt người. Tiểu Ngốc chậm rãi dõ xuống tâm lý phòng bị, phảng phất tìm về cảm giác hồi bé, lần thứ hai đối mặt hắn thì trở nên dễ dàng tự nhiên hơn, đồng thời còn có thể thân thiết gọi hắn một tiếng “Hường Thành ca ca”.

Theo số lần Hường Thành đến trường học từ từ tăng nhanh, thời gian Tiểu Ngốc cùng Tề Huy đơn độc ở chung trở nên càng ngày càng ít. Vài lần hai người vốn có hẹn cùng nhau ăn hay đi chơi, nhưng bởi vì hắn đến mà không thể không ngưng kế hoạch.

Tề Huy sắp bị phiền muộn chết, hắn rõ ràng cảm giác được Hường Thành muốn theo đuổi Tiểu Ngốc, nhân thần người nọ mỗi lần nhìn Tiểu Ngốc miễn bàn có bao nặng tình, nói cũng là lời nói nhỏ nhẹ, có điểm mềm giọng, nhưng nghe vào trong tai hắn lại rất không được tự nhiên. Hắn nghĩ một đại nam nhân luôn luôn ôn nhu, trên mặt cũng luôn lộ vẻ mỉm cười, quả thực không có một chút khí khái nam tử hán!

Hôm nay bọn họ lần thứ hai bị Hường Thành cắt đứt, Tề Huy rốt cục bạo phát! Hắn nghẹn đầy bụng hỏa chạy đến phòng ngủ Tiểu Ngốc tâm sự. Hắn nói Hường Thành là kẻ dối trá, luôn luôn trước mặt Tiểu Ngốc biểu hiện ra một bộ tao nhã nho nhã, kỳ thực sau lưng đang đánh chủ ý, nhưng Tiểu Ngốc hết lần này

tới lần khác lại ăn một bộ, mỗi khi Hường Thành vừa xuất hiện, liền đem hân ném tại một bên, cùng đối phương phong lưu khoái hoạt đi. Tiểu Đệ nghe xong hân lái nhải, nhất tâm kiến huyết vạch ra hân đây là tâm lý nho chua quấy phá, bởi vì hân cái này thô tục dã man nhân vĩnh viễn không đạt được cái loại cảnh giới người khiêm tốn không màng danh lợi này. Hơn nữa Tiểu Ngốc cũng không có đem hân ném một bên, ngay khi hân đối Tiểu Đệ ‘xả rác’, Tiểu Ngốc từng nhiều lần gọi điện thoại cho hân, nhưng hân ngạo kiều ẩn từ chối, cuối cùng còn tắt máy. Tiểu Đệ cảm thấy rất không nói gì, ở trong lòng khinh bỉ hân: Tề thiếu, anh không được tự nhiên như vậy là vì cái gì nha? Anh làm như vậy đều không phải chấp tay đem Tiểu Hạ nhượng cho người khác sao? Nếu như bọn họ thực sự tại cùng một chỗ, đến lúc đó anh có khóc chết đi sống lại hay muốn nhảy lầu tự sát, em cũng sẽ không đồng tình!

Tiểu Ngốc nhìn chằm chằm điện thoại di động một hồi, sau đó thở dài một hơi, trong mắt lộ vẻ thất lạc không che giấu được.

Vốn cậu cùng Tề Huy hẹn cùng đi net chơi game, nhưng vừa ra đến trước cửa lại nhận được điện thoại của Hường Thành. Đối phương nói, hân lúc này đang ở trên đường tới trường học, hân gọi Tiểu Ngốc không nên đi xa, ngay phòng ngủ chờ. Tiểu Ngốc vừa đáp ứng, mặt Tề Huy liền đen sì, không nói hai lời đá cửa rời đi. Tiểu Ngốc chỉ là sưng sốt một chút, ngay sau đó đuổi theo cũng không phát hiện bóng hân. Lúc gọi cho hân vô số, hân giống như quyết tâm thủy chung không chịu tiếp điện thoại, có lẽ hân không thể chịu đựng được tiếng chuông âm ỉ, cuối cùng dĩ nhiên tắt máy.

Tiểu Ngốc cảm thấy rất áy náy, cậu biết nguyên nhân Tề Huy vì sao tức giận như thế. Tính cả ngày hôm nay cậu đã nuốt lời 8 lần. Mỗi khi cùng Tề Huy hẹn tốt làm gì đó thì Hường Thành lại xuất hiện, cậu không biết cách cự tuyệt, huống chi Hường Thành mất hơn tiếng đồng hồ lái xe từ bên kia thành thị lại đây tìm cậu, cậu không thể đem đối phương quăng ra một bên, cho nên Tề Huy liền thành vật hi sinh, một lần lại một lần leo cây. (e nói chứ, con đg tên iu của a đúng là lắm chông gai và nhiều chên vênh thật đấy!)

Tiểu Ngốc sờ di động, lại muốn gọi một cú cho hân, nhưng do do dự dự cuối cùng lại chọn buông tha. Di động đều tắt chứng minh hân thực sự tức giận, phỏng chừng hiện đang nổi nóng, chính mình chờ hân hết giận thì tới nhận lỗi ba.

Khi Hường Thành đẩy ra cửa phòng ngủ liền thấy Tiểu Ngốc một người cô linh linh ngồi ngẩn người trên giường, một bộ thất hồn lạc phách.

Tâm thoảng cái bị nhéo lên, Hường Thành bước đến bên giường, lo lắng hỏi: “Tiểu Hạ, em làm sao vậy?”

“Không có gì.” Tiểu Ngốc miễn cưỡng bài trừ một dáng tươi cười.

Hường Thành từ thần tình trên mặt cậu là có thể nhìn ra cậu có việc giấu diếm chính mình, nhưng cũng không có kể tục truy vấn xuống dưới, mà là từ trong bao lấy ra một chú rối nhỏ muốn chọc cậu hài lòng: “Em xem con rối này có đúng hay không rất giống em, con mắt tròn tròn, ngơ ngác, quả thực cùng em như khắc từ một khuôn! Mấy hôm trước anh cùng đồng sự đi dạo phố, vừa nhìn thấy nó liền nghĩ tới em, cho nên liền mua nó, anh biết em khẳng định sẽ thích nó.”

Tiểu Ngốc tiếp nhận con rối, cảm kích cười: “Cảm ơn anh, em rất thích.” Sau đó tỉ mỉ nhìn, lần thứ hai nở nụ cười, “Nó lớn lên thực sự rất giống em a! Liền kiểu tóc cũng là như nhau, chúng ta đều là đầu trái nắm!”

“Àn, các người đều như vậy khả ái.” Hường Thành vuốt đầu cậu, trong mắt tràn ngập tiểu ý sủng nịch, “Em hôm nay muốn đi chỗ nào chơi, anh mang em đi.” Thấy cậu lộ ra một bộ mê man lại hỏi, “Chúng ta đi xem điện ảnh có được hay không?”

Tiểu Ngốc lắc đầu, nhắc tới xem phim không khỏi khiến cho cậu nhớ tới lần trước cùng Tề Huy đến trung tâm phố xem điện ảnh, ngày đó bọn họ ở chung rất khoái trá, lúc đó căn bản sẽ không nghĩ đến bọn họ cũng có khi không hài hòa, nháo mâu thuẫn.

Hường Thành lại hỏi: “Nếu không chúng ta đi dạo một chút, tới trưa ăn lẩu có được hay không? Em đều không phải rất thích ăn lẩu sao? Gần nhà anh mới mở một cửa hàng lẩu, vị đạo rất tốt ăn, ăn lẩu xong, đi nhà anh chơi được chứ?”

Tiểu Ngốc chính lắc đầu, trong đầu quay về tràng cảnh đêm đó Tề Huy đến nhà ga tiếp cậu sau đó hai người đi ăn lẩu, nguyên lai cùng người trong lòng cùng một chỗ, mặc kệ ăn cái gì cũng nghĩ đặc biệt thơm

đặc biệt ăn ngon, dù cho một nhánh tỏi một cọng hành, đều là nhân gian mỹ vị.

Hình ảnh Tề Huy một bên gấp đồ một bên khoa trương kêu ‘Nhân gian mỹ vị’ đột nhiên hiện lên trước mắt cậu, khiến cho cậu nhin không được cười ra tiếng. Cậu lập tức làm ra một cái lớn mặt suy đoán, hay là Tề Huy ngay lúc đó cùng cậu tương đồng, nguyên nhân chính là vì cùng người mình thích ở cùng một chỗ, mới có thể ăn đến hài lòng như vậy, mặc kệ làm cái gì, cũng cảm thấy phá lệ hạnh phúc.

Tại đây trong vòng không được một phút đồng hồ Tiểu Ngốc làm ra quyết định, cậu muốn đi tìm Tề Huy, lập tức phải đi.

Thế nhưng ngay trong nháy mắt cậu bước ra, tay cậu lại bị một bàn tay to vững vàng bắt được.

“Tiểu Hạ, em chuẩn bị làm gì?!” Hường Thành có loại dự cảm bất hảo, hần nghĩ chính mình nói giống như đánh thức Tiểu Ngốc, một phút trước đối phương khóa chặt vùng xung quanh lòng mày chính một bộ rất phiền não, một phút sau như là đột nhiên nghĩ tới cái gì dường như, bật người giãn lòng mày còn nở nụ cười, trong mắt lóe ra quang mang hạnh phúc.

Tiểu Ngốc phục hồi tinh thần lại, thấy Hường Thành đứng ở một bên biểu tình phức tạp, mới giật mình phát giác chính mình thiếu chút nữa đã quên hần tồn tại, ý niệm đi tìm Tề Huy trong đầu cũng chỉ có thể tạm thời gác một bên.

“Hường Thành ca ca, em mời anh ăn cái gì ba.” Để biểu thị áy náy, Tiểu Ngốc mới nói ra những lời này. Cậu chuẩn bị ăn xong đồng tây lúc nữa tìm Tề Huy, mà cậu chủ động mời Hường Thành ăn, hai bên cũng không đắc tội.

Hường Thành thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo Tiểu Ngốc trong miệng không có bính ra một hai câu hần không muốn nghe. Hần mang theo tâm tình sung sướng theo Tiểu Ngốc đi ra phòng ngủ. Cơm nước xong lại không nghĩ rằng Tiểu Ngốc mượn cớ muốn đi thư viện đọc sách đem hần nhét vào bên đường cái, sau đó giống như con thỏ sừ một cái lủi vào trong trường học. Hần không thể tránh được cười cười, kỳ thực ngày hôm nay hần dự định hướng Tiểu Ngốc biểu lộ, đem tình cảm chôn dấu ở trong lòng đã lâu chậm rãi nói ra, thế nhưng đối phương nhưng chưa cho hần cơ hội này.

Tiểu Ngốc nghẹn một hơi trực tiếp vọt tới cửa phòng ngủ của Tề Huy, sau đó hít sâu một cái, thân thủ gõ gõ cửa.

Trong quá trình chờ đợi, tim cậu bịch bịch đập liên tục liên tục, cậu nghĩ một hồi nhìn thấy Tề Huy sau, đầu tiên nên nói cái gì khiến hần nguôi giận. Thế nhưng đợi thật lâu cũng không ai mở cửa, cậu thử thăm dò quay quay tay nắm, dĩ nhiên không khóa. Cậu cẩn cẩn dục dục đi vào, nhẹ nhàng đóng cửa phòng, ánh mắt tại trong phòng quét một vòng, phát hiện Tề Huy đang nằm tại trên giường ngủ. Cậu lại chạy đi WC nhìn một chút, xác định Đỗ Hàng không ở phòng ngủ, ngực liền nhin không được trộm cười.

Cậu đi tới bên giường, nhỏ giọng kêu: “Tề Huy...”

Đợi vài giây, người trên giường không có bất luận cái gì phản ứng.

Cậu chọc chọc mặt đối phương, lại bảo: “Uy, heo lười, mau tỉnh lại.”

Tề Huy giống như là đã chết giống nhau, chính không một điểm phản ứng.

“Anh nếu không tỉnh, cẩn thận tôi phi lễ anh nga!” Cậu một bên nhẹ dặt tóc mai trên trán Tề Huy vừa nói đùa. Tay dao động trên sợi tóc chậm rãi hạ di, đầu ngón tay xẹt qua chiếc mũi cao thẳng, cuối cùng đứng ở trên môi, nhẹ nhàng vuốt ve.

Sóng mắt lưu động tình ý dạt dào, cậu cười nói: “Tôi thực sự sẽ phi lễ anh nga!” Nói xong cúi đầu đem miệng thiếp tới. Cậu vẫn rất nhẹ rất nhu cũng rất tỉ mỉ, thường thường còn dùng đầu lưỡi vẽ phác hình dáng đôi môi đối phương, cũng không dám sử một điểm khí lực. Nụ hôn đầu tiên nhất định phải hiến cho người mình thích, tại giờ khắc này cậu chỉ cảm thấy hạnh phúc đã tràn đầy toàn thân, cậu mong muốn thời gian có thể dừng lại, cậu rất muốn cứ như vậy vẫn hôn đi.

Lúc này cửa “Cạch” một tiếng mở ra, tại không gian an tĩnh có vẻ càng chói tai, cậu không khỏi lại càng hoảng sợ, quay đầu liền thấy Đỗ Hàng chính trợn mắt há mồm mà đứng ở cửa, mà Tề Huy cũng vào lúc này chuyển tỉnh.

Tề Huy vừa cảm giác tỉnh lại liền thấy được Tiểu Ngốc, còn tưởng rằng chính mình đang nằm mơ. Nhu nhu con mắt, lần thứ hai định nhắm vừa nhìn, quả nhiên là trái dừa ngốc kia, ngực không khỏi cười nở hoa, chỉ là trên mặt đối phương thế nào mang theo biểu tình thất kinh?

Tề Huy đang chuẩn bị hỏi nguyên nhân, vậy mà miệng còn không có mở, liền thấy một bàn tay quạt tới mặt, trong phòng vang lên một tiếng giòn giã, hấn căn bản không kịp né tránh, kết kết thực thực trúng một tát.

Nhìn hấn ánh mắt phẫn nộ, Tiểu Ngốc chậm rãi giơ tay, lấp bắp giải thích: “Anh, trên mặt anh có muối...” Lại đối Đỗ Hàng nói, “Vừa rồi là tôi giúp hấn đuổi muối...”

18. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 18: Làm Cún Canh Cửa Cho Người Ta

Sắp vào tháng mười hai còn có muối? Tề Huy tự nhiên sẽ không tin tưởng Tiểu Ngốc nói, bật người động thân từ trên giường ngồi xuống, theo dõi tay cậu kêu to: “Muối ở đâu?! Muối người đập đâu? Ta thế nào không phát hiện?!”

Tiểu Ngốc hết nhìn đông tới nhìn tây, sau đó bắt tay chỉ hướng ngoài cửa sổ: “Hình như, mới bay đi liêu...”

Liền cậu cái dáng áp a áp ứng kia một điểm tin cậy cũng không có, Tề Huy nếu như tin vậy thực thành kẻ ngu liêu.

“Vô duyên vô cớ đánh ta một cái tát, không ngờ xin lỗi đã không nói thì thôi lại còn nói dối hồ lộng ta, người nghĩ rằng ta và người sủa như nhau a!” Tề Huy vươn tay tóm lỗ tai cậu, dùng sức kéo, đau đặc cậu oa oa thẳng kêu, “Người ngày hôm nay không đem muối cho ta tìm ra, xem ta thế nào thu thập người!”

“Bay đi liêu, tôi thế nào tìm a...”

Tiểu Ngốc ở trong lòng ngầm hạ quyết định, cho dù cái lỗ tai bị kéo cũng không nói thật.

Tề Huy hảo tướng bóp chết cậu!

Lúc này Đỗ Hàng đứng ở cửa cuối cùng cũng từ trong kinh ngạc khôi phục lại, gã thay một bộ bình tĩnh đi vào trong phòng, khi đi ngang qua Tiểu Ngốc bên người thì nhàn nhạt bỏ lại một câu: “Vừa rồi hấn thực sự giúp người đuổi muối.”

Đỗ Hàng nói hay có sức thuyết phục, Tề Huy bật người buông lỏng tay ra, ác thanh ác khí đối Tiểu Ngốc nói: “Cho dù đuổi muối người cũng đừng dùng lực lớn như vậy a! Mặt ta khẳng định bị người đánh sưng lên!”

“Xin lỗi xin lỗi!” Tiểu Ngốc vội vã nhận lỗi, thấu qua nhìn mặt hấn một hồi, sau đó nghiêm trang nói: “Mặt của anh không có thũng, chỉ có một cái dấu tát.”

Tề Huy hảo tướng đem cậu bóp nát.

Đỗ Hàng từ ngăn kéo lấy ra cà men đối bọn họ nói rằng: “Ta đi căn tin mua cơm.”

Hấn chân trước vừa bước ra, Tiểu Ngốc chân sau liền đuổi theo.

“Đỗ học trưởng, anh chờ một chút.”

Đỗ Hàng xoay người: “Có việc sao?”

“Cảm ơn anh...” Tiểu Ngốc thấy gã lộ ra thần sắc nghi hoặc liền vò đầu cười, “... Vừa thay em che giấu.”

Nghe vậy, Đỗ Hàng cười cười: “Đừng có khách khí như vậy.”

Tiểu Ngốc còn nói vài tiếng cảm tạ, lại đứng tại chỗ thường thường trộm liếc Đỗ Hàng vài lần, trên mặt bất an, môi vài lần nhúc nhích, hiển nhiên trong lòng có sự, rồi lại không dám nói ra.

Đỗ Hàng bị bộ dáng cậu muốn nói lại thôi chọc cười, nhẹ giọng hỏi: “Có đúng hay không có cái gì muốn nói với ta?”

Bị đoán trúng tâm tư, Tiểu Ngốc xấu hổ điểm đầu: “Chuyện vừa phát sinh có thể hay không không nên đổi người khác nói.”

“Ta sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.” Để nhượng cậu yên tâm, Đỗ Hàng bắt tay bên mép làm một cái động tác kéo khóa, “... Bao quát Thẩm Dịch.”

“Đỗ học trưởng, anh thực sự là một người tốt!” Tiểu Ngốc còn nói vài tiếng cảm tạ, “Em sẽ không quấy rầy người nữa, anh nhanh đi mua cơm đi.” Dứt lời, đang chuẩn bị quay về phòng ngủ, Đỗ Hàng lại gọi lại.

“Tiểu Hạ, người rất thích Tề Huy ba?”

Câu hỏi quá mức trắng trợn khiến Tiểu Ngốc trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm sao trả lời, cậu chân tay luống cuống nhìn Đỗ Hàng, nói quanh co nửa ngày cũng không phun ra được một chữ.

“Thích một người sẽ biểu đạt đi ra, để đối phương biết cùng mình bạch, như vậy mới không có tiếc nuối. Dừng cảm điểm, đi yêu ba.”

Lời nói cổ vũ, mỗi chữ mỗi câu đều gõ vào nội tâm Tiểu Ngốc, cậu đột nhiên có loại xung động muốn đi biểu lộ, dù không chiếm được đáp án, chí ít nỗ lực quá, sẽ không hối hận. Thế nhưng những đạo lý nhìn như giản đơn này biết là một chuyện, có thể hay không tự thể nghiệm lại là chuyện khác, cậu tuy rằng rất tán thành Đỗ Hàng nói, nhưng ngực lại có một chút lo lắng, tựa như Tề đại ca đã nói, cậu cùng Tề Huy thủy chung là hai người thế giới.

“Em không xứng với anh ấy...”

Tiểu Ngốc gục đầu xuống, nhỏ giọng thì thào, trong giọng nói lộ ra vài phần chua xót cùng bất đắc dĩ.

“Ái tình không có cao thấp giá cả thế nào chi phân.” Đỗ Hàng cười nhu nhu đầu cậu, “Tự tin điểm ba.”

“Nga.”

“Người chăm chú lo lắng một chút, có chút nhân bỏ lỡ chính là cả đời. Được rồi, ta đi căn tin, Thẩm Dịch còn đang chờ ta ni.”

“Àn.”

Tề Huy mặc y phục từ phòng ngủ đi ra liền thấy Tiểu Ngốc đang đứng chờ ra trước tường.

“Người tại quay tường tự kỷ hử?” Tề Huy đi tới bên người cậu, thân thủ tại trên đầu cậu vỗ nhẹ, “Đi, đừng ngây ngốc nữa.”

“Chúng ta đi chỗ nào?” Tiểu Ngốc ngẩng đầu lên hỏi.

“Ăn trưa a, ta sắp đói chết.”

“Hảo, tôi mời.”

“Người đánh ta một tát, đương nhiên phải mời ta ăn để nhận lỗi.”

“Àn! Không thành vấn đề!”

Tiểu Ngốc lên tiếng trả lời sau liền đi theo Tề Huy đến căn tin.

Tề Huy bước đi rất lớn, mau mà cấp, Tiểu Ngốc hầu như phải chạy chậm mới có thể đuổi kịp hắn. Mặc dù có chút cật lực, thế nhưng dọc theo đường đi nhìn bóng lưng người trong lòng, tựa hồ là một chuyện rất hạnh phúc.

Tới căn tin, người ở bên trong rất nhiều, hầu như không còn chỗ ngồi.

Tề Huy xuất ra bao tiền nhét vào trong tay Tiểu Ngốc: “Phiếu cơm cùng tiền đều ở bên trong, muốn ăn cái gì liền mua cái đó, ta đi trước tìm vị trí.”

Tiểu Ngốc nắm bao tiền kinh ngạc hỏi: “Không phải nói tôi mời ăn sao?”

“Cùng người đùa một chút mà thôi, ta thế nào sẽ làm người dùng tiền mời khách.”

“Nga, anh muốn ăn cái gì?”

“Người tùy tiện mua ba, ta không kiêng ăn.”

Tiểu Ngốc đi tới trước cửa mua cơm, tuyển hảo thực vật sau đang chuẩn bị trả tiền liền vô ý thấy chứng minh thư của Tề Huy cũng kẹp trong bao tiền, cậu cố ý nhìn một chút ngày sinh, kinh ngạc phát hiện tiếp qua năm ngày sẽ là sinh nhật Tề Huy. Một kế hoạch nho nhỏ hình thành trong đầu cậu, sau cậu bưng cơm đi trở về chỗ ngồi, giả ra một bộ không chút nào kích động đem bao tiền giao trả lại cho Tề Huy.

Lúc ăn, cậu tùy ý hỏi: “Anh thích cái gì vậy?”

Tề Huy không rõ cậu vì sao muốn hỏi vấn đề này, suy nghĩ một chút trả lời: “Cái gì đều không thích.”

Tiểu Ngốc chưa từ bỏ ý định, kế tục truy vấn: “Vậy anh có cái gì đặc biệt muốn sao?”

Tề Huy sững sốt một chút, ở trong lòng nói thầm nói: ta chỉ muốn người! Nhưng người sẽ đáp ứng sao...

Tiểu Ngốc thấy hần không lên tiếng liền giục: “Mau nói đi, anh rốt cuộc nghĩ muốn cái gì?”

Tề Huy tức giận lật một bạch nhãn: “Cái gì cũng không muốn.”

“Nga...” Tiểu Ngốc một trận thất lạc, không thể làm gì khác hơn là ngưng hần trọng tâm câu chuyện.

Trong lúc nhất thời bầu không khí có chút xấu hổ, hai người yên lặng bới cơm, không nói thêm một câu nào.

Sau, Tiểu Đệ đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ đánh vỡ hiện trường bé tắc.

“Tề thiếu, Tiểu Hạ, hai người cũng ở chỗ này a.” Tiểu Đệ gào to.

Tề Huy tức giận: “Lời vô ích.”

Nhìn bộ dáng Tề Huy không nhận được Tiểu Đệ chỉ biết hần lại tại nỗi tính nhỏ mọn, lúc này chính mình không nên nhạ hần tuyệt vời, miễn cho va chạm vào hần nghịch lân, vô duyên vô cớ thành nơi hần trút giận.

Tiểu Đệ cười hì hì tiến đến bên người Tiểu Ngốc.

“Tiểu Hạ, cậu xem căn tin tất cả đều là người, liền một chỗ trống cũng không có, tôi có thể ngồi chung không?”

“Có thể a.” Tiểu Ngốc đáp ứng đỉnh sảng khoái.

“Tôi cùng bằng hữu của tôi cùng nhau ngồi chung cũng được sao?”

“Được a.”

“Tôi chỉ biết cậu sẽ không cự tuyệt tôi.” Tiểu Đệ mừng rỡ muốn chết, hướng về phía Tiểu Ngốc làm một mặt quỷ, “Tôi lập tức gọi y tới.” Nói xong, cậu ta đang chuẩn bị ly khai liền nghe được một thanh âm lạnh lùng vang tại bên tai, “Chờ một chút, bằng hữu của ngươi là ai?”

“Ách...” Tiểu Đệ nguyên bản vui tươi hơn hử vừa nhìn đến Tề Huy dĩ nhiên có điểm lắp bắp, hần quay đầu nhìn cửa mua cơm cách đó không xa, sau đó dùng ngón tay chỉ hướng kia cười hắc hắc, “Bằng hữu của em đang mua cơm, mặc đồ đen.”

Hai người theo phương hướng cậu chỉ nhìn qua, thấy người mặc đồ đen kia sau, Tiểu Ngốc kinh ngạc nói không nên lời, mặt Tề Huy liền biến đen.

“Ta chỉ biết là hần!” Tề Huy trừng mắt Tiểu Đệ, giận không có chỗ phát, “Các người lúc nào hồn cùng một chỗ?”

“Ôi Tề thiếu, anh đừng nói mò! Bị người nghe được sẽ hiểu lầm đó!” Sau một trận kêu trời gào đất, Tiểu Đệ bận rộn giải thích, “Em cùng y chỉ là quan hệ hữu nghị thuần khiết!!”

“Tình khiết hữu nghị cái rắm! Người vừa thấy hấn tựa như chó trông nhà đi theo phía sau hấn đảo quanh, người về điểm này tâm tư ai không rõ?” Tề Huy càng nói càng tức giận, “Người vì sao lại như thế bị coi thường ni?! Người khác đều cự tuyệt người, người vì sao còn chưa từ bỏ ý định?!”

Liên tiếp mấy câu vì sao đem Tiểu Đệ hỏi á khẩu không trả lời được. Cậu muốn tiến lên biện giải cái gì, lại bị Tề Huy kịch liệt ngôn từ cắt đứt.

“Người biết rõ ta không thích hấn, còn từng cùng hấn đánh qua, vì sao muốn đem hấn gọi tới ngồi chung? Người nguyện ý bị coi thường, ta cũng không muốn!”

Tiểu Đệ ngậm ngẫn cả người, ngẫm nghĩ lời Tề Huy nói tất cả đều là sự thực. Cậu thực sự tựa như một con chó trông nhà thủy chung quay chung quanh bên Cao Chấn, đem hỉ nộ ái ố của đối phương đều trở thành chính mình gánh chịu, toàn tâm toàn ý đối đãi, tất cả trọng tâm sinh hoạt xoay quanh một người, quả thực là đào tâm đào phế dùng sinh mệnh để yêu. Lần này cậu thật vất vả tranh thủ cơ hội cùng Cao Chấn hòa hảo, cho dù tái đa ưu sầu cùng bất đắc dĩ, cậu nghĩ cũng đáng. Giá tất cả đều là chính mình tuyển, kết quả tới thăm chính là bọn họ quan hệ lần thứ hai hạ đến điểm băng, có thể ở chung một ngày đêm tính một ngày đêm, cho dù lại nhớ tới nguyên điểm, cậu cũng sẽ không oán bất luận kẻ nào.

Cậu ngẩng đầu thấy Cao Chấn bưng bàn tử hướng bên này đi tới, cậu hướng về phía đối phương vẫy vẫy tay, lại nói với Tề Huy: “Tề thiếu, anh nói em bị coi thường liền bị coi thường ba, em gọi y tới cũng là tưởng cho các người cùng hảo như lúc ban đầu, hai người đều là người quan trọng của em, thiếu một người đều không được. Van anh đợi lát nữa bớt tranh cãi, coi như cho em mặt mũi có được hay không?!”

Tề Huy hừ lạnh một tiếng, quay đầu không hề lên tiếng.

Tiểu Đệ âm thầm thở dài một hơi, Tề Huy không có lập tức đứng dậy ly khai, liền chứng minh hấn cam chịu thỉnh cầu của chính mình.

Cao Chấn đi tới, Tiểu Đệ vội vã đem vị trí nhường.

Cao Chấn liền tiếng cảm ơn cũng không nói, không chút khách khí ngồi xuống. Sau y đẩy bàn tử đến trước mặt Tiểu Đệ: “Ta giúp người đánh một phần cơm nước, chính người đoan.”

Tiểu Đệ thụ sủng nhược kinh, lập tức muốn làm ra điểm hồi báo: “Người muốn uống cái gì, ta đi mua.”

Cao Chấn còn không có đáp lời, Tề Huy nhưng thường trước một bước nói: “Thuận tiện giúp ta mua hai chai đồ uống, ta uống khả nhạc, Tiểu Hạ uống nước chanh.”

Tiểu Đệ vui tươi hơn hử đáp ứng: “Hảo.”

Cái bộ dáng khom lưng của cậu thấy Cao Chấn thẳng nhú mày.

Tiểu Đệ lại hỏi: “Cao Chấn, người muốn uống cái gì? Khả nhạc chính nước chanh?”

“Ta chính mình mua.” Cao Chấn đứng dậy, nhìn Tề Huy, lạnh nhạt châm chọc nói: “Người với người trong lúc đó hấn là tôn trọng lẫn nhau, nhưng người động bất động liền đem nhân trở thành người hầu giống nhau sai sử, song song tại người không hiểu tôn trọng người khác, kỳ thực cũng hay không tôn trọng chính người.”

Cao Chấn bỏ lại những lời này sau liền nhấc chân đi, Tề Huy bị y khiến cho mặt danh kỳ diệu trực tiếp ngốc sững ở tại chỗ, qua thật lâu mới hồi phục tinh thần lại...

19. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 19: Bạn Trai

Tề Huy lớn như vậy cũng chưa từng chịu uất khí lớn như vậy. Hấn nghĩ chính mình bị hạ nhục, mạnh mẽ bàn chuẩn bị mắng to Cao Chấn, nhưng không ngờ tới nhất là vừa mở miệng liền đem cơm trong miệng toàn bộ phun ra.

Hạt cơm phun đầy một bàn, khoe miệng còn dư lại vài hạt, ánh mắt mọi người nhất tề bắn tới, Tề Huy chưa từng chật vật như bây giờ, trong khoảng thời gian ngắn hận không thể đào một hầm ngầm đem chính mình vùi xuống.

Ngay thời khắc xấu hổ này, hết lần này tới lần khác có người không cảm thấy được, dĩ nhiên không sợ chết cười ra tiếng.

Tiểu Đệ ghen một mặt tiểu ý, đưa khăn tay ra: “Tề thiếu lau miệng a, anh cái dạng này thoạt nhìn hảo hoạt kê!”

Tề Huy đang lo đầy bụng hỏa không chỗ phát, vừa vặn tới một đối tượng phát tiết, hất một bả đẩy tay Tiểu Đệ, rống giận: “Hắn thay người xuất đầu, người rất đặc ý ba? Xem lão tử chê cười, có đúng hay không rất hài lòng a?!”

Tiểu Đệ ngạc nhiên, lắc đầu giải thích: “Không có, em không có ý này.”

“Vậy người cười cái gì cười?!”

“Em chỉ là...” Nói phân nửa liền lú lo mà dừng, Tiểu Đệ bỗng nhiên không biết giải thích thế nào mới tốt.

Kỳ thực Tề Huy nói đúng phân nửa, Cao Chấn vì cậu bệnh vực kẻ yếu, cậu tại thụ sủng nhược kinh song song ngực thật là có điểm nho nhỏ đặc ý, nhưng cậu cũng không ôm tâm tính nhìn có chút hả hê cười nhạo Tề Huy. Muốn trách chỉ có thể trách cậu không có đại não, thấy chuyện vui liền nhin không được nở nụ cười, vừa vặn đụng vào họng thượng, chọc giận Tề Huy.

“Chỉ là cái gì? Suy nghĩ của người bị ta nói trúng rồi, không có cách nào khác nói sáo đúng không?”

Nhìn Tề Huy một bộ ‘ta cứ thích gây sự đó, làm gì được ta’, Tiểu Đệ cảm thấy rất không nói gì, còn không kịp đáp lời, lại nghe hắn kêu gào bên tai: “Người bớt tranh cãi, ta cho người mặt mũi nói cái gì cũng chưa nói, thế mà hắn lại làm trò trước mặt mọi người cố ý khiêu khích ta, khẩu khí này ta nuốt không trôi!”

Người khác nào có cố ý khiêu khích người ...

Tiểu Đệ thở dài một hơi, đem toàn bộ sai lầm ôm tới trên người mình: “Tề thiếu, anh đừng nóng giận! Đều là em sai!! Em không nên gọi y tới ngồi cùng, em cam đoan với anh, sau này không bao giờ phát sinh loại sự tình này nữa!”

Thấy đối phương chủ động nhận lỗi, Tề Huy tự nhiên không tốt tiếp tục phát giận. Nhưng lúc này Tiểu Ngốc nói một câu đơn giản liền đưa lửa giận trong lòng hắn một lần nữa châm ngòi.

Tiểu Ngốc ngồi ngay ngắn tại ghế trên, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Viên Viên không có cười nhạo anh, Cao Chấn cũng không có cố ý khiêu khích anh, là anh suy nghĩ nhiều quá. Hơn nữa Cao Chấn nói rất có đạo lý, Viên Viên vẫn bị anh sai tới gọi lui, anh cho tới bây giờ không nghĩ qua cậu ấy có đúng hay không tự nguyện nghe anh sai sử, có lẽ những hành vi này của anh có thể mang đến phức tạp cho cậu ấy.”

Tiểu Ngốc nhìn Tề Huy bô bô nói một tràng dài, căn bản không phát hiện Tiểu Đệ đang không ngừng nhảy mắt với cậu, ý bảo cậu không nên nói thêm gì nữa. Khi cậu thấy mặt Tề Huy đã biến thành than đen, tựa hồ thoạt nhìn rất tức giận, lúc này mới ý thức được tự mình nói quá bén nhọn một điểm. Cậu nhanh chóng đem sắc mặt hòa hoãn xuống, chuẩn bị nói vài câu để nghe dùng để trấn an đối phương, miệng còn không có mở, một tiếng hỗn hển rống giận đã đưa những lời cậu còn không có nói ra miệng bóp chết tại trong bụng.

“Ta thao! Người nghĩ ta tại cố tình gây sự có đúng hay không? Hảo a, ta không hiểu tôn trọng người khác, cũng không hiểu tôn trọng chính mình! Nếu trong mắt các người ta là một người xấu, vậy hai tên khủ tay hướng ra phía ngoài quải các người sau này đừng nói nhận thức ta!”

Tề Huy bỏ lại câu này liền cầm giận đi ra căn tin.

Tiểu Ngốc ngêch ra, nhìn theo hướng hắn rồi đi hơn nửa ngày mới thu hồi đường nhìn, đầu óc vẫn như cũ bị vây một tầng trạng thái. Quay đầu nhìn phía Tiểu Đệ, ôm tâm lý may mắn hỏi: “Hắn tại nói giỡn ba? Sau đó sẽ không không để ý tới chúng ta ba?”

Tiểu Đệ than nhẹ: “Anh không nói giỡn, là thực sự sinh khí.”

Mong muốn duy nhất cũng tan biến, Tiểu Ngốc buồn bã cúi đầu, mặt nhăn thành một đoàn, cậu vì chính mình làm việc ngốc mà cảm thấy hối hận không ngớt.

Tiểu Đệ còn nói: “Cậu hiểu lầm Tề thiếu. Tôi đích xác bị ảnh đem làm chạy vật sai tới gọi lui, người khác hay là cho rằng ảnh luôn thích khi dễ tôi, nhưng tôi không ngờ tới cậu cũng nghĩ như vậy. Cậu cùng anh ấy tiếp xúc lâu như vậy, thái độ làm người của ảnh cậu hẳn là rất rõ ràng, ảnh là một người khẩu xà tâm Phật, ngoài miệng luôn luôn không buông tha người, thế nhưng tâm địa cũng rất thiện lương, hơn nữa tôi là cam tâm tình nguyện để ảnh sai sử, bởi vì tại lúc tôi tuyệt vọng nhất ảnh đã từng giúp tôi.”

Nghe xong câu đó, Tiểu Ngốc ở trong lòng hung hăng chửi chính mình quá ngu ngốc, không nói hai lời nhắc chân đuổi theo.

Cậu một bên gọi điện thoại cho Tề Huy, một bên tìm kiếm chung quanh vườn trường, thế nhưng vòng vo 1 vòng lớn cũng không phát hiện thân ảnh đối phương, điện thoại di động cũng gọi không thông, vẫn để trạng thái tắt máy. Đột nhiên ý thức được tính nghiêm trọng của tình thế, cậu nhất thời luống cuống, chạy thẳng đến phòng ngủ Tề Huy, gõ cửa, nhưng không ai ra mở.

Thời gian phẳng phất như dừng lại, tư vị đợi chờ quả thực là một loại dày vò. Tiểu Ngốc ở cửa đợi một hồi, cảm giác tựa như đợi mấy tiếng đồng hồ như nhau, vừa nghĩ đến Tề Huy muốn cùng mình tuyệt giao, tâm cậu liền tràn ngập tự trách cùng hổ thẹn. Lại đợi gần 10', cậu tựa hồ xác định Tề Huy không ở phòng trong, không thể làm gì khác hơn là xoay người đi ra KTX, chuẩn bị đến bên ngoài vườn trường thử vận may, nhìn có thể hay không tìm được đối phương.

Tiểu Ngốc mới vừa đi, Tề Huy liền từ trên giường leo xuống, sau đó châm một điếu thuốc yên lặng hút.

Hắn thừa nhận chính mình là một tên keo kiệt, trong khoảng thời gian này Hường Thành nhiều lần xuất hiện trong sinh hoạt của bọn họ vốn đã khiến cho hắn cực đại bất mãn, chuyện phát sinh ngày hôm nay chỉ là một đạo hỏa tác, để hắn đem bất mãn triệt để phát tiết đi ra.

Hắn thật thật nhất thiết cảm thụ được nguyên lai thích một người sẽ mệt như thế, hắn vô pháp từ cái loại tâm lý trạng thái lo được lo mất này giải thoát đi ra, sợ một phen tình ý của mình bị người nhìn như không thấy, lại sợ khi có lại mất đi sẽ càng thêm thương tâm, do đó khiến cho hắn trở nên do dự, thủy chung do dự có nên đem cái câu đã chôn dấu dưới đáy lòng lâu nay nói ra hay không.

Hắn biết rõ Tiểu Ngốc ở ngoài cửa cũng không dám mở, hắn sợ chính mình đang nổi nóng sẽ nhịn không được nói rất khó nghe. Hay là cho chính mình một không gian lãnh tĩnh cùng tưởng niệm, gấp lại thì sẽ gấp quên mất không hài lòng trước đó.

Tại mấy ngày kế tiếp, Tề Huy hình như đột nhiên tiêu thất trong sinh hoạt của Tiểu Ngốc, điện thoại di động không ai tiếp, trong phòng ngủ cũng tìm không ra. Tiểu Ngốc từ trong miệng Đỗ Hàng biết được hắn ra điểm sự, hắn đã sớm xin nghỉ đi trở về.

Biết tin tức này sau, Tiểu Ngốc đầu tiên là thở dài một hơi, hoàn hảo Tề Huy không có cố ý trốn cậu, sau lại vì đối phương mà lo lắng, không biết rốt cuộc hắn xảy ra chuyện gì khiến hắn vội vàng trở lại xử lý.

Tiểu Ngốc mỗi ngày đều đếm từng ngày trôi qua, tiếp qua một ngày đêm sẽ là sinh nhật Tề Huy, cậu vắt hết óc cũng nghĩ không ra nên mua cái dạng gì lễ vật đưa cho đối phương, không thể làm gì khác hơn là ăn mặc dùng toàn bộ đều chuẩn bị một phần, ăn chính là 1 hộp chocolate, mặc chính là một bộ nội y giữ ấm, dùng chính là một chén trà bằng gốm chính tay cậu làm. Cái chén vẽ ngoài không quá đẹp, bị cậu viết xiêu xiêu vẹo vẹo, bất quá cậu bắt chước theo hình dạng tức giận của Tề Huy ở trên vẽ một Q bản, kia làm cái chén thoát nhìn có vài phần khả ái đẹp đẽ.

Mấy ngày này Hường Thành đến trường học đi tìm cậu vài lần, cậu chỉ là cùng đối phương nói vài câu liên tìm có chuẩn mất. Thời gian dài, cậu rốt cục có điều phát hiện. Cậu nghĩ Hường Thành đối mình thật tốt, vượt qua quan hệ thân thích, nhân thân đối phương nhìn cậu bao hàm rất nhiều cảm tình, động tác cũng vô cùng tối, tổng thích viết mặt cậu, sờ đầu cậu, có khi còn có thể hôn trán cậu, tất cả đều làm cậu cảm thấy da đầu tê dại. Nếu như Tề Huy đối cậu làm những mờ ám này, cậu tịnh không có cảm giác khác thường, tương phản còn có thể cảm thấy rất ngọt ngào, đối thành người khác, cậu nhưng nghĩ không được tự nhiên muốn chết.

Cậu tìm một cơ hội cùng Hương Thành hảo hảo nói chuyện, cậu nghĩ nói cho đối phương chính mình thích Tề Huy, điểm này tuyệt không hội cải biến.

Tới ngày sinh nhật Tề Huy, Tiểu Ngốc học xong, mang theo 1 bao lớn lễ vật trực tiếp chạy đến KTX đối phương, liền thấy người mình tâm tâm niệm niệm từ trong KTX đi ra, cậu còn không kịp vui vẻ, liền phát hiện phía sau Tề Huy còn theo một người nam nhân.

Người nọ cùng Tề Huy giống nhau có một mái tóc dài phiêu dật, vóc người cao ngất, ăn mặc khéo léo, tận hiển khí chất quý công tử. Gã rất tự nhiên vãn trụ cánh tay Tề Huy, Tề Huy lảng một chút, thần sắc có chút mất tự nhiên, nhưng cũng không có từ chối.

Một loại đau nhức xé tim bỗng nhiên đột kích, Tiểu Ngốc nhìn bọn họ chậm rãi hướng chính mình đi tới, tâm một điểm một điểm trầm xuống.

Hai người trước mắt đứng chung một chỗ, nhìn qua cư nhiên có loại cảm giác hài hòa nói không nên lời. Tiểu Ngốc muốn chạy trốn, nhưng phát hiện ánh mắt Tề Huy đã dừng lại trên người mình. Không có biện pháp cậu không thể làm gì khác hơn là kiên trì chào hỏi.

“Hi, hảo hảo...”

Chỉ nói vài câu liền kết, những câu đã nghĩ trước đó dĩ nhiên một từ cũng nói không ra.

“Àn.” Tề Huy lộ ra một bộ biểu tình rất khách khí nhưng lại xa cách, “Người tìm ta?”

Tiểu Ngốc bị biểu tình này thương tới rồi, trái lương tâm phủ nhận: “Không đúng không đúng, tôi vừa vãn đi ngang qua ở đây.”

“Nga.” Tề Huy đột nhiên đem đường nhìn chuyển qua túi trong tay cậu, cậu nhanh chóng đem túi giấu tới phía sau. Cậu đang thất kinh không có thấy trong mắt Tề Huy hiện lên một tia giảo hoạt tiểu ý.

“Cái túi trong tay người là cái gì?”

“Không có gì, tất cả đều là vật dụng hàng ngày tôi mới vừa mua trong siêu thị.”

Tề Huy liền nga một tiếng, sau đó ý vị thâm trường nhìn cậu một cái.

Tiểu Ngốc có điểm ngốc không chịu nổi nữa, ở chỗ này đứng nhiều một giây với cậu mà nói đều là một loại dày vò, cậu nói tạm biệt liền chuẩn bị chạy đi, lại nghe tiếng nam nhân kia hỏi: “Tề Huy, đây là ai vậy?”

“Tiểu học đệ của ta.”

“Là học đệ anh hay nhắc kia? Lương Tiểu Hạ?” Trong giọng nói của nam nhân lộ ra kinh ngạc, gã thấy Tề Huy sau khi gật đầu lập tức đi tới bên người Tiểu Ngốc, vươn tay tự giới thiệu, “Nhĩ hảo, tôi là Chu Trữ, tôi là bạn trai Tề Huy, thật cao hứng nhận thức người.”

Tôi là bạn trai Tề Huy...

Những lời này không thể nghi ngờ là một quả bom nặng ký, đem Tiểu Ngốc triệt để tạc mộng liễu.

20. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 20: Chân Tướng Rõ Ràng

Chuyện Tề Huy có bạn trai Tiểu Ngốc nhất thời rất khó tiếp thụ, trong đầu nhất thời đình chỉ công tác, nam nhân trước mặt miệng cứ há ra lại khép vào, tựa hồ còn đang nói cái gì đó, nhưng cậu lại không có khí lực nghe xong, cậu nghĩ mau chóng rời khỏi nơi này.

Chu Trữ càng giờ tay về trước, khóe miệng cong lên một độ cung đẹp dễ, không nề hà lần thứ hai bắt chuyện

“Lương Tiểu Hạ, nhĩ hảo, thật cao hứng nhận thức người.”

Thanh âm đó đem Tiểu Ngốc từ trong hỗn loạn tỉnh lại, cậu kéo một nụ cười cứng ngắc không gì sánh được, nửa ngày mới từ hàm răng phun ra một câu.

“Nhĩ hảo, hai người thực xứng đôi...”

Lời này vừa nói ra, mặt Tề Huy lập tức biến thành đáy nồi.

Chu Trữ đem phản ứng của hai người bọn họ toàn bộ xem tại đáy mắt, không khỏi cảm thấy buồn cười, gã đối Tiểu Ngốc nói: “Chúng ta chuẩn bị đi ra ngoài mua sắm, cậu muốn đi cùng không?” Đợi chỉ chốc lát, thấy Tiểu Ngốc không nói trở về, chỉ là có chút ủy khuất nhìn Tề Huy, còn nói, “Được rồi, chúng ta còn muốn ở bên ngoài ngủ lại, cậu mang theo CMT không? Hiện tại quản được nghiêm, không có CMT thuê không được phòng.”

Chu Trữ ngữ khí có chút thành khẩn, nhưng Tiểu Ngốc nghe đứng lên lại có chút chói tai. Nghe ý tứ gã, tựa hồ đêm nay gã cùng Tề Huy muốn ở bên ngoài qua đêm, hơn nữa bọn họ còn muốn đi thuê phòng! Nhân gia vợ chồng son hoan hoan hỉ hỉ đi dạo phố, thuê phòng, chính mình một ngoại nhân theo để làm chi? Tới rồi buổi tối cô nam quả nam cùng ở chung một phòng, củi khô lửa bốc hết sức căng thẳng, sau đó dùng thân thể phổ ra bản nhạc ái tình. Giả như cái kia thời gian chính mình gian phòng vừa vặn ngay bọn họ sát vách, lại vừa vặn gian phòng hiệu quả cách âm quá kém, không nghĩ qua là nghe được thanh âm không nên nghe, kia đều không phải chính mình cấp chính mình tìm tội chịu sao?

Tâm tư bay loạn, trong đầu hiện lên một hình ảnh không tốt, Tiểu Ngốc tựa hồ thấy hai người họ đang ân ái trước mặt mình, cả người như ngâm trong vại dấm, chưa đến kinh người muốn nổi bọt. Cậu dùng ánh mắt đặc biệt u oán nhìn Tề Huy, nhỏ giọng nói: “Tôi không đi, miễn cho quấy rầy thế giới riêng của hai người. Hơn nữa tôi cũng hẹn người đi ăn cơm tối, hiện cũng không còn sớm, tôi phải đi.”

Nói xong cậu đang chuẩn bị đi, Tề Huy liền gọi lại, ngữ khí thối thối: “Trước đừng đi, người cùng ai hẹn? Tên Hương Thành kia?”

Cậu vừa rồi đương nhiên là bịa, Tiểu Ngốc đã sớm quyết định, ngày hôm nay muốn đem thời gian giữ cho Tề Huy, cùng hắn sinh nhật, thế nhưng đối phương bên người đã có người khác. Nhìn cái mặt thối của Tề Huy, Tiểu Ngốc có điểm khổ sở, trái lương tâm nói: “Đúng vậy, anh ấy còn đang chờ tôi, tôi đi, chúc hai người vui vẻ.”

“Như nhau.” Tề Huy nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ này, sau đó lúi Chu Trữ đi nhanh ra ngoài trường.

Nhìn bóng lưng bọn họ, Tiểu Ngốc bĩu môi.

Hai người vóc người ngang nhau, quần áo tương tự, tóc dài rối tung ở sau lưng, theo bước tiến nhẹ nhàng vũ động. Bọn họ thoát nhìn thực sự rất xứng...

Tiểu Ngốc sờ sờ đầu trái dưa của mình, tóc dài chưa đến tai, cậu không gì sánh được ước ao thở dài, có tóc dài thật tốt.

Vừa đi ra cổng trường, Tề Huy liền buông lỏng tay.

Chu Trữ cười cười, thân thủ quàng ở cánh tay hắn.

Tề Huy rút tay về, bắt tay bỏ vào túi quần: “Ít cùng ta diễn trò.” Khẩu khí tương đương không kiên nhẫn.

“Dem em lợi dụng xong liền trở mặt?” Chu Trữ mặt dày mày dạn thẩu tới, “Anh nhưng là bạn trai em nga!”

“Cút mẹ ngươi đi.” Tề Huy giận tái mặt, “Nãy vì sao lại nói dối? Lão tử cùng ngươi không có nửa điểm quan hệ có được hay không!”

Chu Trữ đương nhiên nói: “Em giúp anh thử hần a.”

Tề Huy chẳng đáng hừ lạnh: “Thiết, thử có cái rắm dùng.”

Chu Trữ cười xấu xa: “Nếu vô dụng, vậy anh vì sao không phản bác? Vì sao muốn phối hợp với em?”

Tề Huy không nói, chỉ là trờng gã.

Chu Trữ bày ra một bộ ‘thảo luận cùng chuyên gia tình cảm’: “Em nghĩ hấn ghen tị, thế nhưng lại có điểm không dám khẳng định. Hấn thoát nhìn có chút thất lạc, ngữ khí cũng coi như có vẻ bình thường, hấn nói chúng ta rất xứng, hấn chúc chúng ta vui vẻ, hình như điều không phải tại nói láo, cảm giác đỉnh thật tình thực lòng.”

“Quản hấn là nghĩ như thế nào, hấn ăn không ăn giấm liên quan gì ta.” Tề Huy không muốn thảo luận vấn đề này, hấn vừa nghĩ đến Tiểu Ngốc đợi lát nữa lại muốn cùng Hường Thành đi ra ngoài phong lưu khoái hoạt liên đầy bụng khí, hấn vừa đi vừa nói, “Ta đi, chính người về trước.”

Chu Trữ tại hấn phía sau kêu lên: “Uy anh đi đâu vậy? Chúng ta không phải nói tổ chức sinh nhật cho anh sao? Anh trai anh còn đang chờ a.”

“Tùy tiện.” Đi vài bước, Tề Huy quay đầu lại cảnh cáo, “Đừng theo ta.”

Tề Huy tâm tình rất không xong, tựa như khí trời thời tiết, mờ mịt, lại rất áp lực.

Mấy ngày này tâm tình của hấn vốn không tốt, hấn nguyên tưởng rằng có thể tại trên người Tiểu Ngốc tìm được một điểm thoải mái, nhưng lại một lần nữa bị đả kích.

Mẹ hấn từ Pháp trở về, nói là thật lâu không thấy hấn, đột nhiên tưởng quay về xem hấn. Nói thật đi hấn cảm thấy rất buồn bực, từ ba mẹ ly hôn sau, mẹ hấn liền bỏ lại hấn một mình một người đi Pháp, tròn hai năm chưa từng cùng hấn liên hệ qua. Từ nhỏ bọn họ mẹ con hai người cảm tình cũng rất đậm, mẹ không thích cùng hấn chơi đùa, cũng không quan tâm sinh hoạt của hấn, luôn luôn nghi thần nghi quỷ, cả ngày loạn tưởng ta, sau đó vì một điểm việc nhỏ quản quít lấy ba hấn nháo, biến đổi phương pháp tìm phiền phức cho đối phương. Hấn là lớn lên trong tiếng chửi rủa của cha mẹ, cái tính tình vội vàng xao động dịch nộ thậm chí có điểm cực đoan của hấn chính là tại hoàn cảnh như vậy dưỡng thành. Mẹ có thể trở về nhìn hấn, song song với cảm giác buồn bực trong lòng hấn còn có điểm nho nhỏ hài lòng, chỉ là hấn không nghĩ tới đối phương căn bản không hỏi hấn liền làm thủ tục muốn hấn qua Pháp. Hấn là huyết mạch duy nhất của Tề gia, Tề Hạo là con nuôi, nguyên nhân mẹ hấn muốn hấn đi Pháp là tưởng để cho bọn họ cha con xa nhau, ba hấn đương nhiên sẽ không đồng ý, gia sản bạc triệu còn muốn chờ hấn kế thừa, ba hấn không tin ngoại nhân, cho dù Tề Hạo vẫn trung thành và tận tâm vì gia tộc mà nỗ lực dốc sức làm cũng tranh thủ không được đối phương một đỉnh điểm tín nhiệm. Ngày thứ hai hấn về đến nhà, ba mẹ hấn liền vì chuyện này mà kịch liệt tranh chấp, một người tưởng đem hấn mang đi, một người không muốn hấn đi, hai bên không ai nhìn nhượng, tương chiến đấu trắng chấp, chuẩn bị dùng luật pháp giải quyết. Nhìn bọn họ khắc khẩu, hấn cảm thấy buồn cười cực kỳ, qua ngày hôm nay hấn liền hai mươi hai, hấn cũng không phải nhóc con ba tuổi, nhân sinh của hấn hấn là do chính hấn nắm trong tay, hấn sinh hoạt cũng không cần bất luận kẻ nào đến tả hữu, bao quát ba mẹ hấn. Cùng lắm thì buông tha sinh hoạt giàu có hiện có, hấn có tay có chân còn sợ nuôi không được chính mình.

Chẳng bao lâu trời đổ mưa phùn, rơi vào trên người dính dính khó chịu, khiến tâm tình hấn càng thêm phiền táo khó chịu. Tề Huy ‘mua đường’ vài vòng sau liền quay về trường. Khi hấn trở lại phòng ngủ liền phát hiện Đỗ Hàng cũng ở trong, hấn cười trêu chọc: “Ai đô ~ thần long thể mà lại có nhà nha, hôm nay không cùng thân ái nhỏ bé ngọt ngào của mày sao?”

Đỗ Hàng tiện tay nhặt giày dưới đất chọi hấn: “Mày đừng có ác tâm như vậy được không? Thân ái nhỏ bé ngọt ngào ... Vậy mà cũng nói ra miệng được.”

ps: từ đây bạn đổi lại xưng hô 1 chút, bạn sẽ sửa trong word, còn trong wp ơ hơ hơ ... bạn lười a lười

~

muah

~“Không phải vậy thì là cái gì? Tiểu tâm can sao?” Tề Huy chột nghiêng người tránh được giày chọi tới, sau đó rút điều thuốc châm lên đưa cho Đỗ Hàng một điều, “Nói thật, tao thực ước ao được như mày, nhóc con Thẩm Dịch kia dính mày như vậy.”

Đỗ Hàng lấy điều thuốc cười: “Nhóc con đó tổng ái đùa giỡn tiểu tính tình, một điểm không hợp tâm ý liền sinh hờn dỗi, kia không phải cùng tao sinh giận dỗi.”

“Vợ chồng son nháo là rất bình thường, rất nhanh sẽ tốt, tao dám đánh cam đoan, ngày mai thằng nhóc đó lại đến kề cận mày.”

“Ân, tao biết.” Đỗ Hàng hút một hơi, đột nhiên nói rằng, “Anh trai mày vừa gọi điện thoại tìm, mày thế nào lại tắt máy? Anh kêu mày sau khi trở về gọi cho anh.”

“Nga, lát nữa tao gọi.”

“Còn có.” Đỗ Hàng hướng về cái túi đặt trên giường bĩu môi, “Đây là quà sinh nhật Lương Tiểu Hạ tặng cho mày, nếu như không phải nhóc con đó nhắc tao thiếu chút nữa cũng quên ngày hôm nay là sinh nhật mày, sinh nhật vui vẻ!”

Tề Huy vô cùng kinh ngạc, hắn nhìn một chút cái túi kia, hình như giống như đuc cái túi lúc trước Tiểu Ngốc cầm trong tay. Hắn đột nhiên hiểu được, nguyên lai Tiểu Ngốc cũng không phải trùng hợp đi ngang qua đây, mà là vợ tới tặng quà cho hắn.

Hắn mở túi, đem bên trong gì đó đem ra, liền tự đáy lòng nở nụ cười.

Chocolate, áo lót giữ ấm, cái chén, đây là quà sinh nhật tối giản dị tối thực tế mà hắn thu được, không xa hoa cũng không lãng mạn, nhưng lại đơn giản đả động đến tâm hắn. Hắn cầm lấy cái chén, phóng ở trong tay thưởng thức, nhìn hình chibi trên mặt, nhin không được cười ra tiếng: “Nhóc con đó tìm đến tao? Đến đây lúc nào?”

“Đại khái một giờ trước ba.”

“Nhóc con đó nói cái gì?”

“Không nói cái gì, chỉ nói câu đây là quà sinh nhật tặng cho mày, sau đó buông túi liền đi.”

“Đi đâu? Có đúng hay không cùng người khác đi ra ngoài chơi?”

Đỗ Hàng kỳ quái nhìn hắn: “Tao sao biết, tao cũng không phải thiên lý nhãn, cách tường là có thể thấy nhóc con đó đang làm cái gì.”

Tề Huy hắc hắc cười: “Nhóc con đó khẳng định trực tiếp quay về phòng ngủ, khẳng định đâu cũng không đi!”

Đỗ Hàng mắt trợn trắng: “Thoát tuyến!”

Ngẫm nghĩ phản ứng trước đó của Tiểu Ngốc, Tề Huy nghĩ nhóc con tại ghen, đặc biệt nhân thân nhìn mình, giống như là cô vợ nhỏ bị chồng ruồng bỏ, có chút ủy khuất, lại có chút oán giận.

Sau Đỗ Hàng nói một việc, nhất thời khiến lòng tự tin hắn tăng vọt.

“Mày còn nhớ rõ chuyện nhóc con đó giúp mày đập muỗi?”

“Nhớ kỹ, làm sao vậy?”

“Kỹ thực nhóc đó nói dối đấy.”

“Nói dối?! Nói cái gì dối?”

“Là gạt mày á, nhóc đó không đập muỗi cho mày, mà làm 1 việc.”

“Làm cái gì?!”

Nói đến đây, Đỗ Hàng bán một cái nút: “Mày đoán coi.”

“Tao đoán cái shit á!” Tề Huy gấp đến độ thiếu chút nữa giơ chân, “Nói mau, nhóc đó rốt cuộc đang làm cái gì?”

Đỗ Hàng đậm đậm nhất tiếu, nhẹ giọng phun ra bốn chữ: “Len lén hôn mày.”

Tề Huy bị kinh hỉ bất thành linh khiến cho có chút không biết làm sao, hắn ngốc lăng một hồi, mạnh hướng ngoài cửa phóng đi, lại bị Đỗ Hàng một bả kéo lại: “Mày chạy đi đâu?”

Tề Huy một bên giãy dụa một bên kích động hô to: “Tao muốn đi tìm nhóc đó!!”

“Bình tĩnh một chút.” Đỗ Hàng dùng sức túm trụ hần, “Nhóc đó rất tự ti, mày tùy tiện đi tìm như vậy, sẽ đem nó dọa chạy đó.”

“Tao thích nhóc đó, nhóc cũng thích tao, có cái gì phải chạy?!”

“Điểm ấy nhóc đó chưa nói rõ, nó chỉ là nói không xứng với mày, về phần nguyên nhân chính mày tự đi hỏi, nhớ kỹ không nên quá trực tiếp, chậm rãi tiêu trừ lo lắng trong lòng nó.” Đỗ Hàng dừng lại một chút, “Nhóc con đó kêu tao thay nó bảo mật, mày cũng đừng có tuột miệng đấy, tao thế nhưng là người thủ tín.”

Tề Huy cười đập y một quyền: “Yên tâm, tao cũng không phải miệng rộng, tuyệt đối không nói.”

Ngay lúc đó điện thoại trong phòng vang lên, Đỗ Hàng bước nhanh đi tới, cầm lấy ống nghe ân liêu vài tiếng liền quải, sau đó hướng về phía Tề Huy bắt đầu cười: “Đi thôi, hai nhóc con kia đang ở phòng ngủ say khướt, người khác đều gọi điện thoại tới trách cứ chúng ta.”

21. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 21: Đêm Say Rượu

Hai người mới vừa đi đến cửa phòng ngủ liền nghe từng đợt âm ĩ chửi bậy từ trong phòng truyền ra.

Lẳng nghe 1 lúc, Tề Huy cười huýt sao: “Đồ ô quy, biệt hiệu này thực dễ nghe.”

“Tề vương bát nghe cũng rất nuốt.” Đỗ Hàng tà nghệ liếc mắt hần, một bên vừa nói vừa đẩy ra cửa phòng, chỉ thấy một vỏ chai bay tới trước mặt ‘chào đón’, nương theo là tiếng thét chói tai của Tiểu Tiệp, “Hai tiệp nam các người mau cút ra ngoài cho ta!”

Hai người nhanh lắt mình, né tránh bình rượu công kích. Tiểu Ngốc lúc này đã say đến quỳ rạp trên đất, nghe thấy Tiểu Tiệp ồn ào cũng theo vào giúp vui. Cậu từ mặt đất đứng lên, lung lay lắc lắc đi tới cột trước giường ôm lấy nó lắc lắc, ngoài miệng rít gào: “Ô quy! Vương bát! Tiệp nam! Hồn dân! Mau cút ra ngoài cho ta!”

Nhìn hai tên một bộ khốc lóc om sòm, hai tiệp nam song song rút khóe miệng, sau đó về mặt bình tĩnh đi qua.

Tiệp nam họ Đỗ đem Tiểu Tiệp khiêng ngang trên vai, quay đầu nói với tiệp nam họ Tề: “Tao dẫn hần về phòng ngủ, hai người ở lại đây đi.”

Tiệp nam họ Tề nắm áo Tiểu Ngốc quăng lên giường, “Đi ra ngoài nhớ khóa cửa cho tao.”

Hai tiệp nam nhìn nhau cười, cười đến phá lệ không có hảo ý.

Cửa phòng cách một tiếng đóng lại, nhìn Tiểu Ngốc ôm gối đầu còn đang say khướt, Tề Huy nhẹ giọng thở dài một hơi, rót một chén nước ấm đi tới bên giường, nâng cậu dậy nói: “Đến, uống nước, tỉnh tỉnh rượu.”

Tiểu Ngốc không nói cũng không uống nước, chỉ là kinh ngạc nhìn Tề Huy, nhìn một hồi, như là nghĩ tới cái gì ủy khuất, khóe miệng nhất phiết, trong mắt chậm rãi nổi lên thủy quang.

Tề Huy biết cậu suy nghĩ cái gì, đồng thời đối với cái bộ dáng thương cảm hề hề kia của cậu không có nửa điểm sức chống cự, trong lòng nhất thời nhu ý ngập tràn, không tự giác vươn tay che mắt cậu. Dịch thể ấm áp theo lòng bàn tay một chút tràn ra, Tề Huy đem chén nước đặt trên tủ đầu giường, sau đó dùng hai tay ôm lấy mặt cậu, ngón tay cái khắp nơi chà lau nước mắt rơi xuống, “Ngoan, không khóc. Là anh không tốt, vừa nãy cùng em là nói giỡn, anh không có bạn trai, người kia là anh em chơi cùng anh từ nhỏ. Tin tưởng anh, anh không có lừa em.”

Tiểu Ngốc lúc này đang đứng ở nửa tỉnh nửa say trong lúc đó, đầu óc hỗn loạn đích, sở dĩ Tề Huy nói cậu cũng không có nghe vào bao nhiêu. Nhìn đối phương ôn nhu nhân thần, dường như một đường ánh dương quang giữa trời đông giá rét, nhẹ nhàng tiến vào đáy lòng, ấm áp tâm oa, làm cậu cảm thấy an tâm không ít.

Tề Huy thấy cậu chỉ là ngơ ngác nhìn chính mình không có xuất ra phản ứng gì, không khỏi có chút nóng ruột, lại một lần nữa giải thích: “Anh thề, anh thực sự không có bạn trai! Anh chỉ thích mình em, không thích người khác! Em đừng giận, cấp điểm phản ứng có được hay không??”

Anh chỉ thích mình em

Lúc này Tiểu Ngốc lại nghe rõ rồi. (nghe có chọn lọc, cắt râu ria lấy xương cốt. Đc a ~)

Cậu nhếch miệng cười, lộ ra hai lúm đồng tiền tròn tròn, có vẻ thập phần hài lòng: “Người là vương bát! Tề Vương Bát!”

Thật vất vả đặt quyết tâm nói ra tâm ý, Tề Huy không rõ trọng tâm câu chuyện thế nào đột nhiên kéo tới cái loại chuyện hoàn toàn bất tương quan này, ngăn người còn nói: “Uy, đây là lần đầu tiên anh biểu lộ, em sẽ không sáng khoái điểm đáp ứng sao?!”

Tiểu Ngốc còn đang cười ngây ngô: “Người là vương bát, Tề Vương Bát!”

Kiểu đối thoại này thật sự là có điểm ông nói gà bà nói vịt, Tề Huy không thể tránh được cười cười, dù sao cũng là chính mình sai trước, hiện tại cũng chỉ có thể hảo tính tình theo cậu nói đi xuống: “Hảo, hảo, anh là vương bát, là vương bát.”

“Người hỗn đản, người vương bát đản!” Tiểu Ngốc càng nói càng dưng cảm liêu.

“Anh hỗn đản, anh vương bát đản.” Tề Huy kể tục làm tiên sinh tốt bụng, cầm lấy chén nước đưa tới bên miệng cậu, “Nói nhiều như vậy nói cũng không ngại miệng khô lưỡi nóng, mau uống miếng nước.”

Tiểu Ngốc biệt đầu còn nói: “Người là tiện nam!”

“Ha! Em đừng có được một tác lại muốn tiến một thước, cẩn thận anh...” Đánh em hai chữ còn chưa nói xuất khẩu, Tề Huy liền phát hiện Tiểu Ngốc chính mở to hai mắt nhìn chính mình, trong mắt to lộ quang lóe ra, một bộ muốn khóc.

Tề Huy hảo tướng tròn trắng mắt, nhưng sợ kích thích đến cậu, chính mình cố nén cổ xung động muốn đánh người kia, đem những gì muốn nói nuốt trở lại trong bụng, lập tức triển khai một dáng tươi cười thân thiết, trong miệng nhưng nghiêng răng nghiêng lợi phun ra bốn chữ: “Anh —— là —— tiện —— nam —— ” (anh, *sút sùi chấm nước* anh thật vất vả, Đồ tiện nam kia còn đang ở phòng hưởng thụ mỹ thực đâu, tội nghiệp anh còn ở đâu làm ‘tiện nam đồ vợ’ (cơ mà sao cái miệng ta nó cứ ngoác ra vậy ta =)))

Tề Huy đều nhanh bán chính mình, câu này hầu như từ trong hàm răng một chữ một chữ ỏi ra nhưng chính đối lấy Tiểu Ngốc hừ nhẹ một tiếng, hần bỗng nhiên có loại cảm giác dở khóc dở cười, chỉ có thể ở trong lòng thoải mái chính mình, cùng một con ma men tính toán nhiều như vậy để làm chi? Chờ thanh tỉnh sau lại tới thu thập cũng không muộn.

Mất thật lớn công phu, thuận tiện mắng chính mình, Tề Huy mới có thể đỡ Tiểu Ngốc đem nước uống xong. Nhưng là vừa buông cái chén, Tiểu Ngốc liền hi lý rầm rầm ỏi ra. Trên giường, y phục, toàn bộ đều ỏi lên, tối hậu liền nước đẳng đều phun ra. Tề Huy thấy cậu khó chịu, quả thực yêu thương cực kỳ, cũng bất chấp bẩn cùng thối, cấp tốc ôm cậu tới phòng tắm.

Trước lấy thêm một chén nước cho cậu súc miệng, sau mở vòi sen, hơi nước bạch sắc rất nhanh liền tràn đầy chính gian phòng tắm, người ở bên trong đảo cũng không cảm thấy lạnh, Tề Huy lúc này mới cởi hết y phục cậu, thuận tiện đem chính mình cũng lột cái tinh quang.

Lúc tắm Tề Huy một mực oán giận trường học quá keo kiệt, liền một bồn tắm lớn cũng không có, làm hại bọn họ chỉ có thể đứng tắm, nhiều không có phương tiện a! Thế nhưng hần một bên tắm một bên trôm đậu hũ, phẳng phẳng như tìm được chút an ủi. Hần đem Tiểu Ngốc toàn thân trên dưới sờ soạn một lần, thậm chí liên tiểu kê kê cùng tiểu cúc hoa loại tư mật địa phương này cũng không buông tha. Kia một sờ liền rút không ra tay, ngực như có hàng trăm hàng nghìn con kiến đang bò a bò, ngứa a, khiến cho hần khó có thể chịu được. Hần sờ được càng nhiều, càng tưởng giữ lấy đối phương.

Vừa nghĩ tới điểm này, Tề Huy nghĩ không làm điểm cái gì thật đúng là xin lỗi chính mình. Hần đem Tiểu Ngốc ôm ra phòng tắm, dùng chăn gói kỹ lưỡng đặt ở ghế trên. Sau thu thập chỗ nòn, còn thay đổi một ga giường sạch sẽ, liền đem người ôm trở lại trên giường.

Trước khi ‘làm việc’, Tề Huy rất chăm chú trưng cầu ý kiến Tiểu Ngốc.

“Lương Tiểu Hạ, chúng ta làm một thương lượng ba.”

Phát xong rượu điên, lại ỏi qua, còn tắm nước nóng, Tiểu Ngốc đã sớm mơ mơ màng màng ngủ. Tề Huy liền bằng tại cùng không khí nói, căn bản không chiếm được bất luận cái gì đáp lại.

Tề Huy chính là nhìn trúng điểm này, liền khả dĩ muốn làm gì thì làm. Hắn bò lên trên giường, đem nhân đặt ở dưới thân, còn nói: “Anh nghĩ cùng em làm tình, em đáp ứng liền gật đầu, không đáp ứng thì lắc đầu.” Nói xong đề đầu Tiểu Ngốc đi xuống đề ép vài cái.

“Em gật đầu liền đại biểu đáp ứng rồi!” Tề Huy cười hắc hắc, cười đến cực kỳ hèn mọn. Giây tiếp theo, rậm rạp mưa hôn rơi xuống trên mặt Tiểu Ngốc...

Tề Huy rất muốn nói chính mình không hèn mọn, tuyệt không hèn mọn. Thế nhưng môi hắn chỉ ở trên mặt Tiểu Ngốc dừng một hồi, liền cúi xuống một ngum hàm ở đối phương tiểu kê kê, sau liền giống như nút kem liếm lộng. Cái kia đông tây thịt thịt, mềm mềm, hàm tại trong miệng vị đặc biệt hảo, Tề Huy vong tình hấp dẫn, cảm giác nó đang chậm rãi trưởng đại, tiền đoạn còn có hoạt hoạt dịch thể mang theo hàm vị chảy ra, hắn nuốt nuốt nước miếng, ngửa đầu hướng về phía Tiểu Ngốc cười: “Đang ngủ còn có thể phản ứng, em có đúng hay không tại giả bộ ngủ a?” Tiểu Ngốc oai đầu, vù vù ngủ, chính không có làm ra một điểm phản ứng, như vậy càng làm hắn thêm cả gan làm loạn.

“Anh giúp em hôn, em cũng phải giúp anh thân, lễ thượng vãng lai a.” Tề Huy ngồi dậy, tựa tường, để Tiểu Ngốc ghé vào chính mình trên đùi, đầu đối diện khó hạ, hắn dùng tay cạy miệng đối phương, đem chính mình na căn lửa nóng vật cứng tắc đi vào.

Trong nháy mắt dục vọng bị vây quanh đó, Tề Huy nghĩ loại cảm giác này thật quá mỹ diệu, hắn khẩn cấp ma xát vài cái, na ngoạn ý lại bị hàm răng cọ sinh đau. Hắn tưởng rút ra lại có điểm luyến tiếc, nhẹ nhàng động một hồi mới rút ra. Cứ như vậy, thương cảm Tiểu Ngốc ở dưới tình huống không chút ý thức bị Tề đại lưu manh cấp dâm loạn liễu.

Sờ cũng đã sờ, hôn cũng hôn, kế tiếp sẽ nhập chính đề liễu.

Phòng ngủ là không có áo mưa cũng không có bôi trơn, Tề Huy sợ thương đến Tiểu Ngốc liền chuẩn bị dùng kem dưỡng da đến thay thế, nhưng hắn quang thân tìm chĩnh gian phòng cũng không tìm được, thậm chí liền một lọ kem chống nắng cũng không phát hiện.

“Không thể nào, mùa đông giá rét em cũng không dùng kem dưỡng da? Cũng không sợ mặt nứt do giá rét sao!” Tề Huy hầy còn tại oán giận, vốn định đem sữa tắm trong phòng tắm lấy đến thay thế một chút, tự hỏi chốc lát chính mình buông tha liễu, trước đó hắn trong lúc vô ý thấy nhãn hiệu bình sữa tắm đó —— tinh chất hoa vương lan (), ngoại trừ chữ ngọc thiếu một điểm, bao bên ngoài cùng sữa tắm tinh chất hoa ngọc lan () giống nhau như đúc, không nhìn kỹ căn bản phân không rõ ràng lắm, cũng chỉ có quả dưa ngọc này mới có thể đem loại đồ nhái này mua về. Hắn sợ bình sữa rơm thành phần quá kém, để tắm không thể nói là, nếu như bôi tại trực tràng sẽ khiến cho có chút dị ứng không tốt, đến lúc đó hối hận cũng không còn kịp rồi, dù sao thân thể Tiểu Ngốc khỏe mạnh luôn đặt ở vị trí hàng đầu.

Điểm ấy không thể thực hiện được, Tề Huy lại nghĩ tới một điểm quan trọng khác, hắn cầm lấy điện thoại di động gọi cho Tiểu Đệ, chuẩn bị kêu đối phương mua mũ cùng một lọ bôi trơn tới. Điện thoại chuyển được một khắc kia, bộ mặt thối thối của Cao Chấn đột nhiên hiện lên trước mắt hắn, bên tai còn quanh quẩn câu nói khiếm viễn kia.

Người với người trong lúc đó hắn là tôn trọng lẫn nhau, nhưng người động bất động liền đem nhân trở thành người hầu giống nhau sai sử, song song tại người không hiểu tôn trọng người khác, kỳ thực cũng hay không tôn trọng chính người

“Cút mẹ ngươi tôn trọng lẫn nhau!” Tề Huy cúi đầu chửi một câu, ngay sau đó điện thoại bên kia truyền đến nghi hoặc thanh âm.

“Tề thiếu, làm sao vậy? Anh bỗng nhiên bình ra như vậy một câu nói, cảm giác rất kinh tủng, rất kinh khủng a!!”

“Không có việc gì, gọi người rồi giường đi tiểu.”

“Bây giờ còn không đến 10h, nào có sớm như vậy ngủ?” Tề Huy tiêu thất vài ngày, Tiểu Đệ cho rằng hẳn một mực tức giận, đột nhiên nhận được hẳn điện thoại trong lòng có loại cảm giác nói không nên lời vui sướng, bất người bô bô, “Lâu như vậy anh nguôi giận không có? Chuyện lần trước đừng để ở trong lòng, Cao Chấn cũng là vô tâm, anh biết hẳn nói không chừng đường lui, nói năng chưa ngoa đầu hũ tâm, kỳ thực người rất tốt.”

“Biết biết, ta đã sớm nguôi giận liễu, cứ như vậy, ta trước treo.” Tề Huy nghĩ chính mình trời sinh sẽ không là người xấu, mặc kệ là đối Tiểu Ngốc hay Tiểu Đệ đều ngoan không dưới tâm, lại càng không sẽ làm khó hoặc thương tổn bọn họ. Nói xong liền cắt đứt điện thoại, bò lên trên giường đem Tiểu Ngốc ôm vào trong ngực, có chút bất đắc dĩ thở dài, “Quên đi, ngày hôm nay trước buông tha em, lấy tay giúp anh giải quyết một chút ba.”

Tề Huy đem tay Tiểu Ngốc đặt ở chính mình khó hạ, tái nắm chặt, dục vọng theo bàn tay trên dưới quyền động mà phóng thích ra. Bên trong trần ngập vị xạ hương nhàn nhạt, vị đạo không nùng, nhưng vẫn quanh quẩn tại chóp mũi, nhìn thẳng vào người nằm trong ngực, Tề Huy cảm thấy rất thỏa mãn. Dùng khăn tay chà lau dịch thể, hẳn lại tại Tiểu Ngốc trên người lưu lại đạo đạo hôn ngân, cười nói: “Ngốc tử, anh đều lần qua lần lại em cả đêm, em cứ nhiên còn có thể ngủ hương như vậy, kỳ thực em đời trước là heo con ba?”

Nói câu ngữ ngon, hôn môi Tiểu Ngốc, hẳn mới ôm đối phương chậm rãi ngủ.

22. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 22: Sinh Nhật Muộn

Khi Tiểu Ngốc tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau, cậu dề huyết Thái Dương, đau đớn sau say rượu còn không tan, ký ức cũng dừng lại ở trước khi say rượu. Cậu còn nhớ rõ khi cậu thấy Tề Huy cùng nam nhân kia đi ra trường học cậu đau lòng đến sắp hít thở không thông, do dự thật lâu cậu mới dám đưa quà đến phòng ngủ của hẳn, sau lại cùng Tiểu Tiễn uống rượu, mượn rượu lực mà phát tiết tâm tình. Lần đầu uống rượu cậu không chống được men say đột kích, sau lại làm cái gì, nói gì cậu hoàn toàn không nhớ, hiện tại cậu chỉ cần dùng sức suy nghĩ là như có chiếc chùy ngàn cân đập boong boong vào đầu, làm đầu cậu đau như muốn chặt bỏ nó đi.

Tại trên giường nằm một hồi, cậu mới hậu tri hậu giác phát hiện bên người còn giống như nằm một người. Xoay qua ... lên đối diện với 1 khuôn mặt tươi cười phóng đại, đủ dọa cậu vừa nhảy: “Anh... Anh...”

Còn chưa tới kịp nói cái gì, lại bị đối phương giành trước nói rằng: “Cậu muốn hỏi tôi thế nào lại ở chỗ này đúng không?”

Tề Huy trong miệng thở ra nhiệt khí toàn bộ phun tại trên mặt Tiểu Ngốc, làm cho cậu sản sinh một trận cảm giác tê dại. Tiếp xúc gần gũi như vậy, gần đến mức có thể nhìn thấy mình trong mắt đối phương. Tiểu Ngốc bản năng đem thân thể về phía sau rút lui, rồi lại bị Tề Huy kéo lại, ngay sau đó mặt cậu dưới ánh nhìn kỹ của đôi con ngươi u lam dần dần phiếm đỏ.

“Uy, hỏi cậu đấy! Có đúng hay không rất kinh ngạc tôi sao lại ngủ bên cạnh?”

“Àn...”

“Đem chăn xốc lên nhìn.”

Tiểu Ngốc nghi hoặc xốc chăn lên, sau đó trầm mặc. Cậu cứ nhiên thấy được hai cựa lửa thể!

Nhìn cậu mục trừng khẩu ngốc, Tề Huy vung lên khóe miệng, không khỏi tâm tình tốt.

“Cậu tối hôm qua uống say, đã làm chuyện gì còn nhớ rõ sao?”

“Tôi, tôi, tôi...” Tiểu Ngốc đầu lưỡi thất, “... Sẽ không phải tôi đối anh làm cái gì ba?”

“Thiết, cậu nghĩ đến mi?!” Liền cái vóc toàn xương kia lại có thể đẩy được tôi?!” Tề Huy thẳng trợn mắt, liền thừa dịp cậu không chú ý cấp tốc chui đầu vào cắn một ngụm trên tay, sau đem vết cắn gỡ ra trước mắt cậu, “Nhiều lắm cắn vài miếng, cong vài cái. Đùi trong tôi còn có dấu răng cậu cắn đâu, có muốn hay không nhìn một chút?”

Đùi trong còn có dấu răng?! Thế nào cắn được cái loại địa phương đó?!

“Không không! Xin lỗi xin lỗi! Tôi đi trước rửa mặt!” Tiểu Ngốc mặt đỏ như sắp sung huyết, một phát ôm lấy y phục, hầu như là từ trên giường lăn xuống, sau đó trực tiếp chạy ào vào phòng tắm.

Tề Huy nhìn cửa phòng tắm đóng chặt cười: “Thế nào dễ dàng như vậy liền xấu hổ? Nếu như em biết chuyện phát sinh tối hôm qua, sẽ không mắc cỡ đến chui vào trong đất đi?”

Vào phòng tắm Tiểu Ngốc từ trong gương phát hiện trên người đầy những điểm đỏ to to nhỏ nhỏ, màu sắc hoặc thâm hoặc thỉn, liền giống như những vết muỗi cắn lần trước ở nhà nghỉ. Tỉ mỉ quan sát một lúc, cậu nghĩ những điểm đỏ này thoát nhìn rất giống hôn ngân. Bởi vì cậu từ trên người Tiểu Tiệp cũng phát hiện những vết này, lúc đó cậu còn cười nói, muỗi mùa đông so với muỗi mùa hè còn độc, bị nó cắn một nhát sẽ hồng một mảng lớn. Tiểu Tiệp nghe xong liền mắng cậu ngu, Tiểu Tiệp nói mùa đông moi đâu ra muỗi, đó tất cả đều là do Đỗ Hàng dùng miệng hút ra. Dựa theo những gì Tiểu Tiệp nói, mấy điểm đỏ trải rộng toàn thân này đều do Tề Huy dùng miệng hút ra?

Vừa nghĩ tới đây Tiểu Ngốc mặt càng đỏ hơn, như trứng tôm luộc đỏ au. Cậu khom lưng nhìn vào đùi trong của mình, kết quả không nhìn không biết, vừa thấy liền ngậy người kinh hách, không chỉ riêng đùi trong, còn có tiểu phúc, bên trên rậm rạp điểm đỏ.

Lê nào... Lê nào... Tất cả đều là Tề Huy dùng miệng hút đi ra?!!

Tiểu Ngốc vô pháp bình tĩnh, cậu thực sự tưởng không rõ nếu Tề Huy đã có bạn trai vì sao còn muốn đối chính mình làm ra chuyện như vậy?

Ma ma thẳng thẳng tắm rửa một cái, cậu đem chính mình nhốt tại trong phòng tắm thủy chung không dám mở cửa đi ra, cậu không biết nên dùng cái dạng gì tâm tính đối mặt với đối phương. Theo lý thuyết vừa tỉnh ngủ sau phát hiện người mình thích liền nằm ở bên người hẳn là chuyện đáng giá vui vẻ, thế nhưng bên người Tề Huy sớm đã có người khác, nếu như bọn họ quan hệ quá mức thân mật, sẽ làm cậu có loại làm kẻ thứ ba, loại cảm giác này rất không xong.

Tiểu Ngốc ngồi yên tại bồn cầu tư tiền tưởng hậu nửa ngày, chính là không nghĩ ra một nguyên do. Tề Huy thấy cậu vẫn không đi ra, trong phòng tắm cũng không có bất luận cái gì động tĩnh, còn tưởng rằng ra chuyện gì, nhanh từ trên giường nhảy xuống. Gõ vài cái lên cửa không ai hưởng ứng, Tề Huy giờ chân đang chuẩn bị phá cửa mà vào, cửa bỗng nhiên mở ra. Tề Huy không kịp thu hồi, một cước đá vào trên người cậu, thiếu chút nữa đem cậu đá đến trên mặt đất.

Tề Huy biết một cước này có bao nhiêu trọng, thấy Tiểu Ngốc ôm bụng ngồi chồm hổm trên mặt đất thực sự là đem hấn sợ hãi, hấn lập tức đem người ôm lên giường, nhắc lên y phục đối phương, chuẩn bị kiểm tra thương thế.

Tiểu Ngốc trái vắn phải vẹo, toàn bộ thân thể giống như rắn nước vắn vẹo vẹo, không cho hấn nhìn.

Nắm vài lần không bắt được, tính nhẫn nại của Tề Huy bị vắn sạch, thẳng thần đứng lên, trên cao nhìn xuống, thấp giọng phát sinh cảnh cáo: “Ta đếm ba tiếng, người nếu như còn dám động một chút, ta liền đem người ném ra ngoài cửa sổ.”

Lời này vừa nói ra, không cần phải đếm, Tiểu Ngốc bật người thành thật nằm ở trên giường, thuận tiện vén áo, lộ ra cái bụng tròn tròn. Sau đó một tay bao trùm đi tới, nhẹ nhàng vuốt ve, Tề Huy một bên giúp cậu xoa bụng một bên hỏi: “Đau không? Hoàn hảo không hồng cũng không sưng.”

“Không đau.” Tiểu Ngốc mở to hai mắt nhìn hấn, tổng nghĩ ngày hôm nay hấn tựa hồ đặc biệt săn sóc. Bị người như vậy ôn nhu đối đãi khiến Tiểu Ngốc sản sinh một loại ảo giác, giống như động tác xoa bụng thân thiết này Tề Huy đều có thể làm được thập phần tự nhiên, mà cậu cũng thập phần hưởng thụ, bọn họ hai người nhìn qua quả thực giống như là một đôi tình nhân trong quá trình yêu đương cuồng nhiệt.

Tiểu Ngốc nhìn không được nở nụ cười khiến Tề Huy mặc danh kỳ diệu.

“Cười cái gì? Lẽ nào bị tôi đập một cước là chuyện đáng giá vui vẻ?”

“Không có gì.” Tiểu Ngốc nhìn ý cười, sau đó cẩn cẩn dực dực hỏi, “Bạn trai anh đâu?”

“Tôi tới hôm qua đều hướng cậu giải thích, đó không phải bạn trai tôi, gã là bạn thân tốt của tôi.”

“Na... Na hấn vì sao lại nói như vậy?”

“Cùng cậu đùa một chút.”

Tiểu Ngốc bị kinh hỉ ngoài ý muốn làm khiếp sợ, nửa ngày đều nói không nên một câu, nhưng ngực cũng thật cao hứng, trong đầu hình như có một tiểu nhân tại khu chiêng gõ trống cuồng hoan, làm cậu cảm thấy kích động không ngớt.

Vẻ hưng phấn lộ ra trên mặt cậu đều bị Tề Huy xem tại đáy mắt, một tay ôm cậu vào trong lòng, môi hầu như dính lấy lỗ tai cậu, nhẹ nhàng mà thổi nhiệt khí: “Lẽ vật em đưa anh thấy được, cảm ơn em.”

Tiểu Ngốc ngẩn người, đang muốn nói không khách khí, rồi lại nghe được Tề Huy dùng ngữ khí hơi trêu chọc nói: “Cái chén kia là tự tay em làm đúng không? Nói thật đi, thực sự... Rất xấu! Tựa như đôi bao cổ tay kia, xấu muốn chết!”

Tiểu Ngốc xụ mặt, cậu cũng biết cái chén đó đích xác không đẹp, nhưng bị người chính mồm vạch ra, chính mình có điểm chịu đả kích.

Tề Huy nhéo nhéo mặt cậu cười nói: “Xấu thì xấu điểm, thế nhưng anh rất thích.”

Nghe xong những lời này, Tiểu Ngốc mới hiểu được hấn lại trêu đùa chính mình, ngực không khỏi nổi lên nhè nhẹ ngọt ngào.

Vào đông, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên một phòng ấm áp, thừa dịp khí trời tốt hiếm có này, Tề Huy muốn Tiểu Ngốc trốn học bỏ sinh nhật cho hấn. Tiểu Ngốc đối hấn nói gì nghe nấy tự nhiên sẽ không đưa ra phản đối, hai người mặc y phục liền hoan hoan hỉ hỉ xuất môn.

Trên đường đến trung tâm thành phố, Tề Huy bá đạo tuyên bố: “Ngày hôm nay làm sinh nhật cho anh, tất cả phải nghe anh hết.”

Tiểu Ngốc liên tục gật đầu: “Hảo, không thành vấn đề!”

Lời tuy như vậy, nhưng khi tới trung tâm sau, mặc kệ chơi cái gì ăn cái gì, Tề Huy trước tiên đều trưng cầu ý kiến Tiểu Ngốc. Tiểu Ngốc muốn ăn đồ ăn vặt ven đường, bọn họ liền đi ăn đồ ăn vặt, Tiểu Ngốc muốn đi dạo trung tâm thương mại, bọn họ liền đi trung tâm thương mại. Hai người ăn ăn ngoạn ngoạn, đi một chút nhìn một chút, thẳng đến bên ngoài một gian hàng bán trang phục mới dừng bước.

Tề Huy chỉ vào một kiện áo khoác màu lam đậm hỏi: “Cái kia đẹp không? Anh mặc hợp không?”

“Đẹp, da anh trắng, mặc màu lam khẳng định hợp.” Tề Huy hình dạng tốt, vóc người hảo, trời sinh là móc treo quần áo, Tiểu Ngốc nghĩ mặc kệ cái dạng gì y phục mặc ở trên người hấn, đều có thể thấy hiệu quả tuyên truyền quảng cáo, chuẩn đến mức dâng lên làn sóng mua sắm.

“Đi, đi vào thử xem.” Tề Huy kéo tay cậu, bước vào cửa hàng.

Thử qua sau, quả nhiên liền như Tiểu Ngốc suy nghĩ, áo khoác màu lam đậm đó phụ trợ cho da Tề Huy càng thêm trắng nõn, khiến cho hấn thoát nhìn càng thêm suất khí mê người.

Mỹ nhân tựa như một khối nam châm, đi tới đâu cũng đều vũng vàng hấp dẫn mọi người ánh mắt, Tiểu Ngốc thẳng ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm Tề Huy, không tự chủ được móc ra bao tiền, muốn mua y phục này cho hấn.

Tề Huy thấy hấn đồng thủ đồng cước đi hướng thu ngân, nghi hoặc hỏi: “Em đến làm gì?”

Tiểu Ngốc thành thật trả lời: “Trả tiền, giúp anh mua quần áo a.”

“Yêu! Em theo anh đi dạo phố, còn giúp anh mua quần áo, làm như anh là cái bánh mật như em ấy.” Tề Huy ngăn trước mặt cậu, từ trong túi quần rút ra tiền mặt nhét cho người bán hàng, “Liên theo kiểu dáng, màu sắc như này, lấy số nhỏ hơn cho hần thử xem.”

Người bán hàng lên tiếng đáp, vui tươi hơn hờ tìm kiện y phục tương đồng đưa cho Tiểu Ngốc.

Tiểu Ngốc cầm y phục sững sờ: Đây là tình lữ trang sao?

Lúc này Tiểu Ngốc còn không biết, tối hôm qua lúc biểu lộ Tề Huy cũng đã đem chính mình trở thành bạn trai cậu, mà cậu say quá lợi hại, căn bản không có nghe đến phiên thông báo thâm tình kia.

Tề Huy cho rằng biểu lộ loại chuyện tổn hại hình tượng nam nhân này làm một lần là đủ rồi, Tiểu Ngốc lại cho rằng ngôn hành cử chỉ của Tề Huy ngày hôm nay quá quỷ dị. Tuy bọn họ có quan hệ tốt, nhưng loại quan hệ đó là tình huynh đệ, hiện tại mỗi lời nói hành động của Tề Huy đều mang theo một cỗ sùng nịch, khiến cho đáy lòng cậu cảm thấy thỏa mãn cùng hạnh phúc, rồi lại có chút không biết làm sao, không có kinh nghiệm cảm thụ khiến cậu không khỏi nghi hoặc: vì sao Tề Huy giống như đột nhiên thay đổi thành một người khác, lẽ nào hần cũng thích ta sao?

23. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 23: Chia Tay

Nghi hoặc về nghi hoặc, Tiểu Ngốc chính mình mặc vào kiện áo khoác màu thâm lam theo Tề Huy đi ra. Đi ngang qua một cửa hàng thì, cậu vô ý thức nhìn một chút thân ảnh hai người chiếu vào tử thủy tinh, đồng dạng kiểu dáng, đồng dạng nhan sắc, xa xa nhìn lại thật là có điểm vị đạo tình lữ trang. Cậu nhìn chăm chăm ảnh ngược trên kính, sau đó thỏa mãn nở nụ cười.

Tề Huy luôn luôn bị tươi cười đột nhiên triển lộ trên mặt cậu khiến cho mặt mày kỳ diệu. Vô đầu của cậu, nhìn không được hỏi: “Uy, em lại vỡ nợ ngắn sao? Vô duyên vô cớ cười cái gì?”

Tiểu Ngốc sờ sờ đầu, cười đến càng hoan, “Kế tiếp, chúng ta đi đâu?”

Tề Huy nhìn đầu tóc cậu, phiết miệng, “Đừng đùa, em xem tóc em mau che hết cả mặt rồi, chúng ta đi trước tìm hiệu cắt tóc nào đó làm tóc một chút.”

Nói xong câu đó, Tề Huy nghĩ chính mình tựa như gia trưởng của Tiểu Ngốc luôn luôn lo lắng, không riêng muốn xen vào ăn uống, còn muốn giúp cậu mua quần áo, hiện tại thấy tóc cậu quá dài, sợ lộng thương con mắt, liền muốn mang cậu đi cắt tóc. Không ngờ cậu luôn luôn nhu thuận nghe lời lại từ chối.

“Tôi không cắt! Không cắt!” Tiểu Ngốc lấy tay hộ đầu thoáng cái nhảy ra xa.

“Vì sao?!” Tề Huy buồn bực, cắt tóc là chuyện rất đáng sợ sao? Có cần phải làm ra phản ứng lớn như vậy không?

Tiểu Ngốc lại lui về sau mấy bước, cảnh giác nhìn hần: “Tôi không muốn cắt, như này cũng rất tốt.”

Nói vậy cũng như không, hiển nhiên không làm Tề Huy thỏa mãn. Hần nhíu mi chậm rãi tới gần, đem Tiểu Ngốc bức đến góc tường: “Em cho là em là phi chủ lưu a? Thẳng thắn để đầu dài nhuộm thành đỏ thắm có được hay không?”

Tiểu Ngốc ngưỡng cổ phản bác: “Tóc anh dài như vậy, tôi nếu như phi chủ lưu, anh liền so với phi chủ lưu còn bỉ chủ lưu.”

“Ha, em còn dám theo anh tranh luận?!” Tề Huy sắp nôn đã chết, mái tóc dài hần từ trước đến nay vẫn cho là ngọc cư nhiên bị người nói thành phi chủ lưu, cái này kêu hần dùng cái gì kham a!

Dưới tình huống thông thường, khi Tề Huy sinh khí biến sắc mặt, Tiểu Ngốc tự nhiên sẽ thỏa hiệp thân thủ thuận mao cho hần, thế nhưng ngày hôm nay lại không làm như vậy. Tiểu Ngốc có ý nghĩ của chính mình, từ lần trước cậu thấy hình ảnh hài hòa của Tề Huy cùng Chu Trữ vai kề vai đi ra trường học, trong lòng cậu liền âm thầm làm một quyết định, để khiến hai người càng thêm gần gũi, cậu cũng muốn để tóc dài. Tuy

rằng cậu biết ngoại hình chính mình cùng Tề Huy chênh lệch quá lớn, hai người đứng chung một chỗ cũng không ai nói bọn họ rất xứng, thế nhưng dù cho chỉ có như vậy nhất định điểm tương tự, cậu nghĩ nỗ lực của cậu cũng không có uổng phí.

Tề Huy tự nhiên không biết ý nghĩ trong lòng cậu, chỉ là nghĩ tiểu tử này có điểm khác thường, không muốn cắt tóc cũng liền thôi, thế nhưng cậu liền nguyên nhân cũng nói không rõ, đồng thời còn học xong tranh luận, các loại hành vi dị thường đều chứng minh cậu hiện tại càng ngày càng không đem chính mình để vào mắt. Nam nhân tự cho mình là độc nhất như Tề Huy lúc này triệt để phiền muộn, giằng co mấy hiệp sau rốt cục bại trận, hắn ở trong lòng thoải mái nói: có điểm tiểu tính tình, đùa giỡn điểm tiểu tính tình cũng không phải cái gì chuyện xấu, nhân sinh không phải là cùng người mình thích cãi nhau sao? (có sao?) Hơn nữa, vợ mình mình sủng, mọi việc tùy tâm sở dục là tốt, muốn chơi liền chơi, muốn ăn liền ăn, không muốn cắt tóc thì ta cũng đừng cắt!

Tề Huy đem tay quàng lên vai cậu, nhếch miệng cười: “Được rồi, theo em, không cắt nữa, chúng ta đi ăn.”

Sau đó hai người vẫn duy trì tâm tình khoái trá vẫn ngoạn đến muộn mới về trường học. Tuy rằng đã muộn một ngày đêm, nhưng đây là sinh nhật vui nhất từ trước đến nay của Tề Huy, không có yếm hội xa hoa không gì sánh được, cũng không những món quà có rực rỡ muôn màu, chỉ là có một người yêu hắn bồi bên người, thật giống như toàn bộ hạnh phúc trên thế giới đều quay xung quanh người, loại hạnh phúc này khiến hắn nghĩ liền không khí cũng đều ngọt.

Qua ngày sinh nhật này, hai người lại khôi phục trạng thái sinh hoạt như hình với bóng kia. Để có thể cùng Tiểu Ngốc lúc nào cũng khắc khắc đều ngốc cùng một chỗ, Tề Huy còn cùng Tiểu Tiệp trao đổi phòng ngủ, cứ như vậy không riêng phương tiện mọi người, còn tránh cho xấu hổ vào nhầm.

Hai người bọn họ mỗi ngày ăn uống ngủ nghỉ toàn bộ cùng một chỗ, cũng không giống như người khác nói, nếu như hai người cùng một chỗ ngốc lâu lắm sẽ mất đi đương sơ như lửa nùng tình, sinh hoạt cũng sẽ biến dần dần vô vị. Tương phản, bọn họ tựa như một đôi say mê với mối tình đầu, tại trong ngực, đối phương chính là toàn bộ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, lễ Giáng Sinh mỗi năm một lần sắp xảy ra. Tiểu Ngốc nguyên bản dự định cùng Tề Huy cùng nhau quá một đêm bình an ấm áp hạnh phúc, nói không chừng còn có thể có một hồi yêu đương ngọt ngào. Chỉ là trước đêm Giáng Sinh, một cú điện thoại khiến kế hoạch của cậu hoàn toàn phá vỡ.

Tiểu Ngốc vẫn lẳng lặng đứng ở bên người Tề Huy nghe hắn nói điện thoại, đại thể cũng có thể đoán ra người gọi điện thoại cùng nội dung họ nói chuyện. Nguyên lai mẹ Tề Huy sinh bệnh, người nhà của hắn gọi hắn lập tức trở lại.

Quả điện thoại sau, Tề Huy hít sâu một hơi nói rằng: “Em cũng nghe thấy, mẹ anh bị bệnh, chứng u buồn, định nghiêm trọng.”

Tiểu Ngốc gật đầu, không có tiếp lời, chỉ là đợi hắn tiếp tục nói xong.

“Anh phải cùng mẹ đến bệnh viện tiếp thu tâm lý trị liệu.”

Tiểu Ngốc chính gật đầu, mẹ bị bệnh, làm con phải bồi tại bên người.

“Đến Pa-ri, vé cũng đã mua, sáng mai đi, hiện tại anh phải về thu thập đồng ý.” Dứt lời, Tề Huy cúi đầu nhìn Tiểu Ngốc, trong mắt tràn ngập không muốn cùng bắt đắc dĩ.

“Đến, đến Pa-ri?!” Tiểu Ngốc kinh ngạc trừng to mắt, tựa hồ không thể tin được những gì mình nghe thấy. Cậu nghĩ thâm không thể ở trong nước trị liệu sao, vì sao muốn đi xa như vậy? Song cậu cũng chỉ là nghĩ mà thôi, cũng không có nói ra, lại nghe Tề Huy nói, “Pa-ri mới là nhà của bà, là nơi sinh ra nuôi dưỡng bà, lần này đi trở về, phỏng chừng bà sẽ không bao giờ đến Trung Quốc nữa. Mấy năm nay đối ba mẹ, anh có quá nhiều oán hận, cũng không có ở bên người bọn họ tần quá cái gì hiếu đạo, thế cho nên bà bị bệnh cũng không phát giác lại, cho nên anh phải bồi bà trở lại, chờ bà bệnh tình ổn định rồi trở về.”

Nghe qua giải thích sau, Tiểu Ngốc có thể lý giải hắn, cũng hiểu được hắn quyết định đúng, chỉ là rất muốn hỏi hắn, lần này đi muốn bao lâu? Sẽ cùng mình cắt đứt liên hệ sao? Sẽ nhớ mình sao? Do dự một hồi, cuối cùng lại phun ra một câu: “Vây, vậy, chúc anh thuận buồm xuôi gió.”

“Anh lập tức phải đi, em không có gì muốn nói với anh sao?” Tề Huy nhìn mắt cậu, tựa hồ muốn nhìn đến đáy lòng cậu.

Tiểu Ngốc là một người đặc biệt dễ e lệ, cậu bị ánh mắt đó nhìn cho cả người mất tự nhiên, lần thứ hai trở nên khiếp đảm: “Cái kia... Cái kia... Chúc bác gái sớm ngày kang phục...”

Nghe một câu như vậy, Tề Huy liền trợn mắt 1 cái, ý tứ như là tại khinh bỉ cậu nhu nhược.

“Quên đi, em không nói, anh nói! Thứ nhất, phải nhớ nghĩ anh. Thứ hai, phải cùng anh bảo trì liên hệ. Thứ ba, lão lão thật thật đứng ở trong trường học chờ anh về. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trước khi nghỉ đông anh sẽ về. Bình thường đừng chạy lung tung, em lộ manh trái phải không phân, liền đường cái cũng bị em làm thành mê cung, chỉ cho phép chạy trong trường học. Còn có, không nên cùng Hường Thành liên hệ, liền điện thoại cũng không được tiếp, nếu anh biết hai người đi chơi, xem anh về thế nào thu thập em! Nếu buồn chán, liền gọi điện, reo một tiếng liền tắt, anh sẽ gọi lại. Không có việc gì thì nhiều nghĩ anh...” Nói đến đây, Tề Huy bỗng nhiên vươn tay nâng mặt cậu, nhãn thần nhìn cậu trở nên dị thường ôn nhu, ngưng mắt nhìn một hồi, thanh âm so với gió còn nhẹ chậm rãi phiêu tiến tai cậu, “Bởi vì anh cũng sẽ nhớ em.” *rùng mình* mẹ ơi, ngọt chết ruồi!

Tề Huy đi, Tiểu Ngốc không có đi tiễn biệt. Có lẽ là sợ thấy hai người ly biệt thì không muốn, hoặc là cảm giác nước mắt nghẹn trong cổ họng nỗ lực thế nào cũng nói không nên một câu. Chỉ là tính đúng giờ, tại 1 khắc máy bay cất cánh, nhìn phía ngoài cửa sổ ở trong lòng yên lặng đối hân nói lời từ biệt.

Đối với Tề Huy ly khai, Tiểu Ngốc có rất nhiều lo lắng. Cậu sợ đối phương hội quên cùng cậu liên hệ, cậu sợ cảm tình hai người sẽ theo thời gian trôi qua cùng cự ly xa dần mà chậm rãi phai nhạt, đợi lần thứ hai gặp lại thì tựa như 2 người xa lạ, liền 1 câu chuyện cũng không có, cũng không biết nên nói cái gì. Cậu vì chính mình nhu nhược mà cảm thấy hối hận, hối hận lúc đó vì sao không nói những lời tận đáy tim ra. Giờ người đều đi, hối hận cũng vô dụng, cậu chỉ có thể ngồi đợi bên di động hoặc máy tính chờ tin tức của đối phương.

Ngay tại khi Tiểu Ngốc đang miên man suy nghĩ, Tề Huy vừa xuống sân bay liền gọi ngay cho cậu. Đầu tiên là báo bình an, sau đó là bô bô một hồi, nào là lên án đồ ăn trên máy bay khó nuốt, nào là oán giận Pa-ri quá lạnh, đều mau dưới 00 lạnh chết người, cuối cùng lại lấy quy ước ra nói lại một lần.

Nghe hân lải nhải, Tiểu Ngốc cảm thấy rất hưởng thụ, lo lắng lúc nãy nhất thời biến mất.

Sau, hai người tùy ý hàn huyên vài câu. Trước khi quải điện thoại, Tiểu Ngốc thấp giọng nói một câu: “Tề Huy, tôi sẽ nhớ anh.”

Sự thực chứng minh Tiểu Ngốc lo lắng là dư thừa, Tề Huy mỗi ngày đều chủ động cùng cậu liên hệ. Trung Quốc cùng Pháp có sai giờ, để không quấy rối cậu nghỉ ngơi, Tề Huy sẽ tính hảo sai giờ, tại Pa-ri hừng đông cũng chính là giờ Bắc kinh buổi sáng mới gọi điện thoại cho cậu. Săn sóc của đối phương khiến cậu rất cảm động, cậu không hề miên man suy nghĩ, mà là hưởng thụ phần ngọt ngào chỉ thuộc về mình này.

Trong nháy mắt Tề Huy đã đi hơn một tháng, trong khoảng thời gian này Tiểu Ngốc hoàn toàn dựa theo ý nguyện của hân mà sinh hoạt, mỗi ngày ngoại trừ đi học, ăn, thời gian còn lại đều lão lão thật thật đứng ở phòng ngủ.

Khoảng thời gian Tề Huy mới vừa đi, Hường Thành bình thường chạy tới trường, song mỗi lần đến đều là thất vọng mà về, cuối cùng Tiểu Ngốc minh xác nói cho hân, Tề Huy không thích bọn họ lui tới thân thiết, hân mới ít đến hơn.

Hường Thành là người thông minh, hân biết Tiểu Ngốc chính trái tim toàn bộ đặt ở Tề Huy trên người, căn bản không có chỗ dung nạp hân, cho nên hân không muốn cưỡng cầu cái gì, dù sao cảm tình miễn cưỡng là không đến, tuy rằng ngực có chút khó chịu, nhưng Tiểu Ngốc có thể hạnh phúc, cũng có thể khiến cho hân cảm thấy an tâm. Chỉ là hân sẽ không dựa theo Tề Huy nói đi làm, hân tuyệt không cùng Tiểu Ngốc chặt đứt liên hệ. Tối ít tịnh không có nghĩa là không đến, chỉ cần có thời gian rảnh, hân chính dẫn theo bao lớn bao nhỏ thực vật cùng đồ dùng sinh hoạt đi tới trường học nhìn Tiểu Ngốc. Nếu không làm tình nhân, hân sẽ lấy thân phận anh trai tới chiếu cố Tiểu Ngốc.

Còn có hai ngày, nghỉ đông sẽ tới rồi. Tiểu Ngốc một mực chờ Tề Huy trở về, thế nhưng đợi đến cuối cùng

cũng không thấy được nhân ảnh của hấn, hơn nữa hấn tựa như bốc hơi, điện thoại đột nhiên gọi không thông, gửi nhiều tin nhắn như vậy, cũng không có nhắn về một cái.

Tiểu Ngốc cùng Tiểu Tiệp đều là người phía nam, thành phố hai người sống cũng cách nhau không xa. Tiểu Ngốc sợ Tề Huy sau khi trở về tìm không được cậu, vốn định ở lại trường học nhiều ngày, thế nhưng Tiểu Tiệp sợ xuân vận khó mua vé, đã sớm đặt tốt hai vé xe lửa, chuẩn bị cùng cậu kết bạn về nhà.

Ngày đó rời trường, Tiểu Ngốc chính vẫn không gọi được cho Tề Huy. Mang theo vẻ mặt thất lạc, cậu mang hành lý, bước lên xe về nhà.

24. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 24: Có Kinh Cũng Có Hi

Đối với chuyện Tề Huy đột nhiên biến mất, Tiểu Ngốc ngoại trừ có chút thất lạc ở ngoài càng nhiều cũng lo lắng. Dù sao một người cùng mình mỗi ngày bảo trì liên hệ thoảng cái không có tin tức, đổi lại là ai cũng sẽ lo lắng, huống chi người này còn là người tối trọng yếu với sinh mệnh của mình. Mang theo tâm tình thấp thỏm bất an ngồi xe lửa mười mấy tiếng đồng hồ, khi cậu mang hành lý đi ra sân ga thấy ba mẹ chờ tại cửa thì, trong lòng lo lắng dần dần tán đi.

Đã nửa năm không thấy được bảo bối nhi tử của mình, Lương ma ma vừa nhìn thấy Tiểu Ngốc liền chạy vọt tới, thuận tiện cầm lấy hành lý: “Hạ Hạ! Hạ Hạ của mẹ!!”

Lương ma ma thanh âm lớn, sân ga ồn ào cũng không át được tiếng nói của bà. Thấy mọi người xung quanh đều nhìn mình chăm chăm, Tiểu Ngốc có chút không được tự nhiên gãi ót, sau đó ngốc ngốc cười rộ lên với ba mẹ: “Ba, mẹ, con đã về.”

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi...” Lương ba ba khước mắt lóe nước, đi lên trước kéo tay con trai, chuẩn bị trò chuyện vài câu, lại bị Lương ma ma hắt sang một bên. Lương ma ma nhìn chăm chăm Tiểu Ngốc một lúc lâu, bắt đầu hô to gọi nhỏ, “Hạ Hạ, con sao gầy như vậy?! Tại trường không ăn no sao?! Mẹ là không muốn con học xa, con không nghe, lúc này mới nửa năm liền gầy thành hình tàn tật rồi, học tới 4 năm, liền thực thành que cời bếp mất!”

Lương ba ba bị đẩy ra ở một bên nhỏ giọng nói thầm: “Nào có khoa trương như vậy, Tiểu Hạ cũng cao hơn trước, so với ở nhà thoạt nhìn rắn chắc hơn.”

Để đón ý nói hòa ba ba, Tiểu Ngốc cuộn ống tay áo lộ ra cánh tay quẹt miệng quay Lương ma ma cười khúc khích: “Mẹ xem, có cơ bắp nga!”

Lương ma ma chẳng đáng bĩu môi, không lưu tình chút nào gõ một cái trên đầu cậu: “Hai cha con có cùng ý tưởng đen tối, coi như ta nói không lại. Đi, về nhà! Trong nhà có tiệc lớn!”

P phía nam so với phương bắc ẩm áp rất nhiều, lên xe sau Tiểu Ngốc đem áo lông cởi xuống, bên trong mặc áo khoác màu lam đậm mà Tề Huy mua cho cậu. Lương ma ma thấy liền hỏi: “Hạ Hạ, bộ y phục này là tự con chọn? Đỉnh đẹp a.”

“Đều không phải, là bạn con chọn, chúng con mỗi người mua một chiếc.” Nói xong, Tiểu Ngốc lại bỏ thượng một câu, “Tất cả đều là hấn trả tiền.”

Nghe xong nửa câu nói sau, Lương ma ma cảnh giác đứng lên, nhưng làm bộ lơ đãng hỏi: “Cái gì bằng hữu a? Đồng học của con? Ánh mắt cũng không tệ lắm, có khiêu, bộ y phục này cũng không rẻ nga.”

Người trong lòng được khen, Tiểu Ngốc cảm thấy rất đắc ý, lại nói tiếp nói đều rung đùi đắc ý: “Không phải đồng học của con, hấn đã năm tư rồi, còn có nửa năm liền tốt nghiệp. Bất quá bọn con quan hệ tốt, mỗi ngày như hình với bóng, ăn ở toàn bộ cùng một chỗ. Hấn đối bằng hữu hảo, với con cũng rất chiều cố, là một người tốt!”

“Nga... Nga...” Lương ma ma phụ họa gật đầu, sau đó thử thăm dò, “Hấn có đúng hay không họ Tề?”

“Đúng vậy!” Tiểu Ngốc kinh ngạc cực kỳ, “Mẹ thế nào biết?!”

“Nghe Hường ca ca của con nói a.” Lương ma ma mỉm cười sờ sờ đầu Tiểu Ngốc, nghiêm nhiên một bộ từ mẫu, “Hường ca ca của con nói con quen một bạn mới, không chỉ có nhân phẩm hảo, các phương diện đều rất ưu tú. Cùng người như vậy làm bằng hữu, mẹ cũng cảm thấy vui vẻ.”

Đối với chính mình thích đồng tính, Tiểu Ngốc vẫn sợ người nhà không tiếp thu được, bất quá có vẻ ấn tượng của mẹ với Tề Huy không sai, coi như là có một khởi đầu tốt đẹp. Ba mẹ cũng là tối trọng yếu trong sinh mệnh Tiểu Ngốc, cậu chưa từng nghĩ tới giấu diếm cái gì, cậu ở trong lòng tính toán ngày nào đó tìm một cơ hội thích hợp sẽ đem chuyện này nói ra, nhưng không thấy được trong ánh mắt Lương ma ma nhìn mình mang theo một phần tìm tòi nghiên cứu cùng một phần sầu lo.

Về đến nhà sau, Lương ma ma đem cơm nước đun nóng bưng lên bàn.

Nhìn một bàn mỹ thực, Tiểu Ngốc ở trong lòng cảm khái: về nhà thật tốt!

Sau đó, người một nhà vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, bầu không khí rất là hòa hợp. Cơm ăn được phân nửa, di động của Tiểu Ngốc đột nhiên vang lên, lấy ra nhìn, là một dãy số bản địa xa lạ. Ấn nút nhận, Tiểu Ngốc nghi hoặc alo một tiếng, nhưng không có thanh âm, cậu lại alo một tiếng, còn thêm một câu: “Tìm ai nha?”

Ngay sau đó trong ống nghe truyền đến một trận tiếng cười, trong tiếng trầm lộ ra một cổ lưu manh, “Tìm em!”

“Tề Huy?!” Tiểu Ngốc kinh ngạc kêu lên, “Anh anh anh, anh ở nơi nào?”

Tề Huy dường như là ngờ tới cậu sẽ kinh ngạc như thế, ngữ khí có chút đắc ý: “Em không thấy điện báo nêu lên sao? Anh tại buồng điện thoại trong sân bay thành phố, còn không mau tới đón anh.”

“Hảo hảo, em lập tức tới.” Nói phân nửa, Tiểu Ngốc hậu tri hậu giác hỏi, “Anh thế nào lại ở đây? Anh đều không phải mất tích sao? Di động của anh sao lại không gọi được? Mấy ngày nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Em đừng quải điện thoại, chậm chậm anh giải thích cho em nghe, mau tới đón anh.”

“Đã biết!” Tiểu Ngốc đột nhiên nhớ tới lần trước Tề Huy đến trạm xe đón mình, liền bắt chước theo ngữ khí đối phương vừa cười vừa nói, ““Thối mao, không được cắt điện thoại, cũng đừng động, em rất nhanh đi ra.”

Lời này vừa nói ra, vốn cảm thấy kinh ngạc Lương ma ma tức thì bị cả kinh. Bà từ nhỏ giáo dục Tiểu Ngốc bậy không được nói, chuyện xấu không thể làm, nhất định phải quy củ đối đãi, hảo hảo học tập mỗi ngày hướng về phía trước. Tiểu Ngốc cũng không có cô phụ kỳ vọng của bà, tuy rằng ngốc điểm, tốt xấu cũng dựa vào năng lực chính mình thi đỗ đại học, sống mười tám năm liền nửa chữ thô tục chưa từng nói qua, lão lão thật thật, cần cù thật thà, cũng không cùng người kết thù kết oán, cho dù bị một ít buồn chán đồng học khi dễ, cậu cũng không để trong lòng, cười một cái liền qua. Nhưng ngày hôm nay cậu lại dùng một loại ngữ khí cà lơ phất phơ nói tục, đây chính là chuyện chưa từng có, thật sự là khiến Lương ma ma khó tiếp thu. Bà ho khan hai tiếng, nỗ lực đem lực chú ý của Tiểu Ngốc dẫn về.

Vài tiếng ho khan đó thật đúng là nổi lên tác dụng, Tiểu Ngốc nghe được thanh âm sau thấy đường nhìn của ba mẹ toàn bộ tụ tập tại trên người mình, vội vã dời di động, lấy tay bưng ống nghe nhỏ giọng nói: “Ba mẹ, con có thể ra ngoài một chút hay không? Liên một chút rồi trở về.”

“Con đi đâu vậy? Là điện thoại của ai?” Từ lúc Tiểu Ngốc tiếp điện thoại, Lương ma ma vẫn dựng thẳng lỗ tai ở bên cạnh nghe trộm, kết quả chính nghe được một ít đôi câu vài lời, tự nhiên khiến bà lòng tràn đầy nghi hoặc, bà còn có rất nhiều vấn đề chưa kịp hỏi, liền thấy Lương ba ba rút ra tiền mặt nhét vào trong tay Tiểu Ngốc, ngoài miệng còn căn dặn, muốn cậu đi sớm về sớm, chú ý an toàn.

Tiểu Ngốc vui tươi hơn hở mà đem tiền nhét vào túi quần, chào một tiếng liền chạy ra cửa. Lương ma ma đi theo phía sau hô to: “Hạ Hạ, ăn xong cơm hãy đi a!”

Kêu vài tiếng, không ai đáp lời, Lương ma ma đen nghiêm mặt đi hướng bàn ăn đem đồ ăn bưng vào trong bếp.

Lương ba ba bị một loạt động tác làm ngây ngẩn cả người, giờ đưa hỏi: “Sao lại dọn bàn? Tôi còn chưa ăn xong a!”

“Ăn cái rắm!” Lương ma ma hét lớn một tiếng, lộn trở lại bàn ăn bê hết đồ còn lại, “Ông làm ba ba như vậy đó hả?! Con trai lần này trở về biến xấu ông không thấy sao?! Nó vừa nói cái gì tới? Thối mao?! Đây là nó nói sao?! Tên họ Tề kia khẳng định chả tốt đẹp gì, Hạ Hạ mỗi ngày cùng hắn đứng ở một chỗ mới học xấu!”

“Bà chưa thấy qua người ta sao biết người ta không tốt. Tiểu Hạ khó có được bằng hữu, bà đừng can thiệp vào.” Lương ba ba hảo ngôn hảo ngữ khuyên, “Hơn nữa, thối mao cũng không phải để mắng chửi người, nam hài tử nói vài câu thô tục cũng không có gì.”

“Nếu tôi mặc kệ con trai sẽ bị ông làm hư mất!” Lương ma ma là người cố chấp, sẽ không bởi vì Lương ba ba nói mấy câu liền cải biến quan điểm, bà lấy điện thoại cầm tay ra gọi Tiểu Ngốc chuẩn bị hỏi tốt, gọi mấy lần đều là đang bận. Bà cảm giận quăng di động, hướng về phía Lương ba ba quát kêu, “Con trai cùng tên họ Tề kia nói mãi vẫn chưa tắt di động!!”

Trên đường đến sân bay, Tiểu Ngốc nghe xong Tề Huy giải thích đột nhiên có loại cảm giác dở khóc dở cười. Trên đời này luôn luôn nhiều chuyện không đúng dịp như vậy, hết lần này tới lần khác đều bị bọn họ gặp hết.

Nguyên lai Tề Huy di động rớt, phải về nước làm lại thủ tục. Hắn vốn định nói cho Tiểu Ngốc, nhưng lại nghĩ sao không lặng lẽ về nước, lặng lẽ xuất hiện trước mặt đối phương, đưa lên một kinh hỉ ngoài ý muốn. Thế nhưng ngày đó đăng ký nhân khí trời ảnh hưởng dẫn đến thời gian về nước bị lỡ, chờ hắn trở về Tiểu Ngốc đã đi, hắn lại lấy vé máy bay mã bất định để chạy tới thành phố nhà Tiểu Ngốc, cho nên liền xuất hiện một màn trên.

Mặc kệ nói như thế nào, Tề Huy không có tiêu thất, thủy chung lo lắng kia cũng có thể làm Tiểu Ngốc vui vẻ hoa tay múa chân. Cậu giục tài xế lái xe nhanh lên một chút, mong muốn năng sớm một chút nhìn thấy đối phương.

Xe taxi chạy đến sân bay khi hai người mới kết thúc trò chuyện, Tiểu Ngốc cực lực mà đem mặt dán tại cửa sổ xe hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh, khi cậu thấy một thân ảnh quen thuộc kéo hành lý từ phòng khách sân bay đi tới thì, nhanh trả tiền xuống xe chạy tới bên người nọ.

Tề Huy buông hành lý, mỉm cười nhìn người đang hướng mình chạy tới, sau đó mở hai tay đem người ôm vào trong lòng.

“Uy, em đều không phải có tật mù mặt sao? Cẩn thận ôm sai người rồi.”

“Dựa vào vóc người cùng kiểu tóc là em có thể nhận ra anh.”

“Trên đời này người cao như anh lại có tóc dài rất nhiều đi, khó bảo toàn em sẽ không nhận sai người.”

“Sẽ không! Mặc dù anh có hóa thành tro em cũng có thể nhận ra.”

“-_-||| lời này thế nào nghe rất không được tự nhiên.”

Tề Huy tuy rằng ngoài miệng cẩn thận, nhưng hình dạng chính đỉnh hài lòng. Hắn buông tay, để Tiểu Ngốc đứng thẳng trước mặt mình, trên dưới quan sát một phen, liền nhéo mặt đối phương nói: “Đã lâu không gặp, để anh kiểm tra một chút em gãy không có.”

“Anh kiểm tra đi, em một chút cũng không ốm, còn béo lên rất nhiều.”

“Àn, trên mặt tất cả đều là thịt, sờ một xấp đầy.” Tề Huy cong thắt lưng, nhìn đôi môi thịt thịt thiêu mi cười, “Anh còn muốn kiểm tra chỗ khác một chút.”

Vừa dứt lời, Tiểu Ngốc liền thấy gương mặt trước mắt đề xuống, cậu còn chưa có điều phản ứng, ngoài miệng liền truyền đến xúc cảm ôn nhu, nhẹ nhàng mà hấp dẫn, tinh tế trần trọc, một chút một chút, như là tại nhấm nháp. Một loại cảm giác thiên toàn địa chuyển bỗng nhiên vây quanh cậu, hai chân hư nhuyễn phảng phất như sắp trượt không được, nếu không có Tề Huy đỡ, cậu khẳng định sẽ đặt mông ngồi dưới đất.

Nụ hôn triền miên này không qua bao lâu liền kết thúc, khi Tề Huy ngẩng đầu thì Tiểu Ngốc sớm đã thành trở nên lảng hê hê. Tề Huy buồn cười nhìn hắn, nhin không được trêu chọc nói: “Mới hôn một cái liền ngốc thành như vậy, đừng nói cho anh đây là nụ hôn đầu tiên của em a, anh cũng sẽ không phụ trách.”

Tiểu Ngốc sờ sờ miệng, lẳng lẳng trả lời: “Đều không phải... Đều không phải nụ hôn đầu tiên.”

Tề Huy làm bộ kinh ngạc: “Yêu, em còn cùng người khác hôn môi a?”

“Không có!” Tiểu Ngốc rất sợ Tề Huy hiểu lầm chính mình, lo lắng giải thích, “Tuy rằng đều không phải nụ hôn đầu tiên, nhưng em cũng không cùng người khác hôn môi a, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

Tiểu Ngốc nào dám nói cho Tề Huy chính mình đã từng len lén hôn hắn, ấp úng nửa ngày mới nói: “Tóm lại đều không phải như anh nghĩ.”

Tề Huy hiểu ý cười, không tiếp tục buộc cậu nói, mà là tay trái nhắc hành lý tay phải ôm lấy cậu trực tiếp đi đến xe tắc xi ven đường.

Tiểu Ngốc hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

“Nhà nghỉ a.”

“Nhà nghỉ?!”

“Đúng vậy.” Tề Huy cười đến vừa hèn mọn lại dâm dăng, tay khoát lên trên vai Tiểu Ngốc thoáng cái chuyển qua chỗ cái mông, đồng thời nhéo vài cái, “Trước bồi gia ngủ một giấc ba.”

25. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 25: Quà Tặng Đặc Biệt

Hôn cũng hôn, ôm cũng đã ôm, bây giờ còn nghe như thế, đại não Tiểu Ngốc vốn đã như hồ tương nay lại càng loạn hơn nữa.

Thấy cậu một bộ si ngốc, Tề Huy nhếch miệng cười, một bên tựa đầu ghé vào lỗ tai cậu khẽ cắn, một bên đưa tay tiến vào vạt áo vuốt ve thắt lưng cậu. Ngón tay có lớp chai mỏng khẽ vuốt ve trên da thịt mịn màng, dẫn tới cả người cậu run rẩy, da gà nổi một thân.

“Ngứa!” Tiểu Ngốc xoay vẹo thắt lưng, đại não loạn thành một đoàn một lẩn nữa bắt đầu chuyển động, “Đừng như vậy, đừng gãi! Chúng ta hiện tại ở bên ngoài, sẽ bị người thấy.”

Tề Huy đích tâm tình rất không tồi, việc hắn thích làm nhất chính là khi dễ Tiểu Ngốc, vì vậy càng ác liệt đùa giỡn: “Ý em là, nếu như không ở bên ngoài em khẳng định cho anh sờ soạng?”

“Em không có ý này.” Điều không phải Tiểu Ngốc không nên miên man suy nghĩ, mỗi tiếng nói cử động của Tề Huy lúc này quả thực là tối hấp dẫn, khiến cho cậu tổng nghĩ đối phương có điểm thích chính mình. Cậu rất muốn đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra, lại không biết nên như thế nào mở miệng, nếu như đoán sai, na thể nhưng là chuyện rất mất mặt.

Nhìn sắc mặt cậu lúc đỏ lúc trắng càng không ngừng biến hóa, Tề Huy thực sự không đành lòng tiếp tục trêu đùa, vươn tay vẫy 1 xe taxi, mở cửa xe đem cậu nhét vào.

Bên trong xe mở hệ thống sưởi hơi nóng hầm hập, vốn liền mặt đỏ tìm đập Tiểu Ngốc ở hoàn cảnh như vậy bị hun đến mức có điểm suyền. Để chính mình thoát nhìn tự nhiên một ít, cậu giả vờ tìm chuyện nói: “Lần này trở về có mang quà về cho em không?”

“Có, đương nhiên là có!” Tề Huy từ trong bao lấy ra một cái chén, sáng trong suốt, có chút đặc ý nói, “Em lần trước tặng anh một cái chén, hiện tại anh cũng tặng em một cái.”

Cái chén không lớn, mặt trên dính đầy thủy tinh, liếc qua thập phần sắc sỡ loá mắt. Tiểu Ngốc cầm cái chén tinh tế quan sát, một viên thủy tinh dưới ánh sáng chiết xạ ra ánh ngọc quang mang, quả thực hoa hết cả mắt, cậu hướng về phía Tề Huy hắc hắc thẳng nhạc: “Thủy tinh này thực sáng, đẹp như kim cương.”

“Cái gì kêu đẹp như kim cương.” Tề Huy bĩu môi, ngữ khí có chút chẳng đáng, “Thấy rõ chứ, đây là kim cương!”

“Kim cương?!”

Một tiếng kêu sợ hãi vang lên trong xe, xuất phát từ miệng tài xế đại ca.

Hắn đem đường nhìn dời về phía kính hậu trong xe, bất kỳ nhiên chống lại ánh mắt tràn ngập nghi hoặc của Tề Huy, na ánh mắt phảng phất đang nói: thủy tinh kim cương quan người cái rắm, người kích động như vậy để làm chi?

Tài xế đại ca ý thức được chính mình thất thố, vội vã cười gượng hai tiếng: “Hai vị tiểu huynh đệ, ta không có ý gì, chỉ là muốn hỏi một chút, nếu tất cả đều là kim cương vậy cái chén thật là trị giá bao nhiêu tiền a?!”

“Nói tiền nhiều tục a!” Tề Huy chưa bao giờ hiểu được điệu thấp, đơn giản kéo giọng khoe khoang, “Không phải là mấy khối đá vụn sao?! Gia —— ” vỗ vỗ ngực, thẳng thắt lưng, “Chính là —— có đây!”

Nghe hắn như đúng rồi, tài xế đại ca nghĩ hắn mặt thực dày, vì vậy rất không phúc hậu nở nụ cười: “Tiểu huynh đệ, da trâu thổi võ không tốt sửa a, người cho là ba người là trùm châu báu a.”

“Hắc! Thật đúng là đừng nói, ta ba chính là bán châu báu!” Tề Huy ngày hôm nay tâm tình hảo, cho dù bị châm chọc hắn cũng không ngại. Hắn nhéo nhéo khuôn mặt Tiểu Ngốc, đem đứa ngốc từ khi nghe được hai từ ‘kim cương’ liền ngây ngẩn ngoài không gian kéo về trái đất, “Uy uy uy, phát ngốc cái gì ni? Em nói với hắn, ba anh không riêng bán châu báu, còn bán nhà bán xe, cái gì kiếm được tiền liền bán cái đó.”

“Nga.” Tiểu Ngốc ngẩn người vấn, “Ba anh không riêng bán châu báu, còn bán nhà bán xe? Em hình như không có nghe anh đề cập qua a...”

“Ha ha ha ha...” Tài xế đại ca cười đến rất càn rỡ, dĩ nhiên đem xe lái hình chữ S, “Tiểu huynh đệ, da trâu lúc này thực sự thổi phá ba?”

Tề Huy tức giận đến miệng méo mũi lệch, vung tay một chưởng vỗ trên đầu Tiểu Ngốc: “Em cái tên ngu ngốc!”

Tiểu Ngốc lui cổ: “Đừng đánh, em thực sự không có nghe anh đề cập qua a!”

“Nhanh lên, thu hồi cái dáng đáng thương đó mau.” Nhóc con này luôn luôn ngốc như thế, Tề Huy đều lười khinh bỉ cậu, cũng lười cùng tài xế tiếp tục cãi cọ. Cả người dựa vào ghế, đầu theo ô tô rất nhỏ xóc nảy lệch trái ngã phải, hắn hai ngày nay vẫn chưa có giấc ngủ ngon, rốt cục chống không được chu công đột kích, ngã vào Tiểu Ngốc trên người nặng nề ngủ.

Nhìn người đang ngủ, Tiểu Ngốc cảm thấy rất hạnh phúc, nhẹ nhàng tại đối phương trên mặt hôn một cái, sau đó thỏa mãn nở nụ cười.

Thấy như vậy một màn, tài xế đại ca tay run lên một chút, làm bộ ho khan hai tiếng nói: “Ta nói, vị tiểu huynh đệ này, điều không phải ta nghĩ quấy rối người, các người còn chưa nói đi đâu!”

Hôn trộm lại một lần nữa bị gặp được, Tiểu Ngốc mắc cỡ muốn tìm một động tiến vào, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Tùy, tùy tiện tìm một nhà nghỉ.”

“Được rồi!” Tài xế đại ca thận trọng điểm đầu, lộ ra một bộ rất lý giải, thuận tiện còn nói, “Muốn hoàn cảnh lãng mạn điểm đúng không? Thành bắc mới mở một nhà nghỉ, tối thích hợp các người loại này tiểu tình lữ đến ở.”

“Hảo, liền nó đi.” Tiểu Ngốc sợ hắn kể tục lải nhải xuống dưới, mau đáp ứng.

Khi ô tô chạy đến nhà nghỉ Tề Huy còn đang trong giấc mộng, Tiểu Ngốc đánh thức hẳn, nhu nhu cánh tay có chút tê dại, còn rất sẵn sóc nhắc bao hành lý, đáng tiếc lực bất tòng tâm, thử vài lần đều nhắc không được.

“Để anh, em cầm cái chén là được.” Tề Huy không hổ sinh một bộ to con, dễ dàng đem hành lý nhắc lên, sau đó trả tiền xuống xe.

Vào nhà nghỉ thuê phòng sau, hai người đứng thang máy lên lầu, Tiểu Ngốc nhiều lần quan sát cái chén trong tay, đột nhiên hỏi: “Đây thực sự là kim cương?”

“Đương nhiên là thật đích!” Tề Huy trừng mắt, “Lẽ nào em không tin anh nói?!”

“Đều không phải!” Tiểu Ngốc cực lực phủ nhận, giây tiếp theo nhưng ngơ ngác hỏi, “Nếu như đây thực sự là kim cương, thật là giá trị không ít tiền ba?”

“Anh sớm nói qua nói tiền rất tục khí có được hay không!!” Tề Huy dắt tiếng nói rít gào, “Đây là tâm ý! Em hiểu không?! Không hiểu liền đem cái chén trả lại cho anh!”

“Biết biết! Đừng rống a!” Tiểu Ngốc thoải mái vỗ vỗ bờ vai của hẳn, giơ lên cái chén cười ngây ngô, “Lẽ vật này thực sự hảo quý trọng nga! Hơn nữa cũng rất đẹp!”

“Em cuối cùng cũng nói câu ra dáng chút.” Tề Huy liếc mắt nhìn cậu, sau đó đắc ý cười, “Tất cả kim cương đều là anh tự tay khảm vào, kỹ thuật không sai ba? Khảm rất chỉnh tề ba?”

“Đây là anh khảm?! Thực sự rất chỉnh tề, anh thật là lợi hại!” Tiểu Ngốc rất thích cái chén, cũng không phải bởi vì nó sang quý, mà là bởi vì nó đại biểu cho một mảnh tâm ý. Cậu nghĩ Tề Huy không hổ là nửa người Pháp, trên người có cái loại tế bào lãng mạn của nước Pháp, tuy rằng trong miệng tổng nói không nên cái lời gì dễ nghe, nhưng thường thường mang đến cho người một mảnh kinh hỉ.

Kỳ thực Tiểu Ngốc đã đoán sai. Tề Huy tuy rằng là nửa người Pháp, nhưng hẳn từ nhỏ tại Trung Quốc lớn lên, bên người tất cả đều là đại lão gia, tự nhiên không am hiểu phong hoa tuyết nguyệt gì đó, hơn nữa tính cách hẳn tùy tiện, cho nên ‘Lãng mạn’ hai chữ này đúng là cùng hẳn một nửa điểm quan hệ cũng không có.

Từ lúc hẳn tới Pháp liền một mực cùng mẹ hẳn tiếp thu tâm lý trị liệu. Kinh lịch nhiều chuyện như vậy, hơn nữa bệnh nặng một hồi, Tề ma ma bỗng nhiên nhìn ra rất nhiều sự tình, cũng tích cực chủ động phối hợp trị liệu. Quan hệ mẹ con xơ cứng hồi lâu bắt đầu chậm rãi chuyển biến tốt đẹp, mẹ con hai người rốt cục có thể mở rộng cửa lòng ở chung. Hẳn đem chuyện hẳn cùng Tiểu Ngốc nói cho mẹ hẳn, Tề ma ma rất thần nhiên tiếp nhận. Làm một người Pháp, Tề ma ma trong khung lộ ra khí tức chủ nghĩa lãng mạn, cho nên bà kêu Tề Huy về nước cấp Tiểu Ngốc một kinh hỉ, kết quả nhưng phác một khoảng không. Lúc đó Tề Huy còn ở trong lòng oán giận: lãng cái mạn, kinh cái hỉ ấy, trước đó gọi điện thoại về nhiều bớt việc a! Song oán giận về oán giận, để có thể sớm ngày nhìn thấy Tiểu Ngốc, hẳn chính mình không ngại cực khổ chạy qua. Về phần cái chén dính đầy kim cương này cũng là Tề ma ma ra chủ ý, Tề Huy cái kia đại què mùa khăng định nghĩ không ra như vậy thật là tốt điểm quan trọng. Trên TV bình thường có câu quảng cáo, “Kim cương hằng vĩnh cửu, một viên vĩnh truyền lưu”. Kim cương trong suốt trong sáng không chứa một tia tạp chất, nó là tiêu chí cho ái tình thuần khiết, đại biểu cho vĩnh hằng truy cầu cùng trung trinh đối ái tình, tặng kim cương kỷ thực cũng là đưa cho vợ lời chúc phúc đẹp nhất tối chân thành tha thiết nhất. Để biểu thị thành ý, Tề ma ma kêu Tề Huy đem một viên kim cương chỉnh tề khảm trên chén, kết quả đại thiếu gia bản thủ bản cước kia hao hết toàn lực chính đem kim cương khảm xiêu xiêu vẹo vẹo, Tề ma ma thực sự nhìn trướng mắt, không thể làm gì khác hơn là tự mình động thủ giải quyết. Khi Tề Huy tặng chén cho Tiểu Ngốc vốn định nói thật ra, nhưng ngại mặt mũi, chính là nuốt trở vào. Nói tóm lại, mặc kệ kim cương là ai khảm, chỉ cần Tiểu Ngốc thích liền đạt thành mục đích.

Ngay khi Tiểu Ngốc đang nghĩ lan man, Tề Huy đã ôm lấy cậu đi vào trong phòng. Nhìn một chút trang trí trong phòng, Tề Huy huyết sao 1 tiếng: “Gian phòng này không tồi, đỉnh sáng ý.”

Nghe vậy Tiểu Ngốc đánh giá gian phòng, nhin không được sợ hãi than! Liếc mắt nhìn lại tất cả đều là “Hong sắc ái tâm”. Giường hình tim, sofa hình tim, tủ quần áo hình tim, sàn nhà, tường cùng rèm cửa sổ cũng là đồ án hình tim. Trụ ở bên trong tựa như bị ái tâm vây quanh, làm cho đáy lòng cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào.

Tiểu Ngốc nghĩ gian phòng này quá đẹp, đẹp đến chẳng biết dùng từ nào để hình dung. Cậu hô to một tiếng, quăng giày, quang chân nhào tới trên giường, nằm ở mặt trên lăn qua lăn lại. Tề Huy bị cậu hài lòng lây nhiễm, cũng bò lên trên giường, sau đó ôm cậu cùng lăn. Trong phòng tràn ngập tiếng cười vui, bọn họ vui đùa âm ỉ hạo một trận mới dừng lại.

“Được rồi, được rồi, không nên náo loạn.” Tề Huy thật vất vả dẹp loạn tình tự chính mình, đột nhiên xoay người đem Tiểu Ngốc đặt ở dưới thân, nhẹ giọng gọi cậu một tiếng, “Tiểu Hạ...”

“Ân?” Khí tức cực nóng phả vào tai Tiểu Ngốc, ngứa ngứa, liền tâm đều ngứa theo, đây là một loại cảm giác rất mỹ diệu. Cậu từ trong mắt đối phương thấy được nồng đậm tình ý, tim không hiểu gia tốc, cậu nỗ lực mở to hai mắt nhìn chăm chăm đôi lam mâu kia, nồng đậm lông mi vì khẩn trương mà rung động, tựa như tại chờ mong cái gì.

“Anh rất nhớ em.” Một nụ hôn sâu nường theo lời nói ôn nhu rơi xuống trên môi cậu....

26. Gia Hữu Tiểu Ngốc - Chương 26: Vĩ Thanh

Di động, luôn là tại thời khắc quyết định vang lên.

Tiểu Ngốc thỉnh linh cả kinh, phản xạ có điều kiện dường như đẩy Tề Huy ra, lấy điện thoại cầm tay ra nhìn, nguyên lai là mẹ gọi tới, do dự một hồi, cậu mới ấn nút nhận điện, giọng nói như tiếng sấm rền của Lương ma ma lập tức nổ tung bên tai.

“Lương Tiểu Hạ, con không phải nói đi ra ngoài một chút sẽ trở lại sao? Đã qua hơn 1 tiếng đồng hồ, thế nào còn không về?!”

Tiểu Ngốc cảm thấy rất bất đắc dĩ, cậu năm nay mười tám tuổi, đã là một đại nhân, khả Lương ma ma chính là đem cậu như thằng nhóc con 3 tuổi như nhau đối đãi, không lúc nào không lo lắng không nói, còn muốn nắm giữ hành tung của cậu, không chế tư duy của cậu. Tuy rằng cậu biết tất cả những gì mẹ làm hoàn toàn là cưng chiều cậu, nhưng loại tình yêu này vô hình trung cho cậu mang đến áp lực cực lớn, khiến cậu thường xuyên có loại cảm giác không thở nổi.

Thấy cậu không tiếp lời, Lương ma ma lại gào to, ngậm đát mệnh lệnh.

“Lương Tiểu Hạ, con nghe rõ cho mẹ, mẹ mặc kệ con đang ở đâu làm cái gì, lập tức về nhà cho mẹ!!”

Tiểu Ngốc nhìn Tề Huy, ngực rất luyến tiếc. Đang muốn cầu xin mẹ cho cậu thêm chút thời gian lại nghe thấy một trận âm vang.

Một tia khổ sở xẹt qua trong lòng, cậu nhìn Tề Huy cười khổ một chút: “Mẹ em gọi về nhà, em phải đi!”

Nói thật ra, nghe câu đó sau ngực Tề Huy có điểm khó chịu, thế nhưng mẹ người ta đều lên tiếng, hắn cũng không nghĩ khiến Tiểu Ngốc khó xử, dù sao phá hư gia đình người khác hài hòa chuyện tình chính ít làm tốt nhất. Chỉ bất quá hắn người này từ trước đến nay đều là khẩu thị tâm phi, ngực nghĩ là một chuyện, nói ra lại là chuyện khác, nhìn Tiểu Ngốc một bộ thương cảm hề hề, hắn thật là có điểm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn không được quá thanh quá khí châm chọc: “Em là người lớn như vậy rồi còn nghe lời mẹ nói? Thực không có tiền đồ!”

“Xin lỗi...” Nghe hắn nói như vậy, Tiểu Ngốc trong lòng hồ thẹn càng đậm. Giờ này khắc này ngoại trừ nói ba chữ, Tiểu Ngốc không biết nên thế nào biểu đạt áy náy, cậu cũng biết đem một người từ xa xôi chạy tới gặp mình một bên là không đúng, nhưng một bên là người thân, một bên là người yêu, hai bên đều là tối trọng yếu, đều không có khả năng bỏ qua. Rốt cuộc là đi là ở, cậu cũng vô pháp làm ra quyết định.

Ngay khi cậu khó xử, cái chén khảm đầy kim cương kia bị nhét vào trong tay. Tề Huy sờ sờ đầu cậu nói: “Đừng áy náy, anh nói giỡn đó, mau về đi.”

Đối với chuyện hấn đột nhiên chuyển biến thái độ Tiểu Ngốc kinh ngạc có thừa, bất an trước đó cũng dần tiêu thất. Ngẩng đầu nhìn gương mặt anh tuần kia, ngực nhất thời tràn đầy gì đó ấm áp. Người này là người mà mình thích nhất, tính tình hấn tuy không tốt lắm, nói có chút khó nghe, nhưng hấn sẽ vĩnh viễn sủng mình, theo mình.

“VẬY CÒN ANH?” Khi hỏi ra những lời này, Tiểu Ngốc cười đến đình hải lòng.

“ĐỪNG CƯỜI, EM MÀ CƯỜI CÁI BỘ DÁNG NGỐC NGHÉCH CỦA EM LỘ RA ĐÓ!” Một mực làm bộ rộng lượng Tề Huy bị cậu cười cho phiền muộn, lập tức thưởng cho cậu vài cái bạch nhãn, “Trên đời chỉ có mẹ là tốt ha? Lập tức sẽ nhìn thấy mẹ liền đem em vui thành như vậy.”

“Anh đừng nói giỡn!” Tiểu Ngốc còn đang cười, “Nói thật, em đi, anh làm sao bây giờ?”

“Ai có công phu cùng em nói giỡn.” Tề Huy xốc chân lên, chui vào, “Anh vẫn chưa có giấc ngủ ngon nào, trước ngủ bù.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI, TỐI NAY EM TRỞ LẠI THĂM ANH.” Tiểu Ngốc từ trên giường đi xuống, thay hấn dịch hảo góc chăn, cẩn cẩn dực dực hỏi, “Tĩnh ngủ sau, anh sẽ không đi chứ?”

“THẬT VẮT VẢ MỚI ĐẾN MỘT CHUYẾN, ANH CÒN CHƯA ĐI DẠO QUANH ĐÂY, THẾ NÀO KHẢ NĂNG TRỞ LẠI.” Tề Huy khoát tay, “ĐƯỢC RỒI ĐƯỢC RỒI, MAU TRỞ VỀ, TRÊN ĐƯỜNG CẨN THẬN, TỈNH NGỦ ANH SẼ GỌI ĐIỆN THOẠI CHO EM.”

“HẢO, EM CHỜ ANH GỌI, NHẤT ĐỊNH PHẢI GỌI A!” Tiểu Ngốc chậm rãi ra khỏi phòng, cẩn thận mỗi bước đi, nhìn người nằm trên giường, vẻ mặt lưu luyến không rời. Mới đi tới cửa, Tề Huy liền ngoắc ngón tay, tựa như gọi chó con gọi cậu lại.

“CÒN CÓ CHUYỆN GÌ SAO?” Tiểu Ngốc ôm lấy hông tới.

“HỒN CÁI LẠI ĐI.” Tề Huy lấy tay điểm điểm mặt mình, giống một đại gia đường như lên tiếng.

“NGA...” Tiểu Ngốc đỏ mặt, cúi đầu chóc một cái vào nơi hấn chỉ, sau đó bỏ lại một câu liền chạy ra.

“Em đi, đừng quên điện thoại!”

Tề Huy nhìn chằm chằm cửa phòng cười a: “Nhóc con ngu ngốc.”

Tại trên đường về nhà, Tiểu Ngốc có loại cảm giác mưa to sắp tới, cậu biết mẹ cậu sẽ không bỏ qua, đợi cậu ở nhà chính là một hồi những bài ca không bao giờ quên. Cậu có điểm sợ, lại có điểm nghi bất cứ giá nào quân là ai mắng, không bằng thần nhiên thừa nhận tính hướng của mình, bọn họ mắng qua đánh qua sau, hay là hết giận liền có thể tiếp thu sự thực, dù sao vấn đề này cuối cùng cũng muốn đối mặt.

Nhưng mà sự tình không giống như cậu dự liệu. Về nhà sau, Lương ma ma cái gì cũng không có hỏi, cái gì cũng không nói, tựa như không có việc gì phát sinh, mang bận rộn thu xếp ăn uống ngủ nghỉ cho cậu, tới rồi buổi tối mới nói với cậu: “Mấy ngày nay đừng chạy loạn, dì út con nghe nói con về vui vẻ vô cùng, gọi con đi nhà dì chơi vài ngày.”

Lương ma ma ngữ khí cường ngạnh, không cho phản kháng. Tiểu Ngốc bĩu môi, đáp ứng, đem những gì mình muốn nói nuốt trở vào.

Sau đó, Tiểu Ngốc rốt cục minh bạch, Lương ma ma nhìn như bất động thanh sắc kỳ thực chỉ dùng một loại phương thức khác bắt cậu giam lỏng. Mỗi ngày tỉnh ngủ liền lôi kéo cậu đi thăm người thân, thẳng đến buổi tối mới về, khiến cho cậu căn bản tìm không ra thời gian đi tìm Tề Huy. Đầu hai ngày đến nhà dì út, sau là nhà bà ngoại... Đã qua một tuần, cậu liền đi bảy ngày thân thích! Mấy ngày này cậu thực sự rất tưởng niệm Tề Huy, cũng rất muốn đi tìm đối phương, thế nhưng Lương ma ma vẫn đem cậu khóa bên người, muốn chạy trốn, nhưng chạy không thoát, chỉ có thể nương lúc đi WC gọi cho Tề Huy hay nhắn 1 tin nhắn, giải nỗi khổ tương tư.

Nhịn vài ngày, cơ hội rốt cục tới.

Hôm nay Tiểu Ngốc nhận được điện thoại đánh tới Tiểu Tiễn, đối phương tại điện thoại thảo luận muốn tìm cậu chơi. Tiểu Ngốc nhong nhéo ngạnh phao cầu Lương ma ma thật lâu, còn gọi Tiểu Tiễn giúp làm chứng, Lương ma ma mới đáp ứng cho cậu ra ngoài chơi 1 ngày đêm.

Khi đi ra, Tiểu Ngốc hít sâu một hơi, cảm thấy dễ dàng hơn, tựa hồ không khí đều biến phá lệ tươi mát.

Cậu quyết định trước đi tìm Tề Huy, sau hai người cùng đi trạm xe lửa tiếp Tiểu Tiệp.

Mới từ trên xe taxi xuống, Tiểu Ngốc liền thấy Tề Huy đã đứng ở cửa nhà nghỉ. Nhiều ngày không gặp, trên mặt hắn dĩ nhiên tuôn ra một tia xấu hổ, đi lên trước khổ hề hề hô: “Tề Huy... Xin lỗi anh...”

“Lời này nói có điểm nghiêm trọng a?” Tề Huy hoài nghi cậu có đúng hay không bị đóng lâu như vậy bị nhốt choáng váng, nhéo mặt cậu, trêu chọc nói, “Đến, cấp đại gia cười một cái!”

Tiểu Ngốc kéo miệng cười, dáng tươi cười cực kỳ cứng nhắc: “Không có em, mấy ngày này anh có đúng hay không rất buồn chán a?”

“Hoàn hảo.” Tề Huy nhún nhún vai, “Không có việc gì chạy mọi nơi, phát giác thành phố này thực què mùa, đều chơi đùa đồ cũ nhưng lại làm như của mình rất mới.”

“Ách...” Tiểu Ngốc vẻ mặt hắc tuyến: “Chỉ cần anh không cảm thấy buồn chán là tốt rồi.”

“Đi, chúng ta đi tiếp Thẩm Dịch.” Tề Huy một ôm lấy cậu, đi nhanh về phía trước, “Thằng nhóc đó thế nào đột nhiên chạy tới đây?”

“Cậu ấy ở nhà ngốc buồn chán a.”

“Nga.”

“Àn.”

“Àn cái rắm a! Mấy ngày này nhớ anh không?”

“Nhớ.”

“Vậy còn tạm được, không uống công anh như kẻ ngu si ở trong thành đi bộ vài ngày.”

Những lời này chứng thực liễu Tiểu Ngốc đoán, song song trong mấy ngày cậu bị giam lỏng mà tưởng niệm đối phương, đối phương cũng đã thật sâu tưởng niệm cậu. Bởi vì lo lắng, cho nên không đành lòng rời đi, cho dù là ở trong thành mạn vô mục đích du dã, Tề Huy cũng sẽ cùng đợi hắn đợi đến ngày nào đó bỏ lệnh cấm. Cho dù phản đối của mẹ là trở ngại lớn nhất trong cảm tình của hai người, nhưng Tiểu Ngốc tự tin, Tề Huy sẽ cùng cậu đối mặt.

Tới trạm xe lửa, cách xe lửa vào trạm còn có nửa giờ. Tề Huy nhìn cái đầu như bị chó gặm kia của Tiểu Ngốc nhắc lại.

“Nhìn xem tóc em dài thành cái dạng gì, tranh thủ thời gian còn sớm, thẳng thẳng đi cắt đi.”

Tiểu Ngốc lấy tay hộ đầu, “Em không cắt.”

Tề Huy thật sự là không hiểu, cậu tình nguyện để tóc mái chọc vào mắt cũng không nguyện một kéo kết liễu, lẽ nào tự ngược tốt ngoạn như vậy sao?

“Cắt tóc cũng không phải cái gì đáng sợ, như vậy đi, anh cắt cùng em.”

Tiểu Ngốc kinh ngạc hỏi: “Anh bỏ được sao? Tóc anh đẹp như vậy!”

“Bỏ được!” Tề Huy dụ dỗ: “Chúng ta cắt kiểu đầu tình nhân có được hay không?”

Vừa nghe đến hai chữ tình nhân, trong đầu Tiểu Ngốc không tự chủ nổi bong bóng màu hồng, cậu gật đầu, sau đó theo Tề Huy đi vào một cửa hiệu cắt tóc ven đường.

Hai người ngồi vào chỗ của mình, Tề Huy hướng về phía thợ cắt tóc phân phó: “Cắt cho tôi kiểu nào suất điểm, còn hắn liền cắt còn hơn thôn thôi, con nít thì không nên quá đẹp, bằng không cũng chỉ yêu trưng diện mà không chú ý học.”

Nghe xong lời này, Tiểu Ngốc gào khóc thẳng kêu: “Anh gạt người! Em muốn suất một điểm! Em muốn giống anh!”

Tề Huy đối cậu mắt đếc tai ngơ, quay đầu nói với thợ cắt tóc sau cậu: “Làm theo những gì ta vừa nói, tiền ta trả!”

Người trả tiền chính là đại gia, thợ cắt tóc lên tiếng, lập tức cầm lấy kéo vũ động, na động tác thực sự là tiêu sái như thường, sạch sẽ lưu loát, không có nửa điểm thoát ly dáng thủy.

Tiểu Ngốc nhìn một đát đầy tóc khóc không ra nước mắt.

Cắt tóc sau, Tiểu Ngốc vuốt mái tóc bàn chông của mình, thương cảm thiếu chút nữa khóc đi ra. Cậu trừng mắt tên đầu sỏ kia rống to: “Khó coi chết đi được! Khó coi chết đi được! Anh trả tóc cho em! Trả tóc cho em!”

“Trả thì trả! Gào một lần là được, gào hai lần em không mết a!” Tề Huy đảo đảo cái lỗ tai, đem túm tóc dài mình vừa cắt xuống cho cậu, “Cầm, bảo quản cho anh, nếu như không thấy, em chết chắc!”

Tiểu Ngốc tiếp nhận túm tóc dài bị dây hồng buộc chặt, niết ở trong tay, tinh tế vuốt ve, mềm mại xúc cảm tốc hành nội tâm, tại giờ khắc này cậu cảm thấy hài lòng rất nhiều, điểm thương cảm nho nhỏ trước đó biến mất không còn.

Tề Huy sau khi cắt tóc, thoát nhìn man nhẹ nhàng khoan khoái, Tiểu Ngốc ở trong lòng cảm khái, dễ nhìn không hổ là dễ nhìn, mặc kệ thế nào chính đều vẫn suất khí bức người, quái làm cho người ta đổ kỵ!

Nửa giờ sau, khi hai người ra tới cửa trạm, Tiểu Tiệp vừa từ bên trong đi ra.

Ba người đường nhìn rất nhanh giao nhau, Tiểu Tiệp hướng bọn họ phát tay, lập tức chạy tới, liếc Tiểu Ngốc, lại liếc Tề Huy, ánh mắt từ kinh hãi chuyển vì khiếp sợ.

Tiểu Tiệp kéo Tiểu Ngốc đến một bên hỏi: “Hắn thế nào ở chỗ này? Nhà hắn không phải tại phương bắc sao? Thế nào chạy đến chúng ta phía nam?” Nói xong cậu vẻ mặt chờ mong chờ đối phương trả lời thuyết phục, ai ngờ quả dưa ngốc kia chích phun ra hai chữ, “Không biết.”

—||| Tiểu Tiệp thiếu chút nữa bị khí hôn mê, vung tay nhắm ngay đầu cậu đập một chưởng, “Ngu ngốc! Tôi nói hắn đến đây lúc nào? Vì sao tới tìm cậu? Hắn hiện tại ở đâu? Còn có cái đuôi gà nhà hắn sao lại cụt mất rồi?”

Tiểu Ngốc suy tư chốc lát, từ ba lô móc búi tóc dài, hiển vật quý dường như đưa tới Tiểu Tiệp trước mắt: “Vừa nãy mình nói tóc hắn tốt xem, hắn lập tức đến hiệu cắt tóc cắt đưa mình.”

“Ách!!” Tiểu Tiệp rất là không nói gì, bất quá ngực chính thay cậu cảm thấy hài lòng. Tề Huy vì cậu mà ngay cả mái tóc dài hay tự hào cũng cắt, cái này đại biểu cho thực tâm một người. Vỗ vỗ đầu cậu lại hỏi, “Vấn đề trước cậu còn không có trả lời ni, hai người xác định quan hệ rồi sao? Hắn ở nhà cậu đón năm mới sao? Ba mẹ cậu gặp qua hắn chưa? Đối hắn ấn tượng thế nào? Đồng ý hai người cùng một chỗ không?”

Đối mặt liên tiếp vấn đề, Tiểu Ngốc lâm vào trầm tư. Cũng không biết cậu nghĩ tới cái gì, Tiểu Tiệp thấy cậu hoàn toàn rơi vào trong tự ngắm, cậu một hồi cười khúc khích, một hồi nhíu mày, một hồi há mồm kinh ngạc, trên mặt đủ các loại sắc thái, cần gì đều có, cực kỳ đặc sắc. Tiểu Tiệp nhìn một bộ ngu ngốc đó nhìn không được thở dài, giơ tay chuẩn bị đập một cái gọi hồn. Tay còn chưa chạm xuống, cổ tay đột nhiên bị nắm, thanh âm hơi tức giận ở trên đầu vang lên, “Đừng đánh, hắn đã đủ ngu rồi.”

Tiểu Tiệp bĩu môi sứa điệu tay Tề Huy, ở trong lòng phát ói: ôi ôi đừng ở trước mặt ta ân ân ái ái, dưa ngốc kia phỏng chừng đến bây giờ còn chưa biết mình thích người. Hanh! Các người chậm rãi lặn qua lặn lại, ta sẽ không nhắc hắn!!

Lúc ba người vừa ăn vừa dạo phố, Tiểu Tiệp đột nhiên nói phải về nhà, thực khiến Tiểu Ngốc cảm thấy ngoài ý muốn. Tiểu Ngốc nguyên tưởng rằng Tiểu Tiệp lại ở chỗ này đa ngốc vài ngày, lại không nghĩ rằng lúc này mới chơi một ngày đêm liền quyết tâm phải đi về.

Tiểu Ngốc lưu cậu ta lại chơi vài ngày, nhưng cậu ta nói chưa lờm: “Hai người các người trước mặt ta khanh khanh ta ta một ngày đêm, quả thực quá buồn nôn! Đi ở các người bên người, cảm giác không khí đều ngọt phát nị! Quên đi quên đi, không quấy rối hai người! Về nhà cùng học trưởng chatvoice so với ở đây ngốc làm bóng đèn mạnh hơn nhiều!”

Thấy cậu ta đã quyết định, Tiểu Ngốc cũng không tốt miễn cưỡng, liền đưa cậu ta ra trạm xe.

Trước khi lên xe, Tiểu Tiệp tiến đến Tiểu Ngốc bên người thần bí hề hề nói: “Mình coi Tề Huy thực thích cậu! Vốn chuyện này mình không dự định nhắc nhở cậu, bất quá thấy hần là thật tâm đối với cậu tốt, vậy không cần phải cất giấu. Cả đời người nếu như có thể gặp một người thật tình thích mình thật không dễ dàng, hảo hảo nắm chặt ba.”

Tiểu Tiệp nói mang đến cho Tiểu Ngốc vô hạn dũng khí, cậu đột nhiên nghĩ đem Tề Huy mang về nhà gặp ba mẹ cậu. Cậu vừa nói ra sau, vừa vặn Tề Huy cũng có quyết định này. Mặc kệ chờ đợi bọn họ sẽ là cái gì, dù là một hồi huyết vũ tinh phong, nhưng bọn họ quyết định bất cứ giá nào đến một hồi đại chiến ra quỹ oanh oanh liệt liệt!

Sau đó hai người chọn tốt lễ vật, bày ra một bộ thấy chết không sờn, gõ cửa nhà Tiểu Ngốc.

Nói thật ra, thời gian đợi cửa mở, Tiểu Ngốc cảm thấy rất khẩn trương, cổ sức nắm chặt tay Tề Huy, tựa hồ muốn được một ít thoải mái. Kỳ thực Tề Huy cũng tốt không được, từ bạc hần thấm ra trên tay hần là có thể nhìn ra hần so với Tiểu Ngốc còn muốn khẩn trương một vạn lần. Từ trước đến nay hần không sợ trời không sợ đất, đột nhiên sợ đến hai người chưa thấy qua mặt. Hần sợ lọt vào cường liệt phản đối của hai vị gia trưởng, hần sợ Tiểu Ngốc khó xử, hần sợ Tiểu Ngốc sẽ thỏa hiệp, sẽ buông tay hần... Hần rốt cục biết trên đời này còn có chuyện khiến mình sợ hãi.

Cửa mở, Lương ma ma nhìn hai người đứng ở ngoài cửa chăm chú nắm tay có điểm vô cùng kinh ngạc, nghi hoặc còn không có hỏi ra, liền nghe được con trai ngoan của mình dặt giọng hô lớn: “Mẹ, anh ấy là Tề Huy, bạn trai con, con dẫn anh tới gặp ba mẹ!”

Tề Huy quay đầu nhìn Tiểu Ngốc, ánh mắt tràn đầy bất khả tư nghị, như vậy hình như đang nói: Dưa ngọt! Anh còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, em thế nào đã nói ra liêu?!

Nghe một tin tức có tính bạo tạc như thế sau, Lương ma ma kinh ngạc sững sờ ở tại chỗ, nửa ngày mới có phản ứng.

“Mày cứ nhiên câu dẫn con tao?! Cho mày câu dẫn nó! Cho mày biến nó thành đồng tính luyến ái...” Lương ma ma chìa súng vào Tề Huy, thuận tiện nhất chùm khóa ở cửa đập vào đầu hần, một bên đánh một bên chửi, đập hồi lâu vẫn không cảm thấy hết giận, lại đánh tiếp lượt hai, lượt ba, dám đem đầu hần đập ra cái động, máu tươi rầm rậm chảy đầy mặt.

Thấy như vậy một màn, Tiểu Ngốc cùng Lương ba ba đều bị kinh sợ, nhanh tiến lên ngăn cản. Một người đem Lương ma ma tha vào phòng khách, một người đem Tề Huy kéo ra ngoài cửa.

Tề Huy giống như ngọn núi đứng sừng sững tại chỗ, mặc Tiểu Ngốc kéo thế nào bất động. Hần lau máu tươi trên mặt nói: “Bác gái, tâm tình bác quá kích động, hiện tại cũng không phải thời gian tốt nói chuyện. Trước xin bác bớt giận, ngày khác cháu trở lại bái phỏng. Bác xem bác đánh cháu nhiều như vậy, cháu ngay cả động chưa động, rốt cuộc cho bác ra khẩu ác khí ba? Đợi lát nữa cháu đi rồi bác không nên làm khó Tiểu Hạ, em ấy tế da nộn thịt, không chịu được đánh.”

“Tao thế nào dạy con không cần mày quản! Mau rút cho tao!” Lương ma ma lấy tay chỉ vào đại môn thét, “Mau rút!”

“Hảo, cháu đi. Bác đừng đánh Tiểu Hạ, nếu không cháu nhất định sẽ đến đem em ấy mang đi.” Tề Huy nói giống như một đứa trẻ cố chấp mà ương ngạnh, ngữ khí thập phần kiên định. Xem ý tứ, hần tựa hồ sẽ đợi ở bên ngoài, nếu có bất luận động tĩnh gì, hần liền lập tức tiến đến đem Tiểu Ngốc mang đi.

Buông quà tặng trong tay, hần đối Tiểu Ngốc cười một cái an ủi, lúc này mới xoay người rời đi.

Tề Huy đi rồi, Tiểu Ngốc đột nhiên gào khóc đứng lên. Từ trước đến nay cậu nhẫn nhục chịu đựng rốt cục cổ lấy dũng khí bắt đầu phản kháng, cậu hướng về phía Lương ma ma bên khóc bên rống: “Mẹ, mẹ quá bạo lực rồi! Con thích hần, con sẽ không buông tha!” Rống xong, cậu không để ý Lương ma ma thần tình kinh ngạc, liền vọt ra ngoài.

Tại liên tiếp đả kích, Lương ma ma tinh thần gần như tan vỡ, bà thoáng cái ngồi dưới đất, khóc rống lưu nước mắt.

Lương ba ba đỡ bà ngồi vào sô pha, sau đó lau nước mắt cho bà: “Có chuyện không thể hảo hảo nói sao? Hà tất động thủ động cước. Bà đánh bị thương hài tử đó, không riêng ba mẹ người ta đau, con trai chúng ta cũng sẽ đau đó. Bà làm như vậy, sau này nó còn nghe lời bà nói sao?”

Lương ma ma ngơ ngác ngồi ở sô pha, trầm mặc không nói, cũng không biết bà có nghe vào không.

Lương ba ba bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người đi vào phòng ngủ, chỉ để lại một tiếng trầm trọng thở dài...

Tiểu Ngốc mới chạy ra liền thấy Tề Huy đang ngồi ở bồn hoa hút thuốc. Cậu chậm rãi đi qua, móc ra khăn tay chặn vết thương còn đang chảy máu. Trong tay có cảm giác máu vẫn đang ồ ồ chảy ra, khăn tay rất nhanh bị nhiễm hồng, nước mắt cậu liền không ngừng chảy xuống.

“Rất đau sao? Chúng ta đi bệnh viện nha.”

Tề Huy bỗng nhiên ôm lấy cậu, vùi mặt vào trong lòng cậu cọ cọ, một lát sau mới mở miệng nói, thanh âm rầu rĩ: “Em sẽ buông tay sao?”

“Sẽ không!”

“Em sẽ kiên trì xuống sao?”

“Sẽ!”

“Anh cũng sẽ không buông tha, anh sẽ cùng em cùng nhau kiên trì xuống.”

“Àn.” Tiểu Ngốc quay về ôm hân, “Chúng ta cùng nhau kiên trì xuống!”

Ban đêm gió mát từ từ thổi qua, mang đến trận trận hàn ý. Hai người chăm chú ôm nhau, tựa hồ không cảm giác lạnh.

Tiểu Ngốc như là đột nhiên nghĩ tới cái gì, nhẹ cười ra tiếng.

Tề Huy hỏi: “Em cười cái gì?”

Cậu nói: “Có chuyện em đã quên nói cho anh.”

“Chuyện gì?”

“Em đã quên nói với anh, em rất thích anh.”

Nghe xong lời này, Tề Huy cũng cười: “Anh đã sớm biết.”

Tề Huy bình thường luôn mắng Tiểu Ngốc rất sỗ, song Tiểu Ngốc lại nghĩ đối phương so với mình còn muốn sỗ.

Bọn họ vẫn len lén thăm mền đối phương, đều tự đoán tâm tư đối phương, thủy chung không đem ba chữ đó nói ra. Trong thời gian bọn họ còn không có xác định quan hệ, liền sỗ hồ hồ chạy đi hướng người nhà ra quỹ, kết quả còn khiến cho đầu rơi máu chảy, chặt vật bất kham. Hồi tưởng tất cả những gì trước đó đã phát sinh, thực làm cho có loại cảm giác không biết nên khóc hay cười, nguyên lai ngu ngốc là có thể truyền nhiễm.

Dưới ánh trăng, hai thiếu niên một bên vui đùa âm ỉ, một bên truy đuổi. Tiếng hoan hô truyền cười quanh quẩn dưới bầu trời đêm, thật lâu không tiêu tan.

“Tề Huy, nếu như anh không cầm máu, khả năng sẽ chết vì mất máu đó.”

“Tề Huy Tề Huy, gọi nhiều không thân thiết a! Đối một cái xưng hô.”

“Đối cái gì?”

“Ông xã đi! Sau này em gọi ông xã, anh gọi em bà xã.”

“Có thể hay không lại đổi một cái?”

“Liền cái này, không đổi! Tôi kêu ông xã nghe một chút.”

...

“Em nếu như nghĩ không có ý tứ, vậy anh trước gọi cho em nghe.”

...

“Bà xã bà xã bà xã!”

...

“Anh là xong, đến lượt em.”

...

“Mau gọi, gọi thì đầu anh sẽ không đau nữa.”

...

“Hảo cho một Lương Tiểu Hạ, vì em, đầu anh bị mở một cái động, cho em gọi hai tiếng ông xã nghe một chút, thế nào liền khó như vậy?!”

...

Tiểu Ngốc nhìn tên đang dương nanh múa vuốt hướng mình nhào tới mà rơi lệ đầy mặt: nhìn anh sinh long hoạt hổ như vậy, tuyệt không như là một người đang thiếu máu! Đừng nhào tới —— đừng đừng!! Xưng hô buồn nôn như thế, ta thực sự gọi không ra a!

———— Hoàn chính văn & Chờ đợi phiên ngoại ————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-co-tieu-ngoc-gia-huu-tieu-ngoc>